

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/25 • 3 Temmuz 2009 • 1 TL

**Askeri darbeleri ve faşizmi yaratan
sermaye düzenidir...**

**Sermayenin
uşakları darbecilerle
hesaplaşamaz!**

**Hesabı emekçiler
soracak!**

İÇİNDEKİLER

Düzen içi çatışmanın son perdesi ve devrimci müdahalenin artan önemi	3
12 Eylül'ün hesap defterini Kenan Evren'in yargılanması da, intiharı da kapatamaz!	4
CHP'nin "12 Eylülcüler yargılansın" manevrası ve gerçekler.	5
Batan da, kriz içinde debelenen de asalak sermaye düzenidir!	6
Sağlıklı bir toplum ve sağlıklı bir gelecek sosyalizmle mümkündür!...	7
Faşist teröre karşı direnişte sınıfta kalan "siper yoldaşları"....	8
2 Temmuz etkinlikleri...	9-10
Basın-İş İstanbul Şube Yönetimi'ni gerçekleri açıklamaya davet ediyoruz...	11
Kent AŞ direnişi sürüyor...	12
Entes direniş güncesi....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Kapitalizmin krizine karşı kölelik yasalarını parçalamak için devrimci sınıf mücadelesi!	16-17
DESA deneyimi üzerine.	18
KİP çalışanı işçilere dönük gerici saldırı...	19
Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı sonrası çalışmamızda yeni bir dönem başlamıştır!	20
Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı gerçekleşti!	21
Emekçi kadın mücadelesi ve sendikalar	22-23
ABD destekli faşist çeteler, halkların militan direnişiyle püskürtülecektir!	24-25
Molla rejimi halk hareketini devlet terörüyle sindirmeye çalışıyor!	26
Siyonist İsrail'in soykırımcı politikası bir kez daha tescil edildi!	27
"İşçi sınıfı ya devrimcidir, ya da hiçbir şey!"	28
<i>Krizin faturası kapitalistlere!</i>	29
Ulusal Sorun-Kürt Sorunu Sempozyumu	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/25 ● 03 Temmuz 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Devletin istatistik kurumunun yaptığı araştırmaya göre, Türkiye ekonomisi son bir yıllık dönem içerisinde yüzde 13.4 oranında küçülmüş. Bu, ikinci paylaşım savaşı sırasında yaşanan küçülmeye çok yakın bir oran. Yani savaş sırasında görülebilecek türden bir ekonomik yıkımla yüzyüze bulunuyoruz. Elbette bu ekonomik yıkım tablosuna büyük bir sosyal yıkım da eşlik etmektedir. Gün geçtikçe sosyal yıkımın boyutları daha da artacaktır.

Bunu bu kadar kesin ifade etmemizin nedeni, ekonomik-sosyal yıkımın faturasının işçi sınıfı ve emekçilere kesilmiş olmasıdır. Sermaye için bundan başka bir alternatif de bulunmuyor. Sermayeye halihazırda devlet korumasında ve tüm kamu kaynaklarıyla birlikte İşsizlik Sigortası Fonu gibi işçilere ait kaynaklar da emrine sunuldu. İşçi sömürüsü katlandı. Yüzbinlerce işçi kapı önüne konulurken, çalışmaya devam edenlerin sırtındaki iş yükü alabildiğine arttırıldı.

DİSK'in yaptığı araştırmaya göre, işsizlik yaklaşık 6 milyon 500 bine ulaştı. Eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik gibi 'sosyal ödemeler' azaldı. Toplam gerinin bölüşümde ücretlerin payı, 1999 yılında yüzde 30 iken, bugün yüzde 22 seviyesine düştü. İstatistik kurumu verilerine göre son üç ayda iç tüketimin yüzde 9.2 daraldığı düşünülürse, toplumu saran yoksullaşma ve sefaletin tablosu da daha iyi anlaşılabilir.

Tüm bu tablo kapitalizmin üretici güçleri nasıl tahrip ettiğini gösteriyor. Milyonlarca insan yoksulluk ve sefaletin batağına itilirken, kapitalist özel mülkiyet tekeli altında üretim araçları hurdaya çekiliyor, işçi ve emekçiler üretim sürecinden dışlanıyor. İhtiyaç, üretim araçları ve üretim yapmak için işgücü fazlasıyla varken, bu düzen bunları bir birinden koparıyor. Değersizleştiriyor, kâr oranlarını arttırmak dışında bir yasa tanımıyor. Sonuçta kapitalizm büyük ekonomik ve sosyal felaketler üretti, yeni ve daha büyük felaketleri ise böylelikle hazırlıyor.

Ekonomik ve sosyal yıkımın tablosu bu iken, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden ise homurtular her geçen gün daha güçlü biçimde duyuluyor. Bilinçli eylem yolunda olmasa da çeşitli biçimlerde ve bireysel bazda kalan öfke patlamaları oldukça yaygın. Öte

tarafından ise yıkımın boyutları düşünüldüğünde yetersiz de olsa eyleme geçen işçi ve emekçi bölüklerine her geçen gün yenileri ekleniyor.

Ancak bu haliyle de henüz homurdanma sınırlarını aşamıyor. İhtiyaç, birleşik-militan devrimci bir sınıf mücadelesidir.

Fakat bu mücadele belli bir düzeyde örgütlülüğe ve kararlı bir önderliğe sahip olmayı gerektiriyor. Ne yazık ki, işçi sınıfı ve emekçilerde olmayan da bunlar. Ancak bu zayıflıklar karşısında, mevcut "hoşnutsuzluk" toplumsal öfkenin ne kadar derin ve yoğun olduğuna bir işaret sayılmalıdır.

Yoğunlaşan öfke ve hoşnutsuzluğa kanal açacak bir siyasal pratik ile birlikte, ortaya çıkacak dalgaları karşılayacak bir örgütsel hazırlık bugünün en öncelikli ve önemli ihtiyacıdır. Bunun için mevcut güç ve imkanların sınırlarına takılmadan sınıf mücadelesini geliştirmeye yoğunlaşılmalıdır. Ama bu da siyasal ve örgütsel niteliği yükseltmek göreviyle iç içe yürütülmelidir.

İçerisinde bulunduğumuz sıcak yaz günlerini bu bakımdan asgari bir başarıyla örgütlediğimizde, sınıf mücadelesi açısından sıcak geçmesi muhtemel sonbahara hazırlıklı girmiş olacağız. Böylelikle ekonomik ve sosyal yıkımın doğuracağı büyük öfkeyi doğru kanala yöneltme imkanlarını ve zeminlerini çoğaltacağız. Böylece milyonların gelecek umutlarını yeşertebileceğiz.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Düzen içi çatışmanın son perdesi ve devrimci müdahalenin artan önemi

“AKP ve Gülen hareketini bitirme planı” başlıklı belgenin ortaya atılmasının ardından, düzen cephesinde bir süredir yaratılmış bulunan “uyum” havası da sona erdi. Bir süredir aralarındaki karşıtlıklar soluklaşmaya başlayan çatışan güçler, tüm gövdeleriyle yeniden açığa çıktılar. Böylelikle düzen içi çatışma ve rekabetin geçici ve aşılmış bir süreç olmadığı, tüm taraflarıyla birlikte varlığını koruduğu bir kez daha görülmüş oldu. Geçici soluklanmalar ve ortak çıkarlar ile ortak efendilerin zoruyla yan yana gelişlerin bu gerçeği değiştirmede, mücadele halindeki gerici odakların sürekli olarak birbirini gözettiği ve teyakkuz halinde olduğu ortaya çıktı.

“AKP’yi ve Gülen hareketini bitirme belgesi”nin deşifre edilmesinin akabinde karşı taraf “darbe tezgahlamak” iddiasıyla orduyu hedef aldı. Son derece yoğun ve sistematik bu kampanya karşısında ordu, daha çok savunmada kalarak saldırıyı savuşturmaya çalıştı. Bu kapsamda Başbuğ ile Erdoğan bir araya gelerek bir orta yol bulmaya da çalıştılar. Bu görüşmenin ardından sular durulmuş gibiydi. Görüldüğü kararıyla yeni bir “mutabakat” a varılmıştı. Ancak çok geçmeden ortada bir “mutabakat”tan ziyade taahhütlerin olduğu görüldü.

“Belge”nin emir-komuta zinciri içinde hazırlandığını kabul etmeyen ordu, “belge”nin ordu içerisinde hazırlandığı açığa çıkarıldığı durumda sorumluların kesin olarak cezalandırılacağı taahhüdünü vermekteydi. Bununla birlikte “belge”nin sahte çıkması durumunda ise bunun kendisine yönelik tezgahlanmış bir yıpratma kampanyası olduğu gerekçesiyle hesabını soracağı tehdidini savurmaktan da geri kalmıyordu. Böylelikle Genelkurmay’ın en kötü ihtimalle kendi içerisinde bazı kurbanlar vererek saldırılar karşısında manevra yapacağı görülmekteydi. Fakat bu durumda da, generaller ordu içerisinde büyük bir itibar kaybı yaşardı. Bu haliyle de “belge”yi tümten reddetmek ve sahteliği konusunda ısrar etmek seçeneği daha ağır basıyordu.

Bunun için generaller, askeri mahkemenin kadük hukukuyla belgenin sahteliğini ilan etme yolunu seçti ve Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ belgeyi bir “kağıt parçası” olarak tanımlayarak kendilerine yönelik asimetric bir psikolojik hareket yürütüldüğü suçlamasında bulundu. Ancak, Genelkurmay’ın bu hamlesine yanıt gecikmedi. Tayyip Erdoğan kendilerine yönelik bir darbe girişiminin varlığı konusunda ısrar etti ve ardından da jet hızıyla geçirilen bir yasa değişikliğiyle askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasının önü açıldı. Bu tutum, Genelkurmay’ın blöfüne karşı rest çekmek anlamı taşıyordu. Nitekim yasa değişikliğiyle birlikte “belge”de imzası bulunan albay gözaltına alınarak tutuklandı. Bu, çatışan güçler arasında artık silahların çekildiği bir noktayı gösteriyordu. Ancak hamle üstünlüğü AKP tarafındaydı, dahası ordu karşısında artık güç dengesinin kendi lehine değiştiği yönünde bir güç gösterisi de yapmış oluyordu.

Bu aşamadan sonra ise ordu karşı bir hamle yapmak yerine sorunu masa başında çözmeyi seçti. Konu peşpeşe yapılan zirvelerde masaya yatırıldı ve yapılan son MGK toplantısının sonuç bildirgesinde

Genelkurmay’ın yıpranan imajına cila olacak türden bazı ifadelerle çatışmanın harareti bir parça düşürüldü. Ardından da tutuklanmış bulunan albay serbest bırakılarak silahlar indirilmiş oldu. Düzen içi çatışmanın bir perdesi daha böylelikle kapanmış görünüyor.

Fakat, son yaşananlar bu çatışmada güçler arasındaki dengelerin değişmekte olduğunu ortaya koydu. Her ne kadar, efendilerin ortak çıkarları (ki Genelkurmay Başkanı “belge”yi “kağıt parçası” olarak nitelediği çıkışında bölgesel gündemlerden bahsederek bu olguya işaret etmişti) çatışmayı bir noktada sınırlamaktaysa da, bu kuşkusuz düzen güçleri arasındaki güç ve nüfuz mücadelesinde ortaya çıkan yeni dengeleri göstermektedir. Bu aşamada Tayyip Erdoğan’ın “polis rejimin güvencesidir” biçimindeki sözleri de dikkat çekicidir. Ordunun militarist gücüne karşılık, dinci cephenin polise yaslandığı bir sır değil. Yaşanan çatışmayı gerçek bir iktidar mücadelesi olduğunu gösteren bu olgunun altının Erdoğan tarafından çizilmiş olması ise, dinci cephenin ulaştığı güce ve özgüvene ışık tutmaktadır.

Diğer taraftan son yaşananlar, AKP ve yandaşları cephesinden darbeciliğe karşı verilmiş kahramanca bir demokrasi mücadelesi olarak yansıtılsa da, çatışmanın seyri içerisinde karşılıklı olarak yapılan manevralar bunu yalanlamaktadır. Öyle ki AKP ve yandaşlarının mücadelesinin genel olarak darbeciliğe, darbeciliğin kendisine yönelik olan biçimine karşı olduğunu ortaya koymuştur. CHP de zaten “madem darbeciliğe karşısınız o zaman 12 Eylül’ün darbecilerini yargılayın” biçiminde bir manevra yaparak bu gerçeğe işaret etti. Ancak, CHP’nin bu yaptığının bir manevradan ibaret olduğu açık olduğu ölçüde AKP de CHP’nin davetini kabul etti. Bu aşamadan sonra ise dikkat çekici biçimde birbirini tamamlayan iki eğilim ortaya çıktı. Eğilimlerden birincisi, 12 Eylül darbesini ve Evren’i açıktan sahiplenmek ve savunmak biçiminde oldu. Diğeri ise, bizzat Tayyip’in ağzından ifade edildiği biçimiyle “konuyu sulandırmak” olarak değerlendirildi. Tüm bunlar, yaşananları darbecilikle demokrasiyi savunanlar arasındaki bir mücadele olarak sunmaya hala da hevesli olanlar payına yeterli bir yanıt oldu.

Tüm bunlar siyasal alanda bağımsız devrimci bir odaklaşmanın ve buna bağlı olarak yapılması gereken pratik-politik hazırlığın ne denli önemli olduğunu gösteriyor. Özellikle İran örneği bu bakımdan son

derece açıklayıcı ve aydınlatıcıdır. İran’da uzun süredir bir iç iktidar mücadelesi yürüten “reformcu” ve “muhafazakar” olarak tanımlanan burjuva klikler arasında patlak veren çatışma, işçi sınıfı ve emekçi halkın inisiyatifleriyle düzenin ve rejimin kendisine yönelme tehlikesini doğurduğunda bu burjuva kliklerin bir bütün olarak nasıl korktukları açığa çıkmıştı. Egemen güçler, bu deneyimden bir kez daha iç mücadelelerinde kitlelerin enerjisine başvurmanın ve onları sokağa taşımanın ateşle oynamak anlamına geldiğini görüyorlar. Zaten burjuvazinin bilinci bu konuda yeterince açıktır. Dahası, ordunun AKP ve yandaşları karşısında savunmada kalıyor olmasının nedenlerinden biri de, onun sahip olduğu kitle desteğidir. Diğer taraftan Cumhuriyet mitingleri gibi bazı denemelerin dahi nasıl bu türden korkularla düzenlendiği biliniyor.

Fakat şurası da unutulmamalıdır ki, devrimci politika ve örgütlenmeyle birleşemediği ölçüde emekçi kitlelerin kurulu düzenin siyasal mecralarının sınırlarını zorlayan kendiliğinden öfke patlamaları düzeni aşmaya yetmez. Anlık patlamalar, hedefini bulamadan ortadan kaybolur gider. Elbette bu kadarı da kitlelerin ileri ve öncü unsurları açısından uyarıcı olur ve yeni arayışları gündeme getirir. Ancak sonuçta bir dalga kaçırılmış, önemli imkanlar da heba edilmiş olur. Bunun için bugün düzen içi çatışmanın kendi mecrasından devam ettiği koşullarda, devrimci güçler payına yapılması gereken, bu çatışmanın ayrıntılarına ve rüzgarına kapılmadan, ancak bu çatışmanın ortaya çıkardığı düzen gerçeğini de etkili biçimde teşhir etmeyi ihmal etmeden işçi sınıfı ve emekçileri kazanacak bir politik-pratik seferberlik içerisinde olmalıdır.

Ayrıca, bunu yapabilmenin imkanları da alabildiğine birikmiştir. Özellikle krizin faturasını ödeyen işçi ve emekçilerin artan hoşnutsuzlukları -- ile birlikte düzenin yeni faturalar çıkarmaktan başka bir seçeneğinin olmaması düşünüldüğünde, bu imkanların daha da artacağı, sınıflar arası gerilimlerin giderek toplumun baştan aşağı sarsacağı günlerin yaklaşmakta olduğu görülmektedir. Bugün yapılması gereken tüm bunların da bilinciyle devrimci görev ve sorumluluklara daha sıkı sarılmak ve daha enerjik bir örgütlenme çabası içerisine girebilmektir. Böyle yapıldığında düzen içi çatışma, devrimci sınıf mücadelesini büyütmenin ve düzeni alt etmenin bir olanağı haline getirilebilir.

12 Eylül'ün hesap defterini Kenan Evren'in yargılanması da, intiharı da kapatamaz!

AKP hükümeti, "AKP'yi ve Gülen'i Bitirme Planı" haberiyle gündeme gelen belge tartışmaları üzerinden rakiplerini köşeye sıkıştırmaya çalışırken, CHP de bu hamleye, hükümetin önüne "darbecileri yargılama" görevine koyarak yanıt verdi. Bugüne kadar AKP hükümeti ile ordu arasındaki gerilimli süreçlerde orduya destek veren ve bu nedenle de "statükoculuk"la eleştirilen CHP Genel Başkanı Baykal, böylece siyaset sahnesinin "darbe" ve "belge" tartışmaları üzerinden şekillenmeye başladığı son süreçte bir karşı hamle yapmış oldu.

12 Eylül askeri darbesinin sorumlularının yargılanması tartışmasına dönemin Genelkurmay Başkanı ve darbeyi yapan Kenan Evren de katıldı. Evren, "Halka sorulsun. Eğer yargılansın derlerse, intihar ederim" dedi. TSK'nın emir komuta zinciri içindeki tüm mensuplarının "kanunsuz uygulama" olan bu askeri darbeye katıldığını belirten Evren, "Haydi şimdi hepsini yargılayın" diye meydan okuyarak, "Darbeyi keyfimizden yapmadık, o dönem darbe yapılması zorunlu bir hal almıştı" dedi.

CHP'nin Anayasa'nın geçici 15. Maddesi'nin kaldırılarak darbecilerin yargılanmasının önünü açma iddiası taşıyan önerisine Tayyip Erdoğan da "Sulu şakalara gelmeyiz" yanıtını vererek "darbecilerle görülecek bir hesabı" olmadığını ve ipe un sereceğini belli etti. Zaten AKP'nin, yaklaşık yedi yıldır hükümette olmasına rağmen bu konuda hiçbir adım atmadığı, atmaya da niyetinin olmadığını bilinen bir gerçek. Belki şu anda CHP'nin son manevrası karşısında köşeye sıkışan AKP, onunla bu konuda oyunun bir gereği olarak bir süre "diyalog zemini" arayacak, fakat bir yolunu bulup bu işin suyunu da çıkaracaktır.

CHP ise, bu son hamlesiyle iki kuş birden vurmayı hedefleyerek bir yandan AKP'nin sözünü ettiği konularda gerçekte somut adım atamayacağını göstermek, öte yandan da CHP hakkında oluşan "statükocu parti" imajını kitleler nezdinde yenilemek peşindedir. Bilindiği üzere, bir süredir Kürt sorununun çözümü, mayınlı arazilerin köylülere verilmesi vb. konularda eski, statükocu çizgisinden farklı bir görünüm içine giren CHP, aynı yöndeki çabasını bu sefer de 12 Eylül darbecilerinin yargılanması konusunda göstermiş oluyor.

Hatırlanacağı üzere, 1982 yılında toplumun tüm ezilen kesimleri baskı altındayken, yüz binlerce ilerici ve devrimci insan cezaevlerindeyken, 12 Eylül askeri faşist cuntası sipariş üzerine bir anayasa hazırlatarak halka zorla ve baskıyla onu kabul ettirdi. Anayasa için yapılacak halk oylamasına hayır oyu kullanacaklar, oylamadan önce Kenan Evren tarafından "vatan haini" olmakla peşinen suçlandı. Bu anayasanın sonuna birkaç geçici madde eklenmişti, bunlardan biri ise işte o 15. Madde'dir. Darbecilere "yargı dokunulmazlığı" sağlayarak onların adeta "koruma kalkanı" olan bu madde, 12 Eylül darbesini yapanların, yaptıklarından hiçbir zaman sorumlu tutulamayacağını karara bağlar. İşte o "geçici madde", 27 senedir "kalıcı" hale gelmiştir. Onca hükümet gelip geçmiş, fakat hiçbiri de bu maddeyi kaldıramamıştır. Çünkü bunların hepsi de

kendi varlık nedenleri olan sermaye düzenini "koruyup kollayan" 12 Eylül'ün ürünüdürler.

Öte yandan 12 Eylül darbecilerinin avukatlığını yapmak da Doğan Medya Grubu'na düştü.

Hürriyet'ten Ertuğrul Özkök ve *Milliyet*'ten Fikret Bila, hemen 12 Eylül faşist darbesinin başı Kenan Evren'le görüştü. Özkök, "Darbe olmasaydı bugün burada olmazdık" sözleriyle, açıktan darbeyi ve darbecileri savundu.

'70'li yılların ikinci yarısında sürekli bir iktisadi krizin pençesinde kıvranan Türkiye kapitalizmi, 1980 başında tıkanma noktasına gelmişti. 24 Ocak Kararları tıkanıklığı gidermenin, ekonomiyi yeni temeller üzerinde sözde yeniden kurmanın, büyümeyi ihracata dayamanın reçetesi olarak gündeme getirildi. Sermaye sözcüleri bu politikayı "ekonomik istikrar tedbirleri" olarak nitelediler. Serbestçe uygulanabilmesi ise "siyasi istikrar"a bağlıydı, işte 12 Eylül faşist askeri darbesi bunun koşullarını yaratmayı amaçlıyordu. Bunun için de darbenin koşullarının hazırlanması gerekiyordu.

Bunun için önce "sağ-sol" kavgası demagojisine zemin hazırlayan faşist saldırılar birbirini izledi. Faşist beslemeler tetikçi olarak kullanılarak iğrenç cinayetler ve provokasyonlar gerçekleştirildi. Tüm bunlarla askeri faşist darbenin zemini hazırlandı.

12 Eylül 1980'de sokaklar tanklarla, eli silahlı askerlerle kuşatıldı. Devlet, 12 Eylül'le birlikte sermayenin ihtiyaçları temelinde yeniden yapılandırıldı. Meclis dağıtıldı, tüm yetki Milli Güvenlik Konseyi'nin elinde toplandı. Askeri cunta ilk olarak, grevde olan binlerce işçinin grev çadırlarını dağıttı. Tüm sendikal faaliyetler durduruldu, grevler yasaklandı, ücretler donduruldu. Türk-İş hariç tüm sendika ve dernekler kapatıldı. DİSK'in bütün malvarlığına el konuldu. Tüm siyasi partiler kapatıldı. Devrimci örgütler ve devrimciler üzerinde yoğun bir terör dalgası estirildi. Onbinlerce devrimci, işçi ve sendika yöneticisi tutuklanarak cezaevlerine tıkıldı, işkencelerden geçirildi.

Faşist askeri cunta, işçi sınıfına adeta savaş açtı. 1963 ile 1980 arasındaki tüm kazanımlar bir çırpıda askeri cunta tarafından yok edildi. Böylece sermaye sınıfı askeri cuntayla birlikte "siyasi istikrar"ı yakalamış oluyor, saldırı politikalarını rahatlıkla hayata geçiriyordu 1982'de, askeri cuntanın hazırlattığı anayasa halkoyuna sunuldu ve %90'ın üzerinde oyla kabul edildi ve o zamanki

Genelkurmay Başkanı Kenan Evren resmen cumhurbaşkanı seçildi. Hazırlanan Anayasa 1983'ten itibaren parlamenter sisteme geçmeyi öngörüyordu, ama bu 12 Eylül rejiminin kalıcı hale getirildiği bir parlamenter sistem olacaktı. Ordunun sarsılmaz ağırlığı yıllar boyunca tüm siyasi yaşama damgasını vururken, 12 Eylül rejimi ardında bir dizi antidemokratik yasa ve kurum bıraktı.

Bugün 12 Eylül rejiminin işçi sınıfına giydirdiği deli gömleği hâlâ parçalanmış değildir. İşçi ve emekçiler üzerindeki baskılar devam ediyor, sendikalaşma, örgütlenme ve hatta grevler fiilen engelleniyor. Ekonomi krizlerle sarsılıyor ve krizlerin faturası her zamanki gibi işçi ve emekçilere çıkartılıyor. Siyasal baskı ve yasaklar devam ediyor. Kürt halkına yönelik inkâr ve imha politikaları tüm hızıyla uygulanmaya sürüyor. Türkiye'de 12 Eylül askeri faşist rejiminin işçi ve emekçi kitleler üzerinde yarattığı tahribatın izleri hala duruyor. Bu noktada 12 Eylül'ün hesabının hala sorulamamış olması önemli bir rol oynuyor.

Elbette burada kritik sorun, bu hesabın kimden ve nasıl sorulacağıdır. Suçlular, 12 Eylül faşizminin simgesi haline gelmiş, onca insanın katledilip sakat bırakılmasından doğrudan sorumlu olan generallerden mi ibarettir? Elbette, 12 Eylül faşizminin hesabı mutlaka sorulmalı, darbeci generallerin boyunlarına suçlu yaftası mutlaka asılmalıdır. Elbette, sanık sandalyesine öncelikle oturtulması gerekenler bu generallerdir.

Fakat suçlular bunlarla sınırlı değildir ve hayli kabarık olan suçlular listesinin gerisindeki asıl suç odağı, askeri darbeleri ve faşizmi yaratan sermaye düzeni ve devletidir. Esas hedefe konulması ve hesap sorulması gereken odur. Bu, kuşkusuz ki bugüne kadarki pratiklerinin gösterdiği gibi, sermaye düzeni ve devletin kopmaz bir parçası olan AKP ve CHP vb. düzen güçlerinin köklü ve kalıcı bir biçimde "darbecilerle hesaplaşma" içine giremeyeceğini de ifade eder.

12 Eylül faşizminden en köklü biçimde hesabı ancak devrimci işçi sınıfı sorabilir. 12 Eylül faşizminden hesap sormak isteyen tüm samimi güçler bu bayrak altında saf tutmalıdır. 12 Eylül'ün hesabını gerçekten sormak isteyenler, hedeflerine sermaye düzenini ve devletini koymaksızın sorunu Kenan Evren vs.'ye daraltarak hesap defterini kapatamaz.

CHP'nin "12 Eylülcüler yargılansın" manevrası ve gerçekler

Orduda AKP karşıtı güçlerin "darbeci"lik iddiasıyla soruşturulması ve yargılanması, başından itibaren CHP ve liderinin tepkisine yol açtı. Deniz Baykal, "gerçek darbeciler 12 Eylül'ü yapanlardır, onları yargılayın" diyerek AKP'yi politik planda sıkıştırma hedefli bir hamle yaptı. AKP de boş durmadı. 12 Eylül paşalarının yargılanmasına destek vererek pozisyonunu güçlendirmek istedi.

CHP'nin 12 Eylül generallerinin yargılanması önerisi...

Deniz Baykal, 12 faşist darbesinin generallerinin yargılanmamasını anayasal güvence altına alan geçici 15. maddenin kaldırılabilceğini, darbecilerin yargılanabileceğini içeren açıklamalar yapmaya başladı. Yaptığı açıklamalardan birinde şunları söyledi: "12 Eylül'ü yaşadık. 12 Eylül'le ilgili bir hesaplaşmayı gerekli ve doğru buluyorsa iktidar, elini tutan mı var? 'Efendim Anayasa'nın 15. maddesi (ek madde) var'. Değiştirme ihtiyacı varsa getirirsin, değiştirirsin. Ama 'geçmiş kurcalamayalım' diyorsan onu da bilelim".

Deniz Baykal, daha önce "darbeciler yargılansın" çağrılarında, "geçmiş kaşımayın" diyerek hışımına karşı çıkmış, faşist generalleri kanatları altına almıştı. Ergenekon sanıklarının yanında saf tutanda Deniz Baykal'dı. Baykal, "Ergenekon" soruşturması konusunda duyduğu, 'derin' kaygıyı dile getirmiş, devletin en kritik noktalarında görev yapan kişilerin gözaltına alınmasının toplumu derinden sarstığını öne sürmüştü. "Bu saygıdeğer insanlar acaba niçin birden bire gözaltına alınıyorlar? Bunlar ne yaptılar? Suçları nedir?" diyerek kontrgerilla elamanlarını bağrına basmıştı.

Albay Dursun Çiçek'in imzasıyla kamuoyuna yansıyan andiç üzerinden yürütülen tartışmalarda aldığı tutum hem Deniz Baykal'ın, hem de partisinin gerçek yaklaşımına bir kez daha ışık tuttu. Belge sahte mi, değil mi, nerede hazırlandı, vb. türünden sorularla yürütülen bir tartışmada Baykal ve partisi ortalığa saçılan ordunun gerçek konumuna ışık tutan belgeyi karartmak, değersizleştirmek için var gücüyle çabaladı. Ordunun her an darbe yapma olasılığı, hazırlanan darbe planları, 12 Eylülcüler'in yargılanması tartışması ile imaj düzeltmek isteyen Deniz Baykal'ı hiç mi hiç rahatsız etmedi. Zira böylesi darbe planlarından kendisine düşecek pay, Deniz Baykal'ı her zaman fazlasıyla heyecanlandırdı.

12 Eylül faşizminin ve inşa ettiği 82 faşist anayasasının himayesindeki darbe düzeninin üzerinden koskoca 30 yıl geçtiği halde, başta CHP olmak üzere bütün düzen partileri faşist darbecilerin yargılanması için değil, korunması için seferber oldular.

CHP'nin 12 Eylülcüler'in yargılanması tartışmasına ihtiyacı var. Ergenekon davasının avukatlığı konumu Deniz Baykal ve partisini fazlasıyla yıpratmaktadır. Bu nedenle Deniz Baykal manevralara ihtiyaç duymaktadır. 12 Eylül paşalarının yargılanması tartışması, tam da bu çerçevede CHP'nin

imaj düzeltme çabasının yansımasıdır.

Peki, şimdi ne oldu da CHP 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını istiyor? Çünkü Deniz Baykal ve partisi, 12 Eylül paşalarının yargılanması gündemi ile Ergenekon davası ve tartışmalarını geri plana itmek istiyor. Ergenekon vb. mevcut çeteci, darbeci faşist devlet yapılanmasının varlığını sürdürmesi için tüm faturayı 12 Eylül generallerine biçmeyi amaçlıyor. Tüm bu nedenlere bağlı olarak Deniz Baykal, devletin bekası, Ergenekon ve faili meçhuller de dahil, sermayenin faşist devletin tüm kirli işlerini kapatmak için, 12 Eylülcüler'in yargılanması tartışmasını gündemleştiriyor. Ergenekon Davası'nın avukatı CHP'yle, savcısı AKP arasında sürüp giden çekişmenin gölgesinde yaşanan bu tartışma ve "yeni" söylemler, gerçekte niyetlerinin hiç değişmediğini, ikisinin de, burjuva devletin ihtiyacı olan darbe düzeninin daha da tahkim edilerek sürdürülmesinden yana oldukları gerçeğini karartamaz.

AKP'nin tutumu...

AKP Grup Başkanvekili Bekir Bozdağ, "Kamuoyunda Sayın Baykal'ın darbe karşıtı olmadığı yönünde bir izlenim ve eleştiriler vardı. Baykal'ın darbe karşıtı çıkışı, toplumun tüm kesimleri tarafından takdir edilmiştir. Bu açıdan Baykal'ın çıkışı çok anlamlıdır" ifadelerini kullanarak, 12 Eylülcüler'in yargılanmasına destek vereceğini belirtti.

AKP, 12 Eylül'ün karşıtı olmak bir yana, onun attığı temeller üzerinde toplumsal zeminini güçlendirmiştir. ABD emperyalizminin "oğlanları" 12 Eylülcülere uygulattırılan "yeşil kuşak" tezinin Türkiye versiyonu "Türk-İslam sentezi", yeni adıyla "ılımlı İslam modeli" kullanılmış, sermaye iktidarının sınıfsal karakterini, dini kullanarak gözlerden saklama çabası AKP'nin oy aldığı toplumsal politik zemini güçlendirmiştir.

Bugün AKP hükümeti, dış politikada ABD'nin, ekonomide IMF'nin, siyasette MGK'nın kurmaylığında, önüne konulan yeni sömürü programını harfiyen uygulayarak emekçileri cunta yıllarından çok daha derin bir sefalete, açlığa, işsizliğe sürüklüyor. 12 Eylül, IMF reçeteleriyle, tekellerin vurgunlarıyla, yolsuzluklarla da sürüyor.

Emperyalizmin tüm kurumları teslim aldığı, 24 Ocak Kararları'nın eksiksiz uygulandığı, ülkenin tüm

birikimlerinin "babalar gibi satıldığı bu ortamda, 12 Eylül'ün hesabının sorulmasını, AKP'den beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Kaldı ki, kısa bir süre önce yeni anayasanın 12 Eylül'le hesaplaşma anlamına gelmediğini ifade ederek, 15. Maddeyi, "bu maddeyi yasa tekniği açısından kaldırıyoruz. Yoksa 12 Eylül'le hesaplaşma gibi algılanmamalı. Zaten bir suç işlenmişse, zaman aşımına uğramıştır" diyerek bu gerçeği "özlü" bir biçimde dile getirenler de, dinci partinin sözcüleri idi.

12 Eylül faşist darbesinin besabını işçi ve emekçiler soracak!

1 milyona yakın kişinin gözaltına alındığı, 230 bin kişinin yargılandığı, idam cezası verilen 517 kişiden 50'sinin asıldığı, 171 kişinin işkencede öldürüldüğü, 43 kişinin intihar ettiğinin söylendiği, 300 kişinin ölümünün kuşku bulduğu, 39 ton gazete ve derginin imha edildiği, bireysel ve toplumsal travmalara neden olan 12 Eylül'ün hesabı, mutlaka sorulmalıdır.

12 Eylül bugün MGK'sı, Anayasası, YÖK ve YHK gibi kurumlarıyla sürmektedir... 12 Eylül rejimi, kışla nizamını üniversitelere taşımak için YÖK'ü kurdu. Uygulamalar sonucu yıllarca sessiz kalan öğretim üyelerini bile isyan ettiren YÖK, üniversitelerde 12 Eylül'ü sürdürüyor.

12 Eylül, öncesi ve sonrasıyla tam bir kontrgerilla operasyonudur. Kontrgerilla devleti 12 Eylül ile birlikte daha da tahkim edilmiş, kontrgerilla faaliyetlerinin kapsamı genişletilmiştir. Yeni bir devrimci gelişmenin önüne geçmek, Kürt halkının yükseldiği mücadeleyi boğmak için en kirli yol ve yöntemler kullanılmış, "devlet hizmetine alınan" katillerin ve mafyacılara sayısı arttırılmıştır.

Türkiye'de 12 Eylül askeri faşist rejiminin işçi ve emekçi hareketi ile devrimci harekette yarattığı tahribatın izleri hala sürüyor. Bunda 12 Eylül'ün hesabının sorulamamış olması önemli bir rol oynuyor.

12 Eylül'ün hesabı sorulmalı, faşist generaller sanık sandalyesine oturtulmalıdır. Suçlular sadece faşist darbeci generaller değildir. Asıl suç odağı, faşist askeri darbelerin kaynağı sermaye düzeni ve devlettir. Bu nedenle asıl hedefe çakılması, hesap sorulması gereken sermaye iktidarındır. 12 Eylül faşizminden hesap sormanın biricik yolu işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci, politik, kitlesel mücadelesidir.

Batan da, kriz içinde debelenen de asalak sermaye düzenidir!

Hükümetten muhalefete askerden yargıya sermaye düzeninin temsilcileri birbiriyle it dalaşı yaşarken ve işçi ve emekçileri sahte gündemlerle oyalarken, TÜİK Türkiye ekonomisinin 2009 yılı ilk çeyreğine dair verilerini kamuoyuna açıkladı. TÜİK'in verileri, Türkiye ekonomisinin kuruluş dönemi de dahil olmak üzere 1927'den bu yana, hatta İkinci Dünya Savaşı'nın kıtlık yıllarında dahi görmediği kadar küçüldüğünü gösteriyor.

Açıklanan bu rakamlarla Türkiye 1945 yılında gördüğü yüzde 15.3'lük küçülmeden sonraki en yüksek küçülmeyi bu dönemde yaşamış oluyor. 1939-1945 yıllarını kapsayan İkinci Dünya Savaşı'ndan ekonomik anlamda çok ağır etkilenen Türkiye, 1941'de yüzde 10.3 küçülürken, 1945'te tarihinin halen ulaşılamamış en yüksek küçülme oranını görmüştü. Böylece Birinci Dünya Savaşı, Kurtuluş Savaşı ve 1929 Dünya Ekonomik Krizi'ni atlatan genç Türkiye Cumhuriyeti'nin bile görmediği küçülme, mevcut krizde ortaya çıktı. Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz'ın, 'Tünelin ucunda bir ışık, ama üzerimize gelen aracın farları da olabilir' derken bahsettiği bu yıkım tablosudur aslında.

Ancak tüm bu yıkım tablosuna rağmen ülkeyi pazarlamakla mükellef olan tüccar Erdoğan ısrarlı. Başbakan TÜİK'in rakamlarını açıkladığı günün akşamında yaptığı "Ulusa Sesleniş" konuşmasında; "Hükümet olarak bu krizin başladığı ilk günden bugüne kadar iyi bir kriz yönetimi uyguladık. Krizden en hızlı ve en az hasarlı çıkan ülke olacağız!" dedi. Sonuç; başından beri krizin ABD'ye mahsus olduğu söylenirken, bu krizde ABD yüzde 2,5 küçülürken, Türkiye ise yüzde 13,8 oranında küçüldü. Böylece Türkiye, İzlanda, Hong Kong ve Litvanya'dan sonra krizin allak bullak ettiği ülke haline geldi.

Sahte kampanyalar ve söylemlerin ardında gizlenemeyen gerçekler!

ABD'de başlayıp tüm dünyaya dalga dalga yayılan kapitalizmin krizi karşısında emperyalist ülkeler ve tekeller peşpeşe zirveler yapmış ve kapsamlı paketler açıklamışlardı. Krizin yıkıcı etkisi ülkemizde de kendini gösterdikçe önce görmezden gelen hükümet peşpeşe paketler ve kampanyalar düzenledi. Tüm dünyada eşzamanlı açıklanan bu paketlerin ve kampanyaların ortak bir özelliği vardı; krizin yıkıcı faturasını tüm dünyada işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek!

Kriz işçi ve emekçilerin yaşamında yıkıcı etkisini gösterdikçe ve toplumda biriken tepkiler yükseldikçe önce "kriz bizi teğet geçecek" diyen tüccar Erdoğan, inandırıcılığı kalmayınca "teğet geçecek derken sürtünüp geçecek demek istedim, bu süreçte kimileri elbette etkilenecektir. Ancak Türkiye krizi en hafif atlatan ülke olacak" diyerek alıştıra alıştıra faturayı emekçilere ödettirmeye devam etti.

Tüccar Erdoğan'ın bu söylemlerinin akabinde sendikaların başındaki hainlerle birlikte tüm düzen partileri ve asalak patron kesiminin saldırı hamleleri devreye girdi. Bu sahtekârlar "Kriz varsa, çare de var" şiarıyla dört mesajdan oluşan bir kampanya düzenlediler. Göstermelik şovlarla medyada boy gösteren bu leş kargaları "Kimse işini kaybetmesin", "Güven ve istikrar sağlıklı toplumun çimentosudur" mesajlarını verdikten sonra, TÜİK'in ekonomiye dair

rakamları açıklamasından birkaç gün önce dördüncü mesajlarını kamuoyuna açıkladılar.

TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu'nun açıkladığı kampanyanın dördüncü mesajı "Gücüne inan!" oldu. Hisarcıklıoğlu, Türkiye'nin üretimden ihracata, dünya pazarındaki yerine kadar yaptığı büyük atılımları rakamlarla anlattı. Türkiye'deki birçok sektörün dünyada ilk üç içinde yer aldığına dikkat çekerken, "Devir kâr değil, ar devri. Gücüne inan, diyoruz. Bu ülkenin neler başardığını herkese anlatmak istiyoruz" dedi. Ardından konuşan patron sözcülerinin hepsi hükümetin paketlerini olumlu karşıladıklarını, devamını beklediklerini söylerken, asıl vurguyu, "Türkiye özel sektörünün, bir önceki 2001 krizinden çok şey öğrendiğine" dikkat çekerek yaptılar. Bu asalaklar elbette 2001 krizinden çok şey öğrendiler. 2001 krizinin ardından 2 milyonu aşkın işçinin işten atılması, ekonomik-demokratik-sosyal hakların gaspedilmesi, ücretlere yapılan zamların dondurulup 6 aylıktan 1 yıla çıkarılması, emekliliğin ve sağlık hakkının mezara havale edilmes... İşçi ve emekçiler açlıkla, işsizlikle, yoksullukla kıvrılırken, bu asalaklar sürekli "üretim rekorları" kırmaktan, enflasyonu sıfıra indirmekten, şirketlerinin dev adımlarla büyümesinden bahsettiler.

Ekonomi batıyor, ücretler düşüyor, işsizler dev bir orduya dönüşüyor!

Kriz içinde debelenen sermaye düzeninin ekonomisi batarken, işçi ve emekçileri de sefaletin dipsiz kuyusuna sürüklemektedir. İşsizler dev bir orduya dönüştürülürken gaspedilen kısıntı haklar yetmemekte, azgın saldırılar peşpeşe devreye sokulmaktadır. BETAM direktörü Prof. Seyfettin Gürsel'in yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'yi işsizlik oranı sıralamasında dünya ikincisi yapan krizin yıkıcı etkisi artarak devam edecektir. Açıklanan rakamlara göre, genç şehirli nüfusun üçte biri işsiz. Yani, sokakta gördüğümüz her üç gençten biri işsiz ve bunların önemli bir kısmının artık iş bulma umudu da yok. 1,5 yıl içerisinde Türkiye'deki işsiz sayısının 10 milyonu aşması bekleniyor. Kriz sonucu reel ücretlerde meydana gelen %10'luk düşüşün ise %15'i bulabileceği tahmin ediliyor.

Ekonomi batıyor, işçi-emekçiler karanlığa itiliyor, sermayenin truva atları seyrediyor!

İşçi ve emekçiler saldırı bombardımanına tabi tutulurken sendikaların başındaki hainler, sermayenin işçi sınıfı içerisindeki Truva atları ne yapıyorlar? Asalak patronlarla kolkola, krizi sermaye adına fırsata dönüştürmeye çalışıyorlar! "O toplantı senin bu basın açıklaması benim" diyerek asalak patronların başlattığı saldırı bombardımanında sonuna kadar yer aldılar. İşçi ve emekçilerin zihinlerini bulandırmakla kalmadılar, sermayenin saldırıları karşısında direnme güçlerinin kırılmasında da ön ayak oldular. Sermaye devletinin, İşsizlik Sigortası Fonu'nun hibe edilmesi, işsizliğin pazarlanması, başta kıdem ve ihbar tazminatlarının gaspedilmesi, bölgesel asgari ücretin uygulanması, sınırsız-keyfî, ucu bucağı olmayan köle işçilik düzeninin, bedava işçiliğin yasal bir zemine kavuşturulması" saldırıları karşısında sözcülüğünü yaptılar.

Fiyatı 340 bin TL üstünde yeni arabasıyla "alış-verişi" canlandıran ve krizde istihdam sağlayan firmalara ödül kampanyası başlatan Hak-İş Başkanı Salim Uslu "Kriz varsa çare de var" kampanyasının son toplantısında şunları söylüyor: "Kriz geleceğimizi tehdit eder hale geldiği için bu platformun içindeyiz. Farklı çıkar örgütlerinin ülke çıkarları ön plana geldiğinde ortak hareket edebilmesi önemlidir. 'Pazara değil sokağa çık' diye karşı kampanyalar yapanlar sorumluktan kaçan, kolaycı, politik davranan çevrelerdir. Bu kampanyayı yürütenler idrak yollarını genişletmelidir!"

"İşçilere çok verirse, memurlara kötü örnek olur, onlar da ister" diyerek hükümet adına konuşan Hayati Yazıcı'nın konuşmasına karşılık Türk-İş Genel Mali Sekreteri Ergün Atalay ise şunları ifade ediyor: "Bu kıymetli işverenlerimize bu kampanyaya katkılarından dolayı teşekkür ediyoruz. Bu krizde herkes bedel ödüyor. İşverenler de malından, parasından bedel ödüyor. Ama asıl sadece kazandığı ücreti olan işçiler ödüyor. Suçlamak için söylemiyorum kesinlikle, son dönemde yüz binlerce işçi işsiz kalarak köyüne, evine, kahvesine döndü. Sizin çabalarınızdan hiç kuşumuz yok. Ev yandı bari arsayı kurtaralım!"

Peki bu kampanyada yer almayan, bu kampanyaya karşılık açıklamalarla yetinen DİSK ne yapıyor? Cumhurbaşkanı'ndan işçi sınırlığına, işçilerin mal gibi alınıp satılmasına neden olacak, özel istihdam bürolarının faaliyetine izin veren yasayı veto etmesini istiyor ve Abdullah Gül'den randevu talep ediyor. AKP'nin bir kez daha işçileri ve sendikaları mağdur edecek bir düzenlemeye imza attığının ifade eden DİSK, "Alelacele, Türkiye'nin ve sendikaların gündeminden kaçırılarak gece yarısı yasasıyla getirilen ve 'Özel İstihdam Bürolarının Mesleki Faaliyet Olarak Geçici İş İlişkisi Kurabilmesi'ne olanak tanıyan kanun ile modern işçi sınırlığı, bordro şirketleri hayata geçirilerek iş gücü piyasası kuralılaştırılacak, parçalanacaktır" diye açıklama yapıyor.

Başta "Özel İstihdam Bürolarının yasalaştırılması, İşsizlik Sigortası Fonu'nun sermayeye hibe edilmesi, kıdem tazminatının gasp edilmesi ve bölgesel asgari ücretin uygulanması" gibi temel saldırıları hayata geçirmek için uğraşan, işçi ve emekçileri buna "ikna" etmeye çalışan Üçlü Danışma Kurulu toplantısında DİSK de vardı. 24 Haziran 2009 tarihinde yapılan toplantıda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, 12 Eylül gazabından, 12 Eylül'ün çalışma ve yaşama koşulları üzerinde yarattığı tahribatlardan demagogik söylemlerle bahsederken, İşsizlik Sigortası Fonu'nun kullanımı ile ilgili kendilerine sendikalardan herhangi bir eleştiri ulaşmadığını söyledi. Bu toplantıdan bir gece sonra meclisten geçirilen düzenlemelerle Özel İstihdam Büroları yasallaştırıldı. Anlaşılan kamuoyu önünde kendini "mağdur" hisseden Çelebi, yasal düzenlemeyi kınıyor ve Cumhurbaşkanı Gül'den veto temennisi bekliyor.

Elbette işçi sınıfı tüm bu gelişmelere seyirci kalmayacaktır. Kavel, Derby, Singer, Demirdöküm, Sungurlar ve Tariş direnişlerini yaratan, 15-16 Haziran direnişiyile Türkiye sermaye düzenine korku salan Türkiye işçi sınıfı küllerinden doğmasını bilecektir. Türkiye işçi sınıfının öncüsüyle buluşacağı ve çelik iradesiyle şaha kalkarak asalak uşaklarıyla birlikte sermaye düzenini tarihin çöplüğüne atacağı günler uzak değildir.

Sağlıklı bir toplum ve sağlıklı bir gelecek sosyalizmle mümkündür!

“Yılların düşü gerçek oldu. Sosyal güvenlik reformu gerçekleşti. Çocuklar tek güvencemizdir dedik, 18 yaşına kadar tüm çocukların sağlık hizmetlerinden yararlanmasını sağladık. Özel hastaneler herkesin hakkıdır dedik, anlaşmalı özel hastaneleri halkın hizmetine açtık. Kadınların doğum nedeniyle çalışamadıkları süreleri, 4 yıla kadar borçlanabilmelerini sağladık. Hayatını kaybeden sigortalıların kız çocuklarına çeyiz parası hazırladık. Artık bürokrasi için değil, yüzünüzü güldürmek için çalışan bir devlet var.”

Tüm bu vb. cümleleri bir arada okuyunca ya da duyunca eminiz birçok insan büyük bir şaşkınlık yaşayacaktır. İlk bakışta kulağa hoş gelen bu propagandanın amacı, emekçileri, bir süreliğine de olsa sermayenin tesiri altında tutabilmektir. Bu yalan vaatler Hitler faşizminin propaganda bakanı Goebbels'in icraatlarını aratmayan AKP kurmaylarının yeni bir ürününden başka bir şey değildir. Sosyal Güvenlik Kurumu için baştan sona demagojik bir üslupla hazırlanan bu reklâm filmi, SGK'nın icraatlarına dair pek çok yalan ve çarpıtmayı da beraberinde getiriyor.

Bilindiği üzere sağlık ve sosyal güvenlik alanlarını vahşi kapitalizmin insafına terkeden Sosyal Güvenlik ve Sağlık Sigortası (SSGSS) Yasası 1 Ekim 2008'de yürürlüğe girmişti. Yine 2006 yılında bir kısmının çıkarıldığı bu yasa ile Emekli Sandığı, BAĞ-KUR ve SSK tek çatı altında birleştirilerek Sosyal Güvenlik Kurumu oluşturulmuştu.

Kapitalizmin vahşi kurallarının geçerli olduğu bir zaman diliminde “hukuk devleti” ne ifade ediyorsa elbette ki “sosyal devlet” de benzer bir mana taşımaktadır. Devletin “sosyal” tarafı olarak bilinen eğitim, sağlık, ulaşım, barınma ve sosyal güvenlik alanları tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda “yeniden yapılandırma” adı altında tasfiye edilerek paralı hale getirilmek istenmektedir. İşçi ve emekçilerin mücadele vererek kazandığı haklar bir bir ellerinden alınmaktadır.

Evet, söylendiği gibi, burjuvazinin yıllardır kurduğu düş gerçek olmuş ve emeklilik yaşı 65'e yükseltilmiştir.

“Çocuklar tek güvencemizdir” dediler ya, Bilal Erdoğan ta Amerikalılar'dan 25 günlüğüne askerlik yapmaya geliverdi. Emekçi çocukları ise haksız bir savaşta ölmez ya da sakat kalmazlarsa ve şansları varsa, sadece, burjuvaların fabrikalarında sınırsızca sömürülme güvencesine sahiptirler.

Emekçi çocuklarına (paranızın yettiği kadar) “18 yaşına kadar tüm çocukların sağlık hizmetlerinden yararlanmasını sağladık” deseler de 5 yaş altındaki çocuk ölümlerinin yüzde 20'sinin nedeni olan zatürre, Türkiye'de çocuk ölümlerinin en başında gelmektedir. Malatya İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi'nce yapılan bir araştırmanın sonuçları da, Türkiye'deki gebeliklerin sadece yüzde 75'nin canlı doğumla sonuçlandığını söylemektedir.

Ülkemizde her yıl yaklaşık 2 milyon kadın hamile kalmakta, ancak 1.371.000'i canlı doğumla sonuçlanmaktadır. Bu bebeklerin yaklaşık 38 bini 1 yaşına gelmeden hayatını kaybetmekte, 1 yaşından önce ölen bebeklerin yaklaşık 22 bini ise 1 aylık olmadan hayata gözlerini yummaktadır. 21. yüzyılda

modern tıp, insanlığın yakasını bırakmayan pek çok hastalığı önleyebilecek duruma geldiği halde, Türkiye'de bebek ölüm oranı yüzde 28'dir. Yine başka bir araştırmaya göre, Türkiye'de 0-18 yaşları arasındaki 6 milyon çocuk korunmaya muhtaç durumdadır.

“Kadınların doğum nedeniyle çalışamadıkları süreleri, 4 yıla kadar borçlanabilmelerini sağladık” derken borçlanmadan kasıtları “şimdi olmasa bile 4 yıl sonra mutlaka karşılığını alacağız”dır ve bunun da şartlara bağlı olması muhtemeldir. Öte yandan Türkiye'de her yıl 1.400 anne, doğumla ilgili komplikasyonlar sonucu hayatını kaybetmektedir.

Bu yalanın sakladığı bir başka gerçek ise anne ve çocuk sağlığı açısından önemli olan ücretsiz hamilelik hizmetleri uygulamasının ortadan kalkmasıdır.

Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) ile güvencesi olmayan hamilelere ücretsiz muayene ve doğum uygulaması kaldırılmıştır. Uygulamanın iptaline kadar, hamileliğin başladığı tarihten itibaren tekil hamilelikte ilk 8 hafta, çoğul hamilelikte ise ilk 10 hafta sosyal güvencesi olmayan kadınların muayene ve doğum masraflarının SGK tarafından karşılanacağı belirtiliyordu. Bu madde kapsamında herhangi bir sosyal güvencesi olmayan hamilelerin, tekil hamilelikte ilk 2 ay, çoğul hamilelikte ilk 2,5 aylık muayeneleri ve tedavileri SGK tarafından karşılanmaktaydı. Tüm sınırlılığı ortada olan bu uygulama bile tamamen kaldırıldı. Uygulamanın kaldırılmasıyla, emekçilerin daha doğmamış bebeklerinin sağlıklı yaşam hakkı elinden alınmaktadır. Anneler teçhizatlı bir hastanede doğum yapma imkânından mahrum kalmaktadır. Oysa ücretsiz muayene ve doğum uygulaması temel haklardan biridir. Bu uygulama kapitalizmin vahşi yüzünü tüm çıplaklığıyla göstermekte, analık üzerine sarf ettiği söylemlerin tüm sahteliğini ortaya koymaktadır. Özetle bu yasa da “kadın da olsa, çocuk da olsa gerekeni yapmıştır.”

“Hayatını kaybeden sigortalıların kız çocuklarına çeyiz parası hazırladık” yalanı, ölüm aylığından yararlanmak için gereken prim ödeme gün sayısının SSK'lılar için arttığını saklamak içindir. Böylece güvencesiz koşullarda çalışan milyonların, prim ödeme gün sayısını doldurmada zorlanan mevsimlik işçilerin ve part-time çalışanların dul ve yetimlerinin aylık alması imkansız hale geliyor.

Sosyal Güvenlik ve Sağlık Sigortası (SSGSS)

Yasası işçi ve emekçiler için geleceksizlik, sağlıklı ve güvenli bir yaşama olanaklarını ellerinden alan bir yasadır. Sağlığı paralı hale getiren, hastaları müşteri, hastaneleri ticarethaneye çeviren SSGSS Yasası ile yoksul emekçilerin sağlık hakkı gaspedilmiştir, özel hastanelerin önü açılmıştır.

Bu yasadan önce emekçiler sürekli olarak “Sosyal güvende kara delik var” denilerek yalan bombardımanına maruz kalmaktaydılar. Ve nihayet bu yasayla Türkiye'de devletin sosyal güvenliğe katkısı %1'e indirilmeye çalışılmaktadır. Yine Avrupa'da sosyal güvenliğe devlet katkısının bütçe içindeki payı %40 iken, Türkiye'de bu oran %19,3 olarak karşımıza çıkmaktadır. Silahlanmaya, sınırsız sömürü için sermayenin teşvik edilmesine yetecek para var ama işçi ve emekçilerin sosyal haklarına gelince para yok.

Emekçilerin sağlık ihtiyaçlarını karşılamayı değil, onları bir süreliğine aldatmayı hedefleyen SSGSS ve bu reklâm kampanyasının sahne arkasında gerçekler olduğu gibi durmaktadır.

Ankara'da Zekai Tahir Burak Kadın Sağlığı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde bir hafta içinde 27 bebeğin enfeksiyon nedeniyle yaşamını yitirmesini bu kampanyayı hazırlayanlar unutmuş olabilirler.

22 Eylül 2008'de İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde bir günde hayatını kaybeden 13 bebeği...

Geçtiğimiz Mayıs ayında Bursa Şevket Yılmaz Hastanesi'nde hastane yönetiminin ucuza kaçması yüzünden çıkan yangında 8 hastanın hayatını kaybetmesini...

Sürekli olarak tanık olduğumuz üzere acil olarak getirildikleri hastaneden bir o tarafa bir bu tarafa gönderilen, yapılan yanlış ameliyatlar sonucu yahut a ameliyat tarihinin çok sonraya alınması yüzünden sakat kalan, hayatını kaybeden emekçileri de...

Ve önlenebilir hastalıkların olanaksızlıklar nedeniyle aramızdan aldığı emekçi kardeşlerimizi burjuvalar ve işbirlikçileri unutabilirler ama bizlere unutturmaya başaramayacaklar. Onlar, Erzurum'un Şenkaya ilçesinde olduğu gibi Devlet Hastanesi'ni mezarlığın hemen karşısına yapabilecek kadar insana yabancıdır. Niyetleri de düzenleri gibi bozuktur. Lakin köhnemiş sistemlerinin paslanmış çarklarının parçalanacağı vakit uzak değildir.

Sağlıklı bir toplum ve sağlıklı bir gelecek sosyalizmle mümkündür.

Faşist teröre karşı direnişte sınıfta kalan “siper yoldaşları”

Son dönemde yaşanan birçok olay faşist baskı ve terörün tırmanmakta olduğunu gösteriyor. Sadece düzene karşı örgütlü mücadele içerisindeki devrimciler ve Kürt halkı değil, hakları uğruna mücadeleyi seçen çeşitli toplum kesimleri de saldırıların hedefi oluyor.

Politik ve mücadeleci bir sendikal çizgiye sahip olduğu için KESK gibi bir sendika da hedef, örgütsüzleştirme saldırısına uğrayan grevci işçiler de. Zaten TMY'deki değişikliklerin ardından kolluk güçleri adım başı cinayet işler hale geldiler. Ama artık çok daha pervasızlar. Kuşkusuz kolluk güçlerinin bu saldırganlığı, tekil, istisnai ve herhangi bir olaya özgü değildir. Genel olarak sınıflar arası mücadelenin sertleşmesine ve düzenin baskı ve zor dışında yönetme olanaklarının daralmasına bağlı olarak başvurulan bir tercihin sonucudur. Zira, kurulu düzenin efendileri zor bir dönemden geçiyorlar. Aralarındaki rekabet keskinleşiyor. Öte taraftan sınıf mücadelesinin sosyal patlamalarla birlikte sertleşmesinden korkuyorlar. Ayrıca düzenlerinin geleceğinin olmadığını da gördükçe silaha daha çok sarılıyorlar.

Bugün yaşananlar ise böylelikle girilen bir yeni dönemin ancak ilk işaretleri olarak değerlendirilebilir. Düzenin efendileri ve kolluk güçleri ısınıyor, zemin yokluyor ve adımlarını daha güçlü biçimde atıyorlar. Bugün bir alanın yasaklanması biçiminde ortaya konulan pervasızlık, başka bir yerde, Sabra'da bildiri dağıtımına yönelik kurşun sıkmak biçiminde ortaya konuluyor. Ama bilinmeli ki, buralarda sağlanan başarı ölçüsünde daha ötesine de geçmekte tereddüt gösterilmeyecektir. Bugün hiçbir engelle karşılaşmadan alanlara yasak koyanlar, yarın buradan aldıkları cesaretle sendikaların kapısına kilit vurur. Bugün bildiri dağıtanlara kurşun sıkanlar yarın katliam yapar vb.

Siyasal ortam sertleşiyor, demokratik hak ve özgürlüklerin alanı daraltılıyor ve bugün önemsiz gibi görülen faşist baskı ve terör, yeni bir dönemin ana özelliği olarak giderek koyulaşiyor. Durum böyleyse, tehlike giderek daha görünür hale geliyorsa, buna karşılık olarak saldırıların hedefi olan güçler neler yapıyor? Nasıl hazırlanıyor ya da daha doğrusu hazırlık yapıyorlar mı? Dahası günlük politikalarını ve örgütsel durumlarını tehlikenin farkında olarak gözden geçirip, mevzilerini tahkim ediyorlar mı?

Bu soruların yanıtı ne yazık ki, olumsuz. Saldırının muhatabı olanlar açısından ne saldırıların niteliği ve anlamı konusunda yeterli bir bilinç açıklığı ve buna uygun bir hazırlık var. Ne de daha büyük bir saldırının hedefi olarak bugünden saldırıya uğramış bulunan mevzileri savunmak konusunda bir irade var. Zihinsel ve fiziki atalet olarak kendini gösteren bir dağılıklık ve dağılma tablosudur söz konusu olan. Bunun gerisine baktığımızda ise bir irade kırılması görüyoruz. İdeolojik belirsizlik, sınıfsal bakıştan yoksunluk, fiziki yıpranmışlık vb. daha birçok olgu böyle bir kırılmaya yol açan nedenler arasındadır.

Kimisi bu sorunları görüyor, ama altında eziliyor. Bazıları ise sorunlarla hesaplaşma gücü gösteremediği için kendi kurduğu hayal dünyasına gömülüyor. Sonuçta bu halde bulunanların henüz bundan sonra yaşanacakların yanında develede kulak görünen saldırılara göğüs germesi mümkün değil. Ama bugün için sorun göğüs girmek olarak değil, bunun için çaba

gösterememek olarak yaşanıyor. Olmayan, görülmeyen de budur.

Tüm bunları geleceğe dair varsayımlar üzerinden değil, yaşadığımız somut olgulardan hareket ederel ele alıyoruz. Daha çok da Sabra saldırısı sonrasında somut olarak yaşayıp karşı karşıya kaldığımız bir tablonun ortaya koyduğu vahim gerçeklere dayanarak ifade ediyoruz. Düşünün ki, devrimci bir faaliyet kurşunlara hedef olmuş, iki devrimci yaralanmış, yetmemiş polis üstüne yeniden kurşun sıkılmış ve mahkeme açık bir siyasal tutumla saldırganları koruyup devrimcileri tutuklamış. Bu kadar çıplak ve azgınca bir saldırı karşısında saldırıya uğrayanlar ellerindeki imkanlarla direniyor ve mevzilerini kararlılıkla savunmaya çalışıyorlar. Ama, yanlarında sınırlı bazı örnekler dışında anlamlı sayılabilecek bir destek göremiyorlar. Devrimcilik iddiasında bulunanlar, ilerici olduklarını söyleyenler, işçi ve emekçi örgütlerinin merkezinde oturup sınıftan yana olduklarını iddia edenler vs., vs... Kimisi ilgili görünüp sırtını dönüp gidiyor, kimisi bu kadarını da yapmayı sağrıları oynuyor-görmüyor, duymuyor, dinlemiyor.

Elbette muhataplarımızın gerçeği konusunda hayal kurmuyoruz. Güçlerinin ve enerjilerinin sınırlarını biliyoruz. Fakat, mesele bu değil. Mesele bir anlayış ve

kavrayış sorunu olarak önümüze çıkıyor. Mesele, bir ahlak ve vicdan sorunu olarak çıkıyor. Mesele, siper yoldaşlığından dem vurup bunun için elini oynatmamak biçiminde açık bir samimiyetsizlik ve ciddiyetsizlik olarak çıkıyor. Öyle ki, saldırıların lanetlenmesi için yapılan eylem ve etkinliklere bazen-aslında çoğu zaman bir muhabir gönderme gereği bile duyulmuyor. Yayınlarında çoğu durumda şöyle bir değinilip geçiliyor, ya da tek satır söz edilmiyor. Bazıları siyasal kimliğimizi saklama yoluna gidiyor, bazıları da yaşananlar hakkında tereddüt oluşturacak biçimde ihtiyatlı bir dil kullanıp gölge yapıyor.

Sonuçta, her bakımdan büyük bir duyarsızlık ve iddiasızlıkla malül bir tablo var. Sabra, bu açıdan herkesin kendisine bakması gereken bir ayna olmuştur.

Bugün Sabra yarın başka bir örnek. Ama mevcut tablo değişmedikçe, düzene karşı mevzilerin savunulması ve korunması zorlaşacaktır. Yukarıda değindiğimiz gibi, bugün Sabralar olduğunda vurdumduymaz davrananların yarın daha büyük saldırıları göğüslemeleri mümkün değildir. Değildir çünkü bugün gerektiği gibi bir duruş ortaya koyamayanların gelecekte, ne bunun için gerekli olan bilince, ne örgütlülüğe, ne reflekslere ve ne de dayanaklara sahip olacaklardır.

BDSP'den mücadele çağrısı

BDSP ve Esenyurt İşçi Platformu 1 Temmuz günü gerçekleştirdikleri basın toplantısı ile Sabra saldırısı ile başlayan devlet terörüne karşı birlikte mücadele çağrısı yaptı. Toplantıda saldırı ve sonrasında yaşananlar anlatıldı, hazırlanan Sabra dosyası basına ve toplantıya katılan kurumlara sunuldu.

Toplantıda ilk sözü alan BDSP temsilcisi kısaca yaşanan süreci anlattı ve saldırılara karşı ortak mücadele vermenin önemine değindi. Yaşanan saldırının Sabra ile sınırlı olmayan bir burjuva sınıf refleksi olduğunun ifade edildiği konuşmada konunun KESK'e ve Kürt halkına yönelik saldırılarla bütünlük oluşturduğu söylendi.

BDSP temsilcisi birlikte mücadele çağrısı yaptığı konuşmasının ardından sözü Esenyurt İşçi Platformu çalışanı işçilere bıraktı. İşçiler saldırıları ayrıntılı biçimde anlattıktan sonra uzun süredir bu gibi bir saldırının yaşanmamış olduğunu belirtti. Bu saldırı yanıtlanmadığı ölçüde diğer fabrikaların da benzer yöntemlere başvuracağı, bir bildiri dağıtmanın bile şehir eşkisi engellenmeye çalışılacağı vurgulandı.

Basın açıklamasında protesto eylemi sırasında gözaltına alınarak tutuklanan BDSP'lilerin durumu hakkında da bilgi verildi. Tutuklanarlardan Deniz Edemir'in Metris Cezaevi'nde siyasi koğu olmaması bahanesiyle adli mahkum sayılmak istenildiği ve ayakta sayım vermeye zorlandığı belirtilerek bunu reddeden Edemir'in tecrite alındığı duyuruldu. Edemir'in tecritte olması nedeniyle mektup ve yayın yasağına da tabi tutulduğu belirtilerek sürecin Engin Çeber'in katledilmesine giden süreç ile de paralellik taşıdığı vurgulandı.

Konuşmaların ardından Devrimci Hareket Dergisi adına da bir destek konuşması yapıldı. Saldırıyı işçi ve emekçilere yönelik toplam saldırılardan farklı görmediğini belirten Devrimci Hareket Dergisi temsilcisi gerçekleştirilecek eylemlerin örgütleyicisi ve katılımcısı olacaklarını ifade etti. Konuşmada saldırıları göğüslemek için cephenin genişletilmesinin gerektiği vurgulandı.

Toplantıya ayrıca Halk Cephesi, Partizan ve Emekli Sen Kadıköy Şubesi'nden katılım oldu.

Hazırlanan Sabra Dosyası'nın dağıtılmasının ardından toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

2 Temmuz etkinlikleri..

“Pir Sultan’dan Madımak’a asan da yakan da devlettir!”

Mamak İşçi Kültür Evi “Pir Sultan’dan Madımak’a asan da yakan da devlettir” şiarıyla 27 Haziran Cumartesi günü Tek Mezar Parkı’nda anma etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik öncesinde “İşçi Kültür Evleri”, “Katliamların hesabını işçi- emekçiler soracak”, “Pir Sultan’dan Madımak’a asan da yakan da devlettir”, “Emperyalist savaşa, yıkıma, kültüre karşı yaşasın halkların kardeşliği”, “İşten atmalar yasaklansın, kapitalizmin krizine karşı örgütlü mücadeleye” pankartları asılarak ses düzeninden etkinlik duyurusu yapıldı.

Etkinlik programı ‘iki kül’ tozunun hikâyesi ile başladı. Ardından karanlığa meşale olanların küllerinden yeniden doğacağı vurgulanarak sermaye devletinin katliamlar tarihi anlatıldı. Dersim, Maraş, Çorum, Gazi, cezaevi katliamları ve sayısız katliamda katledilenlerin ve tüm devrim ve sosyalizm şehitlerinin anısına saygı duruşuna geçildi. Program, Kürtçe ve Türkçe türkülerle başladı.

Ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi Pir Sultan türkülerinden oluşan bir dinleti sundu. Yozgat Tayip Köy Derneği Gençlik Komisyonu semah Ekibi’nin semah dönmesiyle etkinlik devam etti.

Sonrasında İşçi Kültür Evi tarafından hazırlanan belgesel gösterimine geçildi. Nesimi, Pir Sultan Abdal, Bedrettin, Seyit Rıza ile başlayan belgesel günümüze kadar süren planlı devlet katliamlarını anlattı.

Mamak İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada katliamcı düzen gerçekliğinin yanısıra düzen partilerinin yalanlarına kanmama çağrısı yapıldı.

Sahneye deyişleriyle Hüseyin Beydilli ve Rıza Kılıç davet edildi. Anma programı aynı zamanda Sivas şehitlerinden Gülsüm Karababa’nın ablası, Zeynep Karababa’nın sahneye çıkmasıyla devam etti. Karababa’nın söylediği türküler, deyişler ve emekçiler tarafından dönülen semahlarla etkinlik son buldu. Anma etkinliği olumsuz hava koşullarına, etkinlik alanı olan parkın ıslanmasına rağmen oldukça coşkulu gerçekleştirildi.

Ön çalışması, 700 afiş, radyo duyuruları, binlerce el ilanı ile yapılan etkinlik güçlü bir atmosferde gerçekleştirildi.

Program süresince sunum metni ve kültür evi adına konuşmalarla sürekli olarak sermayenin faşist diktatörlüğü teşhir edildi ve emekçiler sosyalizm mücadelesine çağrıldı.

Anmaya katılan tüm sanatçıların dinletileri ilgi ve beğeniyle izlendi. Belgesel gösterimi oldukça ilgi çekti.

Etkinlikte;

Kızıl Bayrak gazetesinin 15. yılı vesilesiyle emekçiler sosyalizmin *Kızıl Bayrak*’ını sahiplenmeye çağrıldı. 135 adet *Kızıl Bayrak* satıldı.

7-8-9 Ağustos’ta gerçekleştirilecek olan Mamak 6. Kültür Sanat Festivali’ne çağrı yapıldı. Etkinliğe yaklaşık 700 işçi ve emekçi katıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Gazi’de 2 Temmuz etkinliği

28 Haziran günü Gazi 2 Temmuz Platformu Sivas şehitlerini anma etkinliği düzenledi.

Etkinlik öncesi çağrı amaçlı olarak el ilanları dağıtıldı, yapılan ozalitletler ve kahve konuşmalarının

yanısıra sesli çağrıyla emekçiler etkinliğe davet edildi.

Gazi Büyük Park’ta gerçekleştirilen etkinlik açılış konuşmasıyla başladı sonrasında ortak metin okundu.

“Sivas’ta 35 insanımız diri diri yakıldı. Halkın aydınlığa dönük yüzü egemenler tarafından ateşe verildi. Devlet güdümlü katliama bütün düzen partileri seyirci kalmakla yetindi. Yüreği emekten, halkların kardeşliğinden yana atan aydınlarımız tüm ülkenin gözleri önünde organize bir şekilde katledildi.” sözlerine yer verilen ortak açıklamada sömürü düzenini ortadan kaldırmak için mücadele çağrısı yapıldı.

Ardından müzik dinletisine geçildi ve Madımak katliamını anlatan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Katılımcılar ve çevrede bulunan insanlar sinevizyon gösterimine yoğun ilgi gösterdi. Etkinliğe 1000’in üzerinde emekçi katıldı.

DTP ve EMEP ise ortak belirlenen programın dışına çıkarak BDSP, Devrimci Hareket, Partizan, DHF, PDD, Halkevleri, ESP, SDP, SP, TÖP, EMEP, DTP, ÖDAH, TKP, Dersim Kültür Derneği bileşenlerinden oluşan Gazi 2 Temmuz Platformu’nun dışında davrandılar.

Kızıl Bayrak / GOP

Katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracak!

Sivas Katliamı’nda katledilen aydın ve sanatçıları anmak amacıyla Esenyurt Depo Kapalı Cadde’de, 29 Haziran günü açık havada anma etkinliği gerçekleştirildi.

Ön hazırlık sürecinde, çağrı için 700 adet el ilanı Depo Mahallesi’nde kapı kapı dolaşarak dağıtıldı. Etkinlik öncesinde BDSP imzalı bildirimlerin mahallede ve merkezi noktalarda dağıtımı gerçekleştirildi.

Etkinlik katledilen aydınlar adına yazılan şiirlerin okunmasıyla başladı. Ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinliğe katılanlar tarafından sinevizyon büyük bir dikkatle izlendi ve bitiminde uzun süre alkışlandı. Sinevizyon gösterimi esnasında polis etkinliği engellemeye çalıştı fakat etkinlik ara verilmeden devam etti.

Sinevizyonun ardından Sivas Katliamı’nı lanetleyen “Devlet güdümlü Sivas Katliamı’nın 16. yılınday! Karanlığa meşale olanlar, küllerinden yeniden doğarlar!” başlıklı metin okundu.

Metinde, sermaye devletinin katliamın bir parçası olduğu vurgulandı ve kürsüden işçi ve emekçilere

27 Haziran 2009 | Mamak

katliamın hesabını sormak için örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Ardından hep bir ağızdan türküler söylendi ve etkinlik sonlandırıldı.

Canlı geçen etkinliğe 250 işçi ve emekçi katıldı.

Esenyurt BDSP

Bursa’da 2 Temmuz çağrısı

2 Temmuz Tertip Komitesi, 30 Haziran günü Setbaşı-Mahfel Cafe önünde, 2 Temmuz günü yapılacak eylemin çağrısı için basın açıklaması gerçekleştirdi.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Bursa Şube Başkanı Davut Türkoğlu’nun yaptığı basın açıklanmasında katliam lanetlenerek bu tür saldırıların, katliamların bir daha yaşanmaması için örgütlü olmanın gerekliliği ifade edildi.

Devrimci kitle örgütlerinin destek verdiği açıklamanın ardından “Sivas’ı unutmadık, unutturmayacağız!” yazılı bildirimlerin dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kocaeli’de 2 Temmuz çağrısı

Kocaeli’de Alevi işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde 2 Temmuz öncesinde yoğun bir çalışma yürütüyoruz.

Hafta başından itibaren birçok mahallede, Kocaeli BDSP olarak çıkardığımız Sivas katliamını anlatan bildirimlerimizi işçi ve emekçilere ulaştırdık. Emekçilerle yaptığımız sohbetlerde devletin katliamcı kimliğini anlattık.

Ayrıca “2 Temmuz ’93... Sivas’ta asan da yakan da devlettir!”, “Katil devlet hesap verecek!” şiarlı afişlerimizi yoğun bir şekilde kullandık. Mahallelere “Sivas katliamının hesabı sorulacak / BDSP” ve

“Sivas’ta asan da yakan da devlettir / BDSP” yazılımlarını yaptık.

Bildiri dağıtımında işçi ve emekçilere ortak 2 Temmuz eyleminin çağrısını yaptık.

Kocaeli BDSP

İstanbul’da 2 Temmuz çağrısı

Sivas Katliamı’nın 16. yıldönümünde gerçekleştirilecek miting için biraraya gelen kurumlar 27 Haziran günü basın açıklaması gerçekleştirdiler.

2 Temmuz Tertip Komitesi, “Sivas katliamını unutmamak unutturmayacağız!” pankartı ve Sivas şehitlerinin fotoğraflarını taşıdı.

Basın açıklamasında, Sivas katliamına değinilerek Maraş, Çorum, Malatya katliamlarında olduğu gibi Sivas’ta da katledilenin “bu ülkenin devrimci, demokratik, aydınlık bilinci” olduğu ifade edildi.

Kürt halkı üzerindeki baskıların ve son dönemdeki devlet terörünün teşhir edildiği açıklama metninde AKP’nin sahte Alevi Açılımı’na değinildi.

Açıklamasının ardından 2 Temmuz mitingine çağrı yapan bildirielerin dağıtımı için İstiklal Caddesi üzerinden Galatasaray Lisesi önüne yürümek isteyen kitlenin önü polis barikatıyla kesildi.

Barikatın önünde atılan protesto sloganlarıyla bir süre gerçekleştirilen oturma eyleminin ardından pankartsız bir biçimde toplu bildiri dağıtımı yapılarak cadde boyunca yüründü. Bir süre sonra dövizler açıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir: “Sivas’ın hesabını soracağız!”

1 Temmuz günü İzmir’in birçok ilçesinde Sivas Katliamı protesto edilerek 2 Temmuz günü gerçekleşecek miting çağrısı yapıldı.

BDSP, Çiğli PSKAD, Varto-Der’in örgütlediği Çiğli Halkevi, Çiğli ve Ulukent Alevi-Der, Partizan ve EMEP desteklediği eylemde en önde Sivas’ta şehit düşenlerin fotoğraflarının olduğu pankartla “Sivas katliamını unutmamak, unutmayacağız! Hesabını soracağız!” yazılı pankart taşıdı. Alkışlarla başlayan yürüyüş sonrasında Çiğli Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada devletin tarihinin işçi ve emekçilere yönelik katliamlarla dolu olduğu söylendi. Sömürücü sınıfların ezilenler üzerindeki egemenliklerini sürdürebilmek için sayısız katliam, operasyon, provokasyon düzenlediği dile getirildi. Maraş’ın, Çorum’un, Gazi’nin, Sivas’ın, Ulucanlar’ın ve 19 Aralık’ın devletin katliamcı geleneğinin açık göstergesi olduğu ifade edildi.

Sivas katliamı sırasında devletin tüm kurumlarının katliama seyirci kaldığı dile getirildikten sonra katliamdan sonra dönemin yetkililerinin yaptığı açıklamalardan örnekler verildi. Katliam sonrası ortalığa saçılan bilgi ve belgelerin, karartılmaya çalışılan gerçeklere ışık tuttuğu söylendi.

Açıklamada devletin Alevi açılımının asıl amacının Alevileri ve Aleviliği denetim altına almak olduğu ifade edildi. Aleviler’in bu oyuna gelmemesi çağrısı yapıldı. Ayrıca, Alevi halkının Kürt halkının haklı mücadelesini sahiplenmesi gerektiği dile getirildi.

Açıklama şu sözlerle son buldu. “Devletin, sömürü ve kölelik sistemini yaşatabilmek için yaptığı hesap ve oyunları boşa çıkarmalıyız. Özelde Sivas katliamının genelde tüm katliamların hesabını sormanın biricik yolu işçi ve emekçilerin birleşik, kitlesel, devrimci mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.”

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme yoldan geçen işçi ve emekçilerden alkışlarla destek verenler oldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gebze’de 2 Temmuz faaliyetleri...

Gebze’de 2 Temmuz Sivas katliamı nedeniyle işçi

ve emekçi mahallelerinde yoğun bir kitle çalışması yürüttük.

Yaklaşık 3 bin adet BDSP imzalı bildiriye Ulaştepe, Güzeltepe, Erişler ve Emek mahallelerine yoğun şekilde dağıttık.

İşçi ve emekçilerle devletin Alevi açılımını da teşhir eden sohbetler gerçekleştirdik. Sınıf mücadelesini yükseltmeye çağırdık.

1 Temmuz’da BDSP önlükleriyle işçi servislerinin önü keserek ajitasyon konuşmalarıyla katliamın teşhirini yaptık. Devletin kolluk güçleri müdahale bulunmaya çalıştıysa da net tutumumuz karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Faaliyetimiz tüm engelleme çabalarına rağmen devam etti.

Gebze BDSP

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları’nın son dönemde İMO

Ankara Şube’de yaşananlara dair açıklaması:

Demokratik ve mücadeleci bir TMMOB istiyoruz!

Son birkaç aydır İMO Ankara Şube özelinde yaşanan olaylar TMMOB örgütülüğünün bugün içerisine düştüğü durumu göstermesi açısından ibret vericidir.

Sermayenin saldırılarının her geçen gün arttığı, tüm işçi ve emekçilerle birlikte biz mühendis, mimar ve şehir plancılarının da tüm hak ve özgürlüklerinin bir bir gaspedildiği, işsizliğin ve yoksulluğun katmerlendiği böyle bir dönemde geçmişten gelen devrimci bir mirasın sahiplenicisi olması gereken TMMOB içerisinde yaşanan bu minvaldeki olaylar hem örgütümüze hem de tüm toplumsal muhalefete zarar vermektedir.

Olayın muhatapları ve çeşitli oda örgütüllükleri tarafından bu zamana kadar çeşitli açıklamalar yapılmış olsa da, olayların temelini oluşturan sorunların çözümüne yönelik bir bakış halihazırda görülememektedir. Dahası yapılan açıklamalardan ve alınan tutumlardan da anlaşıldığı kadarıyla olayların çıkışında önemli bir rol oynayan TMMOB’nin anti-demokratik yapısı bu vesileyle daha da içinden çıkılmaz bir hale sokulmaktadır.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları olarak TMMOB içindeki ilerici unsurlar arasında yaşanan böylesi şiddet olaylarını hiçbir şekilde kabul etmemekle birlikte doğrudan gözlemlenmediğimiz böyle olaylarda herhangi bir tarafı sorumlu ilan edebilecek durumda da değiliz. Ancak İMO Ankara Şube’de öncesinde ve sonrasında yaşanan olaylarla birlikte daha sonrasında yapılan açıklamalardan ortaya çıkan sonucun ise asli sorumluluğun İMO’ya ve TMMOB’ye hakim olan bürokratik yönetim anlayışında olduğunu gösterdiğini söylemeliyiz.

Mart ayında İMO Öğrenci Üye Kurultayı’nda +İvme üyesi bir grup Genç İMO’nun bildiri dağıtımının engellenmesi ile kamuoyuna taşınan bu süreçte TMMOB’nin oluşturduğu işleyiş ilkeleriyle alakalı olmayan bir şekilde yedek yönetim üyelerinin yönetim toplantılarına alınmaması, birer danışma kurulu işlevi gören küçük kurulların gizli biçimlerde örgütlenmeye çalışılması gibi olaylar, TMMOB’nin anti demokratik yapısını gözler önüne sererken bu yaşananlara en ufak bir tepki gösterilmemesi ise TMMOB’nin genelinde bu

tutumun sahiplenildiğini de göstermektedir.

Ancak yaşanan olaylarda bu antidemokratik yapıdan daha da vahim olanı 11 Haziran günü yaşanan olaylardır. Yaşanan şiddet olayları bir tarafa +İvme grubunun küçük kurula girişinin polis tarafından engellenmesi ve bu engellenme ortamında küçük kurul üyelerinin ve orada bulunan TMMOB merkez yöneticilerinin “gönül rahatlığı” ile toplantılarını gerçekleştirip kararlar almaları en hafif biçimiyle dehşet verici bir aymazlık örneğidir.

Bu TMMOB’de yaratılan değerlerden nasıl bir kopuştur ki, siyasi olarak uzlaşmasa bile TMMOB içinde ilerici bir kesimi ifade eden bir grubu polis kordonuna bu kadar rahat bir şekilde teslim edebilmektedir. Bu nasıl bir kopuştur ki, sonrasında da bu yaşananlara dair en ufak bir özeleştirme verme ihtiyacı hissetmeden bu gruba yöneltilen siyasi linç kampanyasını derinleştirmekte, TMMOB içindeki gerici odakların +İvme’yi “terör örgütü” olarak gösteren açıklamalarını sahiplenerek resmi sitelerinde yayınlatabilmektedir.

TMMOB içinde kendilerine ilerici payeler biçen unsurlar eğer bu yaşananlar üzerinden bir değerlendirme yapıp söz söyleyeceklerse öncelikle bu alana, TMMOB’nin antidemokratik yapısına bakmalıdırlar.

Yine bu yaşananlardan açığa çıkan bir başka gerçek ise TMMOB’nin başka birimlerinde demokratik ve mücadeleci TMMOB adına yan yana gelen siyasi öznelerin İMO Ankara Şube’de yaşanan olaylarda karşı taraflara savrulmaları ve birbirleri ile hesaplaşma tutumları içine girmeleridir. Bu ise bu taraflar payına yaşanan bir araya gelişlerdeki ilkesizliği gözler önüne seren çok yalın bir olay olmuştur.

TMMOB içinde koltuk kaygısına dayalı bu ince hesaplar artık bir son bulmalıdır. TMMOB içinde yer alan tüm devrimci-ilerici unsurlar artık tüm enerjilerini gerçekten demokratik ve mücadeleci bir TMMOB’nin yaratılması mücadelesine yönelmeli, TMMOB’nin sadece sözle değil pratiğiyle de emekten yana bir örgüt olması için harekete geçmelidir.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları

1 Temmuz 2009

Basın-İş İstanbul Şube Yönetimi'ni gerçekleri açıklamaya davet ediyoruz...

Yanlışlarınızın üzerini yalanlarla örtemezsiniz!

Bilindiği gibi sınıf mücadelesi dinamik bir süreçtir. Bu mücadele içerisinde hangi sınıfın tarafındaysanız pratiğinizin de buna uygun şekillenmesi gerekir. Bir sınıf adına söz söylemeye, sınıfı herhangi bir düzeyde örgütlemeye adaylığınızı ortaya koyduğunuzda, sınıfsal konumlanışınız pratiğinizi doğrudan belirlediği için ayrı bir önem kazanır. Nerede soluk alıp verdiğiniz, kendinizi nereden beslediğiniz, kafanızın hangi sorunlarla meşgul olduğu kısacası sizi siz yapan etkenler, genel yönelimleriniz bakımından nasıl bir pratik içerisinde olduğunuzu ve bunun yanısıra olaylar ve olgular karşısında verdiğiniz tepkileri de belirler. Eyleminiz iddianızla çelişiyorsa, ya eyleminizi gözden geçirirsiniz, ya da iddialarınızı. Yok eğer bu tutarsızlık sizde bir kimlik haline gelmişse, yalan ve çarpıtmanın batağına saplanmanız kaçınılmaz olur.

Bir süredir Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi'nin tarafımıza karşı izlediği tutum onun böyle bir batağın içine düştüğünü göstermektedir.

Bilindiği üzere Kurtiş Matbaası işçileri 1 Nisan 2009 tarihinden beri direnişler. Direniş, büyük zorluklara göğüs gererek sürdürülmektedir. Direnişi zayıflatan en önemli sorunların başında yeterli bir sınıf dayanışmasından yoksun olması gelmektedir. Durum bu iken, işkolunda olmasına karşın direnişi yalnız bırakan Basın-İş Sendikası'nın direnişe öncülük edenlere yönelik gerçeğe dayanmayan ithamları sabrımızı zorlamaktadır. Bu iddialar sendikanın ilişki içerisinde olduğu hemen hemen her yerde karşımıza çıkmaya başlayınca kamuoyuna bu açıklamayı yapmak zorunluluğu doğmuştur.

Basın-İş'in iddiasına göre Kurtiş Matbaası'ndaki direnişi önceleyen süreçte sendikalaşma girişimi tarafımızdan baltalanmış ve sendika süreçten kasten düşürülmüş, sendikanın işçilerle görüşmesinin önüne geçilmiş hatta sendikanın örgütlenme uzmanı atlatılmıştır!

Bu iddialar hiçbir biçimde gerçeği yansıtmamaktadır. Yansıtmadığı gibi gerisinde, sendika yönetiminin kendi yetersizliklerini ve yanlışlarını örtme amacı vardır. Çünkü sınıf devrimcilerinin işçileri sendikadan uzak tutmaları sözkonusu olmadığı gibi, gerçekte sendika yönetimi birçok örnekte karşımıza çıktığı gibi kendisine yönelen işçilere sırtını çevirmiş, onları bürokratik işlemleri gerekçe göstererek oyalamış ve sonunda ayağına gelen imkanı tepmiştir.

Kurtiş Matbaası'nda ilk iş bırakma eyleminin ardından tarafımızdan Basın-İş Sendikası ile iletişime geçilerek süreç anlatılmıştır. İşçilerin sendikaya üye yapılmaları için vakit kaybedilmemesi gerektiği vurgulanarak bir görüşme ayarlanmış ve sendikadan da üyelik işlemlerinin başlaması için bu toplantıya hazırlık yapması, somutta da üyelik formlarıyla gelmesi istenmiştir. Kurtiş işçileri, ilerleyen süreçte direnişi seçmeyen işçiler de dâhil olmak üzere, toplantıya tam kadro olarak katılmıştır. Ancak sendika adına toplantıya gelen örgütlenme uzmanı yaklaşık üç saati bulan gereksiz yinelemelerden oluşan anlatımı boyunca örgütlenme aşamasına ilişkin somut adımlar tanımlamaktan -dernek çalışanlarının araya girme ve yönlendirme çabalarına

rağmen- özellikle kaçınmış, toplantının havasında dağılmaya ve belirsizliğe yol açmıştır. İşçiler sendikaya üye olmayı beklerken uzun bir konuşma dışında bir şey bulamamışlardır.

İlerleyen günlerde işçiler tarafından belirgin bir tepkiyle karşılanan bu ilk sendikalaşma toplantısının etkileri bir nebze silinmeye çalışılmış ve işçiler sendikal örgütlenmeye, ilk seferki katılım kadar olmasa da yine de çoğunluğu sağlayacak bir biçimde ikna olmuşlardır. Ancak yine 'üyelik formlarıyla geliniz' isteğimize rağmen sendika cephesinden bu yönlü bir adım atılmamış, süreç beklemece bir tavırla karşılanmıştır. Bu arada ilk direnişin sonuç vermesiyle birlikte sendikal örgütlenmeyi savunanların azınlığa düşmeleri sendikalaşmanın en azından kısa vadede gerçekleşmeyeceğini göstermiştir.

Kısacası çalışma şartlarındaki şikâyetleri doğrultusunda derneğimiz öncülüğünde direnişe geçirilen bir sınıf bölüğü önce sendikal örgütlenmeye ikna olmuş ancak sendikanın beklemece tavrı sonucu tabir yerindeyse bu yolda ilk treni kaçırmıştır. Daha sonrasında ise sendikanın tarafımıza bildirdiği işçilerle görüşme istekleri ise bahsettiğimiz rehabet ve önyargı içerisinde karşılanamamıştır.

Sınıf mücadelesi zemininde önünü görebilen her unsurun bilebileceği gibi sendikal örgütlenme ancak belli momentlerin yakalanmasıyla mümkündür ve ayrıca sınıfta oluşan önyargıların aşılması yoğun bir çabayı gerektirir. Kurtiş örneğinde de işçileri sendikal örgütlülüğe yaklaştıran moment iş bırakma eylemi süreciydi ve bu sürecin bitiminden sonra tekrar bu düzeyi yakalamaları için işten atılmaları gerekti.

Şunu belirtmek gerekir ki, bu kadarı bile bir sendika için yeterince sıkıntılı ve dersler çıkarılması gereken bir tablo ortaya çıkarmışken Basın-İş bunu tercih etmemiş ve kendi yetersizliklerini bizi suçlayarak örtmeyi tercih etmiştir. Bu durum kabul edilemez. Kurtiş direnişi kendini kamuoyunda duyurmaya başladığı bir dönemde, özellikle de ortak hareket edilmeye çalışılan ve birlikte oldukça anlamlı adımlar atılan bileşenlere bizlerin ve Kurtiş işçilerinin anti-propagandasını yapmak en başta emeğimize ve sınıfın örgütlenmesine düşmanca bir bakışın ürünüdür.

Buradan Basın-İş Sendikası yönetimini bu tutumunu derhal terketmeye ve konuyla ilgili bir açıklama yapmaya davet ediyoruz.

Topkapı İşçi Derneği'nden sınıf devrimcileri

Hak arayan emekçiye AKP terörü...

Sermaye sınıfının direktiflerini yerine getirmek için canla başla çalışan Tayyip Erdoğan, işçi ve emekçi düşmanı yüzünü sadece altına imza attığı saldırı yasalarıyla değil çeşitli gezilerde sorunlarını dile getiren emekçilere dönük tavrıyla da kanıtıyor.

Erdoğan'ın sermaye dostu, emekçi düşmanı davranışları son olarak geçtiğimiz hafta Kocaeli'de görüldü.

Erdoğan'ın 2006 yılında Mersin'e yaptığı ziyaret sırasında "Çiftçinin hali ne olacak? Hangi yüzle geliyor buraya" diyerek tepkisini dile getiren çiftçi Kemal Öncel'e verdiği "Hadi ananı al git buradan." cevabı hala hafızalardayken yeni bir AKP terörü geçtiğimiz hafta sonu İzmit'te yaşandı.

AKP Kocaeli İl Teşkilatı'nın Olağan Kongresi'ne katılmak için Kocaeli'ne giden Tayyip Erdoğan'ı protesto etmek isteyen depremzedeler ve Belediye-İş'liler polis engellemesiyle karşılaştı.

Bir yanda AKP'li belediyeler tarafından baskı ve sürgün yoluyla sendika değiştirmeye zorlanan Belediye-İş üyeleri, diğer yanda ise Arızlı Irak Konutları'ndan valilik tarafından çıkartılmak istenen depremzedelerin protesto girişimleri zor yoluyla bastırıldı.

Belediye-İş'lilere gözaltı...

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ve İSU'da uygulanan baskı ve sürgünlere karşı eylem yapan sendika yöneticileri ve işyeri temsilcileri otobanda

yolu kapatarak Erdoğan'ı protesto etmek istediler.

İstanbul'a doğru yola çıkan Belediye-İş'liler Hereke gişelerinden geri çevrilirken İzmit'e dönüş sırasında "Hani sendika seçme özgürlüğü vardı", "Davos'ta one minute dediniz, Kocaeli'de ne diyeceksiniz" yazılı dövizler taşımaları nedeniyle polis tarafından gözaltına alınarak Kuruçeşme Polis Karakolu'na götürüldüler.

Depremzedeye AKP terörü...

1999 depreminin mağdurları olan ve Arızlı Irak Konutları'nda yaşayan depremzedeler, evlerinden çıkmaları yönündeki zorlamalara karşı başbakan ile görüşmek istedi. AKP Kongresi'nin yapılacağı spor salonuna giren üç depremzede "Barınma hakkımız söke söke alırız!", "Depremzede ölsün, bürokrat yaşasın" sloganlarını atarak protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Göstermelik olarak iki temsilcinin içeri alındığının öğrenilmesinden sonra Arızlı sakinleri Başbakan'ın peşini bırakmadı. Önce Valiliğe giden Arızlı sakinleri daha sonra Büyükşehir Belediyesi'ni ziyaret eden Erdoğan'ı beklemeye başladı. Burada polis ile arbede yaşayan emekçiler engellenerek belediye önünden uzaklaştırılmaya çalışıldı.

Başbakan'ın hafta sonunda yaptığı ziyaret, tıpkı diğer örneklerde olduğu gibi sermaye partisi AKP'nin işçi ve emekçi düşmanı yüzünü Erdoğan şahsında bir kez daha göstermiş oldu.

Kent AŞ direnişi sürüyor...

Direnişi büyütme için görev başına!

Tüm eksikliklerine rağmen Kent AŞ işçisi direnmeye devam ediyor. 30 Nisan'da başlayan direniş yaklaşık iki ayı geride bıraktı. Şu ana kadar, bütün olumsuz yönleri bir kenara bırakırsak, ne sendikanın, ne de Cevat Durak'ın hiç hesaplayamadığı da buydu. İşçileri kolayca sindireceğini düşünen Cevat Durak'a bu ısrarlı ve kararlı direniş anlamlı bir yanıt oldu.

22 Haziran'da 500 kadar polis, şantiyede az işçinin olmasını da (30 işçi) fırsat bilerek şantiyeye baskın yapkı ve işçileri zorla şantiyenin dışına çıkardı. İşçiler o zamandan beri, şantiyenin karşısında çadır kurdular ve aileleriyle birlikte bekleyişlerini sürdürüyorlar. Kolluk güçleri de şantiyede beklemeye devam ediyor. İşçiler ise dışarıda. Şantiyede bulunan birçok araç, parça parça çıkarıldı. Halihazırda yalnızca çöp araçları kalmış durumda. Baskından sonra polis onları çıkarmaya çalıştı. Ancak işçilerin barikat kurması karşısında çöp kamyonlarını dışarı çıkarmayı başaramadı.

Direnişin en büyük eksiklerinden birisi, hala beklemeci mantığın devam ediyor olmasıdır. "Süleyman Çelebi görüşecek, vali görüşecek, süreç iki hafta sonra belli olacak" deniyordu. Şimdi ise yurtdışında olan Aziz Kocaoğlu'nun dönüşü bekleniyor. İşçiler her seferinde yeni bir bekleyiş haberiyle iki ayı geride bıraktılar. Bu durumdan bütün işçiler rahatsız. Çünkü direniş bu şekilde sürdükçe örgütlülük zayıflıyor, direnişçi işçi sayısı azalıyor.

Direnişi zayıflatmak için öncesinde Cevat Durak'ın "verdim" dediği tazminatlar da bankaya yatırılmış durumda. Bu ustaca planlanmış büyük bir saldırı. Çünkü Cevat Durak bu yolla işçilerin birçoğunun direnişi bırakacağını hesaplamıştı. Bu hesabında büyük oranda başarılı da oldu. Zira işçilerin birçoğu tazminatı alarak direnişi bırakmış durumda.

Ancak hala onuru için direnişi sürdüren kararlı işçiler de var. İşçiler bu kararlılıklarını şu şekilde ifade ediyorlar: "Bazı yerlerden iş teklifleri alıyoruz. 1.500 TL ücret veriyorlar. Ama bu iş artık onur meselesi olduğu için hiçbir yere gitmiyoruz ve gitmeyeceğiz. Biz burada sadece çöp arabalarını beklemiyoruz. Şantiye bizim için onur meselesi oldu. Eskiden şantiyede beklemek anlamsız geliyordu. Ama şimdi onurumuzun simgesi oldu. Ne olursa olsun burayı terk etmeyeceğiz."

İşçiler polis saldırısından sonra CHP il binasını bastılar. İşçiler binada kalmaya kararlı olduklarını ama DİSK Ege Bölge Başkanı Azad Fazla'nın işçileri şantiyeye dönmeye ikna ettiğini söylüyorlar. CHP il başkanıyla, Cevat Durak'a baskı yapılmasını, parti üyeliğinin silinmesini istemişler. CHP il başkanı ise, Cevat Durak'a kendisinin yaptırımında bulunmasının mümkün olmayacağını, daha doğrusu, Durak'ın arkasının sağlam olduğunu, bu nedenle kendi elinden bir şey gelmediğini söylemiş.

İşçiler arasında çeşitli ayrımlar da yaşanıyor. Örneğin işçiler Deniz Baykal İzmir'e geldiğinde onu karşılamaya havaalanına gittiklerini, pankartlarında, "Başkan sorunun çözümü için tek umudumuz sizsiniz" yazdığını söylüyorlar. Ancak Baykal, bindiği arabanın camını açıp, işçilere selam verme gereği bile duymamış. Bir hafta sonra da Recep Tayyip Erdoğan Manisa'daki bir kapalı spor salonuna gelmiş. Bir grup işçi de aynı amaçla Tayyip'e bir pankart hazırlamışlar. İşçiler arasında süren tartışmadan sonra hazırlanan

pankart imha edilmiş.

İşçilerdeki en büyük eksikliklerden birisi de sermaye partilerinden medet ummalarıdır. Bugüne kadar sermaye partilerden hangisi hükümet oldu da işçiyi düşündü? Mesela hangi düzen partisi asgari ücrete insanca yaşamaya yetecek düzeyde zam yaptı? İşçi sınıfı bugüne elde ettiklerini direnerek, diş diş bir mücadeleyle kazanarak geldi. Bu gerçek Kent AŞ işçileri için de geçerli.

Direnişi zora sokan bir başka sorun da işçiler arasında yapay ayrımların öne çıkarılmasıdır. Patronlar bu ülkede, işçiler haklarını aramasınlar diye, onları hep böldüler. Sağ-sol, Alevi-Sünni, Kürt-Türk, doğulu-batılı vb. Ama bugüne kadar işçilerin hakları sözkonusu olduğunda hiçbir ayırım yapmadılar. Hepsini sefalet ücretine köle gibi çalıştırdılar, sömürdüler. Kent AŞ işçilerinin bu gerçeği görmeleri gerekiyor.

Direnişteki işçiler maddi açıdan da zor durumda. Sendika, işçilerin yemeklerini karşılamak dışında hemen hiçbir destek sunmuyor. Bir de işçiler "Ankara'ya gidelim" dedikten sonra verilen çadırlar var. Sendika grev ve direnişlerle dayanışmak için ayrılması gereken fondan işçilere elle tutulur bir maddi destek sağlamıyor.

Direnişle dayanışma konusunda da sıkıntılar var. DİSK'in 11.500 üyesi var. Ancak bugüne kadar kitlesel bir ziyaret gerçekleşmiş değil. İşçiler bazı gerçekleri görüyorlar. Örneğin, "Biz bu kadar uğraşyoruz ama sorun aslında çok basit çözümlü. DİSK, Kent AŞ işçileriyle dayanışmak amacıyla bir günlük iş bıraksa bu iş biter". Evet, işçiler asıl çözüm yolunu biliyorlar. Ama taleplerini yerine getirmesi için sendikaya baskı oluşturmuyorlar. Bir direnişin yaşaması ve kazanması için sınıf dayanışmasının önemi tartışılmaz.

İşçiler direnişlerini büyütme ve dayanışmayı arttırmak için daha fazla çaba harcamak durumundadırlar. Direnişçi işçiler asla yalnız bırakılmamalıdır. Sınıf dayanışmasının yanı sıra ailelerin desteği de önemli. Bu açıdan Kent AŞ işçileri zoru başarmış durumdadır. Direniş yerinde işçiler eşleri ve çocuklarıyla birlikte bekliyorlar.

Kent AŞ işçileri direnişin taleplerini, haklılıklarını

Izmirli işçi ve emekçilere anlatmakta biraz geç kaldılar. Direnişin başından itibaren tüm kente seslenen imza, bildiri, afiş vb. araçları çok etkin kullanamadılar. Ancak yeni yeni kentin merkezi noktalarında imzaya açtıkları metinlerle işçi ve emekçilere seslenmeye başladılar. Ancak bu da tek başına yeterli değil. Daha etkin ve militan eylemler yapmak gerekiyor.

Direnişin en temel eksiklerinden birisi de hala bir direniş komitesinin olmamasıdır. Direniş, basın komisyonu, kurumların desteğini örgütleyecek komisyon vb. ekiplere dayalı bir tarzda büyütülmelidir. İzmir'deki tüm devrimci, ilerici kurumlar, sendikalar ve kitle örgütleri de direnişin bir parçası yapılarak Kent AŞ işçileri ile bir dayanışma gecesinin örgütlenmesi hem maddi hem de manevi açıdan direnişe anlamlı katkılar sunacaktır. Kent AŞ direnişi halihazırda kentteki tek direniştir ve birçok açıdan daha fazla desteği hak etmektedir. Ancak bunun için işçilerin aktif bir rol oynaması, sendika yönetimini harekete geçirmesi gerekmektedir.

Kent AŞ işçilerinden Ege TV protestosu...

Direnişteki Kent AŞ işçileri, şantiyeye yapılan polis baskınının ardından imza kampanyası başlatmışlardı. İşçilerin kamuoyundan destek almak için başlattıkları imza kampanyasının etkisi Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak'a kadar ulaştı.

Direniş süresince yürütülen karalama kampanyalarının sözcülüğünü yapan Ege TV'de programa katılan Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak Kent AŞ işçilerinin protestosuyla karşılaştı.

30 Haziran günü sabah 07.00'de başlayan haber programına katılan Cevat Durak kendini haklı göstermek için Karşıyaka halkının desteğini aldığını söyledi.

Durak, imza kampanyasının başladığı ilk gün toplanan 7 bin imzaya rağmen yalan söylemeyi sürdürdü ve Genel-İş Sendikası'nın çıkardığı afişte yüzü kanlı olan işçinin dayak yemediğini, işçinin yüzündeki boya veya yerden alınan kan olduğunu iddia etti.

Programın yapıldığı sırada şantiye önünde bekleyen işçilerden 30'u sendikanın öncülüğünde Kanal Ege'nin önüne giderek kanalı ve Durak'ı protesto etmeye başladı. Cevat Durak, 2 otobüs dolusu çeviğin yanısıra özel korumalarıyla birlikte kanaldan ayrılmak zorunda kaldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Entes direniş güncesi...

Direnişin 43. günü

(...) 2,5 ay önce işten çıkartılan ve haklarını alamayan bir işçi yanımıza gelerek neden burada bekliyorsunuz sorusunu yöneltti. Sohbet sırasında iş yasası ve işçi haklarına değinerek işçilerin varolan haklarının bilincinde olmadıklarını söyledik.

İşçilerin patronlar karşısında kendilerini ezik hissetmesine ve ikinci sınıf olmayı çok çabuk kabullendiklerini ifade ettik. Patronların, biz işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olmasından kaynaklı saldırılarını arttırdıklarını dile getirdik.

Aynı zamanda Kürt bir emekçi olan bu kardeşimizin yaşadıkları üzerine Kürt işçi ve emekçilerin daha çok aşılandıklarına değindik.

(...) Paydos saatinin yaklaşmasıyla birlikte aldığımız bir telefon üzerine DES Sanayi Sitesi'ne gittik. (...)

Direnişin 44. günü

Direnişimin 44. günü olan 26 Haziran günü Uluslararası İşçi Derneği'nden arkadaşlar ziyaretime geldiler.

(...) Parot işçisi müsait oldukça yanımıza gelip gelişmelerden haberdar oluyor. Göstermiş olduğu ilgi umut verici.

(...) Daha önce de ziyaretime gelen Proleter Devrimci Duruş'tan bir işçiyle sendikaların şu anki durumuna dair sohbet gerçekleştirdik.

Saat 16.30 sularında "Direniş Platformu" ziyarete geldi. Kısa bir sohbetin ardından Sinter Metal'e geçtik.

(...) ATV işçisi Selim arkadaş ve YTÜ öğrencileri kendi süreçlerine değindiler. Daha sonra uzunca bir sohbetin ardından Sinter Metal eylemine katılıp dağıldık.

Direnişin 45. günü

(...) İstanbul TMMOB İl Koordinasyon Kadın Komisyonu'ndan ziyarete geldiler. Mimar ve mühendislerden oluşan komisyon, direnişin daima yanında olduklarını belirtti. Entes direnişi hakkında az çok bilgi sahibi olduklarını ve gelişen Entes süreci hakkında bilgi istediklerini söylediler.

(...) Eylemin yapılacağı yer Entes Apart Otel'e polisler hem kamera hem de fotoğraf çekimi için konumlanmışlardı. Eylem daha başlamadan çekimlere başlayan polislerin psikolojik baskı kurmaya çalıştıkları bariz belliydi. Saatin 18.00'i göstermesiyle birlikte alkış ve sloganlar eşliğinde eyleme başlamış olduk. Katılım oldukça iyiydi. Sinter Metal, ATV-Sabah ve YTÜ öğrencileri de eyleme destek verdi. Aynı saatte yine Taksim'de yapılan DESA eylemine katılamamış olduk. Ardından saat 18.15'teki 50/d eylemine katıldım. Taksim bugün oldukça hareketliydi. (...)

Direnişin 46. günü

28 Haziran günü Esenyurt'ta tekstil işçilerinin hazırlamış olduğu Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'na katıldım. Desa işçisi Emine Arslan, Kurtiş ve Yıldız öğrencileri de oradaydı.

(...) Sunumların ardından kısa bir ara verilerek direnişteki işçilere yani Emine Arslan ve bana söz verildi. Emine Abla, aslında direnişi kazandık dedi. (...)

Direnişin 47. günü...

(...) Des'te 10 kişilik bir atölyede çalışan bir işçi geldi yanıma. Daha önceden de gelmişti yanıma ama fazla vakti olmadığı için daha sonra uğrayacağım diyerek ayrılmıştı. Böylelikle verdiği sözün arkasında

durduğunu da göstermiş oldu. 12 Eylül'de yargılanmış ve 1,5 yıl hapis yatmış. İşçi sınıfının şu anki duyarsız tablosundan şikâyetçi olan işçi kendi çevresindeki dostlarından bir Entes ziyareti ve maddi destek talebinde bulunacağını ilettili. Nazım Hikmet'ten güzel dizeler okuyan işçi tekrar görüşmek dileğiyle direniş yerinden ayrıldı.

Direnişin 48. günü...

(...) Metal İşçileri Bülteni'ne yazdığım yazıda önümüzdeki Kasım ayında gerçekleştirilecek Metal İşçileri Kurultayı'na çağrı yaptım. Bilindiği üzere ben de metal işçisiyim ve metal işçilerinin kendi çalışma koşullarından kaynaklı yaşadıkları sorunları vardır. Özelde metal işçilerinin, genelde bütün işçi sınıfının sorunlarına değinilen ve çözüm önerilerinin ortaya konulduğu bir kurultay olacak bu. O yüzden başta metal

işçileri olmak üzere bütün işçileri bu kurultaya destek vermeye ve kurultayın örgütleyicisi olmaya çağırıyorum.

(...) Bugün ayrıca fabrika yakınındaki bir lokantada bulaşıkçı olarak çalışan Kürt kökenli bir ablayla konuştum. Daha önce de merhabalığımız vardı ama hep iş başındayken denk geldiğim için pek fazla konuşamıyorduk. Bugün tekrar denk geldiğimde bana "Ne kadar tazminat aldın? Daha ne kadar bekleyeceksin? Yalnızsın, ben seni görünce üzülüyorum" demesi üzerine ben de "Ben onurlu bir mücadele yürütüyorum. Üzülmemen gerekir. O kadar çok işçi çıkardılar ki ses çıkarmazsak patronlar daha çok işçi atar ve aslında yalnız olmadığımızı, destek verenlerin de olduğunu" söyledim. (...)

Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan

Entes direnişiyle dayanışma eylemleri...

Gülistan Kobatan, Entes Apart önünde!

27 Haziran günü Kobatan'ın direnişinin 45. gününde Taksim'de bulunan Entes Apart önünde bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme Direniş Platformu da destek verdi.

Eylemde, "Patronlar krizin faturasını işçilere kesmeye devam ediyor. İşten çıkarmalar yasaklansın/ OSB-İMES İşçileri Derneği" ve "Grevler, direnişler sürüyor dayanışma büyüyor/Direniş Platformu" pankartları açıldı.

Eylemde ilk önce OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı M. Ali Karabulut kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından Kobatan basın açıklamasını okudu.

Entes Apart Otel'i'nin işçilerin çalınan emeklerinden yapıldığını belirten Kobatan, Entes patronunun işçileri sefalet koşullarında çalıştırıp, onlara sadece hayatta kalıp çalışmasını sağlayacak asgari yaşam koşullarını reva gördüğünü vurguladı.

Kobatan tüm işçileri ve duyarlı kamuoyunu direnişine omuz vermeye, patronların hak gasplarına ve saldırılarına karşı direniş bayrağını yükseltmeye çağırdı.

Ardından Direniş Platformu adına bir konuşma yapıldı. Yaşanan grev ve direnişlerin birleştirilerek ortak bir mücadele yürütüldüğü ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direniş Platformu'ndan Entes ve Sinter ziyareti...

Direniş Platformu, 26 Haziran günü Entes ve Sinter direnişlerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

İMES A Kapısı'nda buluşarak Entes Elektronik önüne yapılan yürüyüşte Direniş Platformu imzalı "Yaşasın sınıf dayanışması!" yazılı ozalıt açıldı. Sloganların atıldığı yürüyüş Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın selamlanmasıyla devam etti.

Ardından Sinter Metal işçilerine destek ziyareti yapıldı. Kobatan'ın da katıldığı yürüyüşün ardından Sinter Metal önünde destek konuşması yapıldı.

Kobatan Direniş Platformu'nun amacını ve kendi direniş sürecini anlattı. Ardından ATV-Sabah emekçileri, direnişteki YTÜ öğrencileri ve Sinter

Metal işçileri adına birer konuşma yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

TMMOB İstanbul İKK Kadın Komisyonu'ndan Kobatan'a ziyaret

27 Haziran günü Kobatan'a, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu Kadın Komisyonu tarafından destek ziyareti gerçekleştirildi.

Destek ziyareti Kobatan'ın, bugüne kadar gelişen süreç ve direnişe neden başladığı üzerine komisyona yaptığı bilgilendirme ile başladı. Komisyon adına alınan sözde, mücadelenin önemine değinildi. Tüm bu direnişlerin mümkün olduğunca çok insana duyurulması gerekliliği ve yapılan her türlü desteğin önemi vurgulandı.

Ziyaret karşılıklı sohbetin ardından sonlandırıldı.
Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

İşçi ve emekçi hareketinden...

ATV-Sabah grevi sürüyor...

Her Cumartesi gerçekleştirdikleri Taksim eylemleriyle Turkuvaz Grubu'nun sendika düşmanlığını kamuoyuna anlatan ATV-Sabah grevcileri, 13 Şubat 2009 tarihinde başlayan grevin 135. gününde bir kez daha eylemdeydiler.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, YTÜ öğrencileri ve Sinter Metal işçilerinin de katıldığı eyleme son haftalarda izin vermeyen kolluk güçleri Galatasaray Lisesi önüne yürümek isteyen kitlenin önünü bir kez daha polis barikatıyla kesti.

Polis barikatının önünde başlayan oturma eylemi sırasında "Grevciye değil çetelere barikat!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganları atıldı ve ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Grevci gazeteciler adına basın açıklamasını gerçekleştiren Cengiz Erdiç, şimdi onbinlerce kişi olduklarını, Çalık ve ona sahip çıkan siyasi iktidara kâbuslar gördürecek güce sahip olduklarını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ATV-Sabah grevcileri ile dayanışma büyüyor!

Grevdeki ATV-Sabah basın emekçileri ile dayanışmak ve greve destek vermek için 29 Haziran günü Sefaköy Metrobüs durağı önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada ATV-Sabah grevcilerinin insanca bir yaşam, demokratik çalışma koşulları, basın özgürlüğü, halkın haber alma hakkı için direndiği söylenerek Çalık'ın ATV-Sabah yönetiminin başına gelir gelmez, örgütlenen basın emekçilerini sendikadan istifaya zorladığı, Toplu İş Sözleşmesi'ni imzalamamak için masadan çekildiği ve bunun sonucu olarak çalışanların greve gittiği tüm kamuoyuna hatırlatıldı.

Basın açıklamasına Alınteri, BDSP, Emekli-Sen, Halkevi, ÖDP ve TKP katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Asistanların yürüyüşüne polis engeli!

Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi

ve çeşitli üniversitelerden asistanlar, YÖK'ün "Asistan kıyımına" neden olan düzenlemesine karşı 27 Haziran günü eylemdeydiler. Asistanlar, gerçekleştirdikleri eylemle, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ı istifaya çağırdı.

Saat 18.00'de Taksim tramvay durağında pankart ve dövizlerini açarak, Galatasaray'a yürüyüşe hazırlanan kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Kitle uzun süre barikatın açılması için sloganlar atarak bekledi. Pazarlıkların ardından, pankartsız ve dövizsiz yürümeye kararı alındı. Ancak kolluk güçleri, pankartsız yürümek isteyen kitlenin önünü bir kez daha kesti. 45 dk.'lık bir bekleyişin ardından asistanlar, Taksim Gezi Parkı'na yürüyüş kararı aldılar.

Gezi Parkı'na gelindiğinde, basın açıklamasını Egemen Cevahir gerçekleştirdi.

Cevahir, YÖK Kanunu'nun 50/d maddesi kapsamında istihdam edilen araştırma görevlilerinin, YÖK'ün üniversite rektörlüklerine baskısı nedeniyle iş güvencesi sorunu yaşadığını ifade etti. Türkiye genelinde 6 bin araştırma görevlisinin "burslu öğrenci" statüsünde çalıştırıldığını belirten Cevahir, asistanların doktora tezlerini verdikten sonra işlerini kaybedeceklerini vurguladı.

Cevahir, sorunun çözümü için üniversitelerin akademik ve idari personeli olmak üzere, sendika, meslek odaları, demokratik kitle örgütlerini yanlarında yer almaya ve dayanışmaya çağırdı. Cevahir bu mücadelenin, üniversitelerin özerkliğini savunma, geleceğini koruma ve kurtarma çabasının bir parçası olduğunu vurguladı.

Eyleme KESK İstanbul Şubeler Platformu, Eğitim-Sen, Öğretim Üyeleri Derneği, TMMOB, TTB ve Eczacılar Odası destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kent AŞ'de direniş sürüyor...

İşten atıldıkları 30 Nisan 2009 tarihinden beri İzmir'de Karşıyaka Örnekköy Şantiyesi'ndeki direnişlerini sürdüren Kent AŞ işçilerine 22 Haziran'da polis saldırmış ve şantiyedeki işçilerin direnişi şantiye önüne taşınmıştı.

Şantiye önünde bekleyiş dışında Bornova, Buca, Karşıyaka, Çiğli, Aliğa olmak üzere toplam 21 ilçede, işten atılmalarına karşı, işçi ve emekçilere destek çağrısı yapan işçiler yürüttükleri imza

27 Haziran 2009 | Taksim

kampanyasıyla

120 binden fazla imza toplamayı hedefliyorlar.

Bunun yanı sıra, "Cevat Durak işçileri mağdur etti" başlığını taşıyan ve 300 işçinin işten atılıp, İstanbul'dan gelen Altaş firmasına işlerin verildiğini yazan, Genel-İş Sendikası imzalı bir bildirin

dağıtımını da sürüyor.

İşçiler işe geri alınana kadar direnişlerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sağlıkçılar talepleriyle eylemde

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi, döner sermayenin adil dağıtılması talebiyle 2008 yılının Ekim ayından bu yana eylemler gerçekleştiriyor.

SES üyeleri, çalışanlar arasında süren eşitsizliklere ve döner sermayeden ödenen payların en üst seviyeden ödenmemesine karşı 30 Haziran günü bir kez daha eylemdeydi.

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Monoblok önünde basın açıklaması gerçekleştiren SES üyeleri pankart ve dövizler açarak hastane içerisinde yürüyüşe başladılar.

Yürüyüşün ardından açıklama yapan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli 8 Nisan günü rektör İÜ Rektörü Yunus Söylet ile görüşmelerini ve görüşmede verilen sözlerin tutulmasını istediklerini

aktardı. Açıklamada Sağlıkta Dönüşüm Programı ile, hastanelerin ticarethane, hastaların ise müşteri olarak görülmek istendiği, bu uygulamanın kabul edilmeyeceği söylendi.

Ücretlerin iyileştirilmesi, sağlıkta özelleştirmeye son verilmesi, eşit-ücretsiz, ulaşılabilir ve nitelikli sağlık hizmeti talepleri dile getirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DESA direnişi buluşması

Bir yıla yakın devam eden ve işçi sınıfının mücadelesinde örnek teşkil eden DESA direnişini anlamak-tartışmak için Küçükçekmece İşçi Platformu 27 Haziran günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde "DESA direnişi" toplantısı düzenledi.

Toplantı, DESA direnişi ve özelinde bu direnişin simgeleşen ismi Emine Arslan'ın mücadelesi üzerinde konuşmak, Arslan'ın her türlü yıpratma ve saldırı politikalarına karşı koruduğu tok ve kararlı tutum üzerine tartışabilmek, deneyimlerinden sonuçlar elde edebilmek ve direnişin anlamını yoldaşlarımız nezdinde açığa çıkarmak, bilince yükseltmek için gerçekleştirildi.

Yaklaşık 1 yıldır DESA patronunun saldırıları olsun, polis-zabıta saldırı ve kuşatmaları olsun hepsinin karşısında ciddi bir kararlılık ile duran Arslan, konuşmasına deneyimlerini aktararak başladı. Direnişi sırasında karşı karşıya kaldığı türlü zorluklara rağmen direngen bir tutum gösterdiğine ve çevresinden, çeşitli demokratik kitle örgütlerinden, devrimcilerden aldığı desteğe anlatımında yer verdi.

Bir sohbet havasında geçen tartışmada sendikanın bu süreçte sergilediği tutumdan, sendikal çalışmanın yanısıra siyasallaşan ve bağımsızlaşan bir işçi sınıfı hareketinin nasıl yaratılacağına kadar birçok konuda konuşuldu, yeni DESA'ları, yeni Emine Arslanlar'ı yaratmak inancıyla toplantı sonlandırıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Seferihisar'da genç işçiler buluştu...

DISK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar ile TAREM'in ortaklaşa düzenlediği Dünya Genç İşçi Buluşması Seferihisar'da başladı. Türkiye'nin farklı bölgelerinden ve işkollarından 200 kadar işçi, akademisyen, Avrupa ve Latin Amerika'dan işçi temsilcileri Tek Gıda İş Sendikası Seferihisar tesislerinde bir araya geldi.

28 Haziran Pazar günü başlayan buluşma boyunca "Türkiye'de Genç İşçi Profili", "Kapitalizmin Krizi ve Etkileri", "Kadın Emegi, Kriz ve Direniş Yöntemleri", "Türkiye ve Dünyada Örgütlenme Deneyimleri", "İşçi Sınıfı ve Alternatif Medya Deneyimleri" başlıklı panel ve forumların yanı sıra, farklı başlıklarda eşzamanlı atölyeler gerçekleştiriliyor.

Etkinliğin ilk gününü dinlenerek ve tanışarak geçiren katılımcılar, daha sonra TAREM tarafından gerçekleştirilen "Türkiye'de Genç İşçi Profili Araştırması" sunumunu ve Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Temsilcisi Kemal Alım'ın sunumunu dinlediler. UNIA sendikası politik sekreteri Murad Akıncılar'ın moderatörlüğünü üstlendiği "İşçi Sınıfı Pedagojisi" başlıklı iki gün süren atölye çalışması da işçiler tarafından ilgiyle dinlendi.

"Kapitalizmin krizi ve etkileri" adlı panelde ise kriz karşısında geliştirilmesi gereken mücadele yöntemleri tartışıldı. Tez Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** işçi hareketinde sendikal mücadeleyi aşmak gerektiğini söyledi ve işçilerin "işgal, direniş, sabotaj" eylemleriyle öne çıkacağını belirtti.

Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı **Salih Mehmet Aydın** ise "Bu dönemde sınıf ve kitle sendikacılığı yapılmalıdır dedi ve aslolanın siyasal mücadele

olduğunu vurguladı.

SES'ten bordro yakma eylemi...

SES Aksaray Şubesi, döner sermayenin adil dağıtılması ve insanca yaşanacak ücret talebiyle İÜ Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Rektörlüğü önünde 1 Temmuz günü bordro yakma eylemi gerçekleştirdi.

Sağlık çalışanları, "SES Aksaray Şubesi" pankartı ile sloganlarla Rektörlük önüne yürüdü. Basın açıklamasını SES Aksaray Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Aydın Erol gerçekleştirdi. Açıklamada, döner sermayenin adil dağıtılması, maaşlara eklenmesi ve emekli maaşlarına yansıtılması istendi. "Sadaka değil, kara göre belirlenecek ücret değil, insanca yaşanacak maaş, vergide adalet istiyoruz!" diyen Erol, yapılan maaş zammının çok daha fazlasının, üst vergi dilimine girdikleri gerekçesi ile Temmuz'dan sonra geri alınacağını ve fiilen maaşlarının önceki yıl aldıklarının da altına düştüğünü ifade etti.

Tüm emekçileri insanca yaşanacak güvenceli ücret-güvenceli çalışma koşulları ve sağlık hakkı için birlikte mücadeleye çağırıldı.

Açıklamasının ardından bordrolar yakılarak Temmuz maaş zamları protesto edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sürgünlere karşı siyah çelenk

SES Şişli Şube Başkanı ve Şube Sekreteri'nin sürgün edilmesi 25 Haziran günü KESK İstanbul Şubeler Platformu tarafından basın açıklaması ile protesto edildi.

Sultanahmet Parkı'nda buluşarak İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önüne yürüyen KESK'liler "Sürgünler geri alınsın baskılara son" pankartını açtılar.

Açıklamasının ardından Sağlık İl Müdürlüğü önüne "Sürgünler geri alınsın baskılara son" yazılı siyah çelenk bırakıldı.

Sağlık Bakanlığı'nın talimatıyla şube sınırları dışına sürülen üyelerin karşı karşıya kaldığı hukuksuzluk anlatıldı. Baskıların KESK'in mücadelesini engelleyemeyeceği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Belediye işçisi mücadeleyi bırakmıyor...

Kadıköy Belediyesi'nde örgütlü DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şubesi üyesi belediye işçileri 29 Mart yerel seçimlerinin ardından ayrı bir belediye haline gelen Ataşehir Belediyesi'nde uğradıkları hak gasplarına karşı mücadeleye devam

29 Haziran 2009 | Sefaköy

ediyorlar.

İşçiler, Kadıköy Belediyesi bünyesinde çalıştıkları süre zarfında en son imzalanan 2008-2010 TİS dönemi kapsamındaki ücret farkları ve sosyal haklarının ödenmemesi üzerine 1 Temmuz günü CHP'li Kadıköy Belediyesi'ni protesto etti.

İşçiler Kadıköy-Karaköy seferi yapan vapurda pankart açarak eylemlerine başladılar.

"İşçiyiz haklıyız kazanacağız! / DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube" pankartını açan işçilere vapurun özel güvenlik görevlileri müdahale etti.

Çıkan gerginlikte belediye işçilerini alkışlayan yolcular, vapuru hareket ettirmeyen ve belediye işçilerinin eylemini engelleyen özel güvenlik güçlerini ıslıklarla protesto etti.

Sonrasında, CHP İstanbul İl Merkezi toplantı salonunda toplanan işçiler ve Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube yöneticileri daha önce randevu aldıkları CHP İstanbul İl Başkanı Gürsel Tekin'in kendileriyle görüşmeye gelmesini istediler. Randevu vermesine rağmen binada bulunmayan Tekin'nin yerine CHP İl Sekreteri Mehmet Afacan Oğul'la görüşen işçiler ve sendika yöneticileri, mağduriyetlerinin giderilmesini aksi takdirde salonu terk etmeyeceklerini ifade ettiler. Oğul, bir Genel Merkez yöneticisine bilgi verdiğini, yöneticilerin MYK toplantısında oldukları için konuyla daha sonra ilgileneceklerini duyurdu.

Bunun üzerine Pazartesi gününe kadar bekleme kararı alındı.

Sendika üyeleri CHP İstanbul İl Merkezi binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esnek istihdamı ve “kiralık işçi” uygulamasını yasal hale getiren, işçinin işgüvencesini gas

Kapitalizmin krizine karşı kölelik yasalarını işçinin devrimci sınıfları için devrimci sınıfları

Ozel İstihdam Büroları 4857 sayılı iş yasası ile gündeme getirildi. İş yasasının altıncı bölümünün “iş ve işçi bulma” başlığı taşıyan 90. maddesi “İş arayanların elverişli oldukları işlere yerleştirilmeleri ve çeşitli işler için uygun işçiler bulunmasına aracılık görevi, Türkiye İş Kurumu ve bu hususta izin verilen özel istihdam bürolarınca yerine getirilir” şeklinde düzenlendi.

Nitelikli işgücünün ağır çalışma koşulları karşılığında kapitalistin azgın sömürüsüne sunulmasına yardımcı olmayı amaçlayan özel istihdam büroları, işçi simsarlığının modern adıdır. 2000 yılında, yani iş yasası henüz yasalasmadan önce, dönemin İşkur Genel Müdürü Necdet Kenar’ın TİSK’in aylık yayın organı İşveren dergisinin Nisan sayısında yaptığı bir röportajda özel istihdam bürolarının uluslararası piyasada ortaya çıkışı şu şekilde ifade ediliyor;

“1980’li yılların başından itibaren izlenen politikaların temel eksenini serbest piyasa ekonomisi ve küreselleşme oluşturmaktadır. İşgücü piyasasının serbestleşmesi doğrultusunda, kamunun istihdam hizmetlerinden mümkün olduğunca çekilerek özel istihdam hizmetlerine yer açması Avrupa’da 1970’lerde başlayan bir süreçtir ve özel istihdam bürolarının sayısı 1980’lerde hızla artmıştır. Avrupa’da, ABD’de teknoloji, ekonomi ve sosyal alanda ortaya çıkan gelişmeler, işe yerleştirmede kamu tekeli uygulamasında değişimlere neden olmakta, özel işe yerleştirme ve danışmanlık faaliyetlerinde yaygınlık izlenmektedir.”

Yine aynı röportajında Kenar, bir gerçeği daha itiraf ediyor; “Artan uluslararası rekabet ve bunun getirdiği esnek çalışma biçimleri, buna karşın iş güvencesinin gelişmiş olması sonucu işten çıkartmaların güçleşmesi, işverenleri eleman almada daha titiz davranmaya yöneltmekte, bu da özel istihdam bürolarına ihtiyacı artırmaktadır.”

Özel istihdam büroları, faaliyet konusu doğrudan ya da dolaylı olarak istihdam hizmeti sunmak olan, bu hizmetin ifası konusunda hükümet ya da diğer kamu kuruluşlarından bağımsız olarak hareket eden kurumlar şeklinde tanımlanabilir.”

Bugün Tayyip Erdoğan’ın yeni teşvik paketi ya da istihdam paketleri gibi uygulamaları gündeme getirdiğinde ileri sürdüğü gibi özel istihdam bürolarının işsizliği azaltmada herhangi bir rolünün olmadığını Kenar, yine aynı röportajında itiraf etmiştir, “Özel istihdam bürolarından, işgücü piyasasının tüm sorunlarını çözmesi ya da işsizliği ortadan kaldırması beklenmemekle birlikte, bu büroların işgücü piyasasının işleyişi üzerinde olumlu etkileri olacağı açıktır.”

Kenar, özel istihdam bürolarıyla nitelikli işgücünün ucuz, işgüvencesiz ve esnek istihdama dayalı işgücü olarak kapitalistlerin hizmetine sunulmasını ise şu sözleriyle ifade etmiştir; “Özel istihdam büroları, ülkemiz işgücü piyasasında saydamlığı sağlamada ve işgücü akışkanlığının artmasında önemli rol oynayacaklardır. Ayrıca, yüksek ya da özel vasıflı işçi (eleman) arayan işletmelere ve bu vasıftaki iş arayanlara önemli hizmetler sağlayacaklardır.

Öte yandan, özel istihdam büroları açık işlerin kısa

sürede ve etkin bir şekilde doldurulmasını sağlayarak, düşük maliyetli ve verimli üretime katkıda bulunacaklardır. Böylelikle, özel istihdam bürolarının devlete ek yük getirmeden işe yerleştirme hizmetlerinin artışı sağlanmaları beklenmektedir.”

Sermaye sınıfı, 2003 yılında iş yasasına tanım olarak soktuğu özel istihdam bürolarına işlerlik kazandırmak için kriz ortamından faydalanmıştır. Kapitalizmin krizinin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için büyük bir azimle çalışan sermaye hükümeti, saldırılarına yasal kılıf aramakta, bu kılıfı da kölelik yasasına dayanarak fazlasıyla bulmaktadır.

Özel istihdam büroları, iş yasasında yer alan ancak kapitalizmin “olağan sömürüsü”nün devam ettiği koşullarda ihtiyaç duymadığı için bir köşede bekletilen, kapitalizmin krizinin “katmerlendirilmiş sömürüsü” altında sermayenin aklına yeniden gelen bir saldırıdır. Sermaye hükümeti krizi fırsata çevirmenin bir ayağı olarak saldırıyı yasalastırılmış bulunmaktadır.

26 Haziran’da özel istihdam bürolarının faaliyetlerinin yasal hale getirilmesini öngören yasa teklifi TBMM Genel Kurulu’nda kabul edilerek yasalastı. Genel Kurulda buna bağlı olarak İş Kanunu, İşsizlik Sigortası Kanunu ve Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası’nda değişiklik yapılmasını öngören yasa teklifi de görüşüldü. Kabul edilen saldırı yasası özel istihdam büroları aracılığıyla geçici iş ilişkisi kurulmasına imkan tanıyor.

Düzenleme, yıllardır danışmanlık hizmeti adı altında “geçici iş ilişkisi sözleşmesi” düzenlenmesi uygulamalarını yasal hale getiriyor. Yasada geçici iş ilişkisi; “özel istihdam bürosunun geçici iş gücü talebinin karşılanması amacıyla iş sözleşmesi düzenlediği işçisine iş görme edimini yerine getirmek üzere ücret karşılığı bir başka işverene devri” şeklinde tanımlanıyor. Bu uygulamanın Türkiye İş Kurumu tarafından izin verilmiş özel istihdam büroları tarafından yerine getirilmesi öngörülüyor. Düzenli ve süresiz bir iş ilişkisini ortadan kaldıran, kiralık işçi uygulamasını yasal hale getiren saldırının esnek istihdamı temel bir uygulama olarak çalışma yaşamına sokacağı açıktır.

Yasa, aynı işçi için aynı işverenle yapılacak geçici iş ilişkisini sözleşmelerinin toplam süresi 18 ayı geçemeyecek şekilde düzenlemiş bulunmaktadır. Bu ifadeden işçinin kesintisiz 18 ay aynı işyerinde çalışacağı zannedilmesin. Zira sermayenin sınıfsal çıkarları doğrultusunda aynı işçi aynı işyerinde 3’er aylık aralarla ve 6’şar aylık sözleşmelerle de çalıştırılabilir. Yasa, işçinin örgütlenme hakkına doğrudan bir saldırıdır aynı zamanda. Zira yasaya göre “devredilen iş yerinde grev ve lokavt olması ve özel istihdam bürosunun işçiyi bu süre içinde başka yerde istihdam edememesi durumunda işçinin asgari ücretten az olmamak üzere sözleşmede belirtilen ücretinin yarısı ödenecek. Bu düzenleme, kamu kurum ve kuruluşlarında uygulanmayacak”.

Yasa işçinin örgütlenme hakkına yönelik saldırıdır. Çünkü, geçici iş ilişkisi üzerinden sözleşmeli köle haline getirilen işçi, işgüvencesi olmadığı için zaten sendikalaşmaktan, dolayısıyla örgütlenmekten uzak duracaktır. Ancak olur da çalıştığı fabrikada işçi

kardeşleri hakları için greve çıkmışlarsa, özel istihdam bürolarının temin ettiği “kiralık işçi”, grev kırıcısı olarak direnişteki işçilerin karşısına çıkarılacaktır. Kriz ortamında sermaye için nimet sayılabilecek yasayla patronlar kadrolu ve süresiz işçi çalıştırmaktan uzak duracaklardır. Ağırlıklı olarak kiralık işçiyi işe alacaklardır. Onlar için daha ucuza daha nitelikli bir işçi bulunmaz bir fırsattır.

Tayyip Erdoğan’ın iddia ettiği gibi yasa işsizliği azaltmayacak tersine daha da artıracaktır. Sermaye sınıfı bundan böyle uzun süreli ve kadrolu işçi çalıştırmak yerine ihtiyacı oldukça ve ihtiyacı kadar işçiyi özel istihdam bürolarından kiralayarak işini görecektir. Saldırı yasasının kabul edilmesini “Türkiye’de faaliyet gösteren 262 istihdam bürosu ilk etapta 100 bin kişiyi işe yerleştirecek. Bu kişilerin maaşları ve sosyal güvenlik primi bürolarca karşılanacak” müjdesiyle duyuran sermaye medyası ise “işsizlik azalacak” yalanını işçi ve emekçilere empoze etmeye çalışmaktadır. Özel İstihdam Büroları Derneği onursal başkanı Pembe Candaner, “kriz ortamında firmaların uzun süreli işçi çalıştıramadığına” işaret etti ve “pek çok sektörde binlerce geçici elemene ihtiyaç olduğunu” ifade etti. Böylece sermaye cephesinin bir koro halinde söylediği “işsizliğe çözüm” yalanlarına da açıklık getirmiş oldu. Zira saldırı yasası ile işçi sirkülasyonuna dayalı işsizlik daha da artacak.

Sermaye sınıfı yasayı allayıp pullamak için değişik söylemler ileri sürmektedir. Sermayenin bir diğer söylemi ise yasanın işsizlik ödeneği alanların işe alımını teşvik etmesi yalanıdır. Aslında yapılan açıktır. İşsizlik Sigortası Fonu’nun patronların yağmasına açılmasıdır. Çünkü yasaya göre, belirlenen prime esas kazanç alt sınırı üzerinden hesaplanan işçi ve işveren payı sigorta primleri ile Genel Sağlık Sigortası primi; kalan işsizlik ödeneği süresince İşsizlik Sigortası Fonu’ndan karşılanacaktır. Yasanın bir diğer saldırısı da İşsizlik Sigortası Fonu’nu patronların yağmasına açmasıdır. Sermaye sınıfı krizi fırsata çevirmek için ellerinden geleni yapmaktadır. Yasanın öngördüğü bir diğer talan ise GAP’a kaynak adı altında İşsizlik Sigortası Fonu’ndaki birikmiş devasa kaynakların yağmasıdır.

BMİS’in işsizlik fonu ile ilgili hazırlamış olduğu belge bu fonda biriken kaynağın neden sermayenin ağzını sulandırdığını açıklamaktadır. DISK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Araştırma Dairesi, İŞKUR ve TÜİK tarafından açıklanan son verilerden yararlanarak işten çıkarmalar ve işsizlik sigortasının kullanımına ilişkin bir araştırma gerçekleştirdi.

Araştırmaya göre, “İşsizlik sigortasından yararlanabilen ‘şanslı’ azınlığın toplam işsizlerin sadece %10’una tekabül ettiği açıklandı. Oysa verilere göre İşsizlik Fonu’nda biriken para ile 3 milyon işsize, üç yıl boyunca işsizlik maaşı ödemesi yapabileceği olanağı mevcut.

Mart 2002’den bu yana geçen 7 yılda işsizlik sigortasından yapılan ödemelerin toplamı 2 milyar 337 bin TL’de kaldı. Bu, fonda biriken miktarın yüzde 5,7’si. Bahsi geçen veriler, sermayedarların gözünü diktiği işsizlik fonunun ihtiyaçlar dahilinde

peden özel istihdam büroları yasası kabul edildi...

Özel istihdam yasalarını parçalamak için sınıf mücadelesi!

kullanılmadığını bir kez daha ortaya koyuyor.”

Saldırı oldukça kapsamlı ve sonuçları itibarıyla sosyal yıkımı daha da derinleştirecek mahiyettedir. Ancak ne yazık ki kapitalizmin krizine karşı mücadele programı oluşturduklarını ilan eden sendika konfederasyonlarından en ufak bir ses dahi çıkmamaktadır. İşçi ve emekçileri ilgilendiren en temel saldırılar karşısında bir kez daha suskunluk fesadı geçirmektedirler. Bu haliyle uzlaşmacı ve işbirlikçi sendikal odaklardan bir şey beklemek saflık olacaktır.

Görev ve sorumluluk bir kez daha emekten yana olduğunu iddia eden mücadeleci tüm güçlere düşmektedir. Son saldırılar kapitalizmin krizinden, onun ağır ve yıkıcı sonuçlarından başka bir şey değildir. Komünistler kısa bir süre önce **“Kriz ve devrimci mücadelenin olanakları”** başlıklı değerlendirmede sorunu değişik boyutlarıyla işlemişlerdi. Soruna bu kapsam ve boyutta bakamayanlar devrimci mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermekten de uzak kalacaklardır.

“Partimiz için kriz bir durum değil fakat önümüzdeki yılları kapsayacak bütün bir dönemdir. Etki ve sonuçları yıllarca sürececek bir krizden söz ederken bunu anlatmış oluyoruz. Bundan böyle artık öteki her şey kriz ortamında yaşanacak, krizin oluşturduğu zemin üzerinde bir anlam taşıyacaktır. Örneğin güncel saldırıları göğüslemekten Yerel Seçimlere, bir bütün olarak Bahar Süreci'nden 1 Mayıs'a kadar önümüzdeki ayların gündemleri artık kriz süreci içinde, onun ortaya çıkardığı yeni sosyal-siyasal zeminde somut anlamlarını bulacaklardır.

Bu, kriz dönemine soluklu bir mücadele dönemi olarak bakmak, tüm hazırlıkları ve mücadele görevlerini de buna göre ele almak demektir. Bu hazırlıkların içe dönük yüzünde, devrimci bir partinin krizle belirlenen bir döneme en iyi uyumu sağlama sorununu vardır. Buna ilişkin sorunlar bütünü burda bir yana bırakıyoruz; bunlar partinin kendisini ilgilendirmektedir, parti içinde tartışılacak, değerlendirilecek ve uygulamalara konu olacaktır. Dışa dönük yüzünde ise, buraya kadar genel bir çerçeve içinde, ilerici-devrimci hareket de içinde toplumsal muhalefetin geneli gözetilerek ortaya konulan devrimci mücadele perspektifinin gerektirdiği çok yönlü bir çalışma ve mücadele süreci vardır. Bunun hakkını en iyi biçimde vermek herkesten önce bu perspektifle ortaya çıkan partinin kendi görevidir.

Kriz etki ve sonuçları bakımından kapsamlı ve karmaşık bir olgudur. Kriz ortamlarında sınıflar ve onları temsil iddiasındaki siyasal güçler karşı karşıya gelir. Bu çerçevede parti krize karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele sorununa ilerici-devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin bütünü üzerinden, bu bütünü ifade ettiği güç ve olanaklar üzerinden bakmak zorundadır. Bu bir özne tercih sorunu değil fakat krize karşı etkili ve sonuç alıcı bir toplumsal-siyasal mücadelenin zorunlu nesnel koşuludur...

Kriz karşı etkili bir sosyal-siyasal muhalefeti örgütlemenin iki düzlemi var.

Bunlardan ilki ilerici-devrimci siyasal güçler ile başta sendikalar olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin birleşik örgütsel platformudur. Bu konuda

öncelikle yakın dönemin önemli bir deneyimi olan *Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu deneyimi var önümüzde. Sözkonusu güçlerin birleşik bir tutumla hareket etmesi olanağı elde edilebilirse eğer, bunun alacağı örgütsel biçim konusunda bu deneyimden eleştirel bir tarzda yararlanılabilir. Öte yandan, bu düzeyde bir birleşik örgütlenmenin akibeti beklenmeden, bugünden olanaklı olan tüm yerelerde bu türden birleşik platformların örgütlenmesine öncülük edilebilir, var olanların içinde yer alınabilir.*

Örgütlenmenin öteki düzlemi ise bizzat sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmesidir. Bu karşımıza kriz koşullarına yanıt verebilecek taban örgütlenmeleri sorununu çıkartıyor. Bu konuda burada, olanaklı olan her fabrika ve işletmede bu türden örgütlenmeleri, her biçimiyle komiteleşmeyi teşvik etmek ve gerçekleştirmek için en azami çaba harcamak gerekliliğine işaret etmekle yetinebiliriz ancak.” (Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları, *Ekim*, Sayı: 255, Aralık '08)t

Teşvik yalanı adı altında Kürt işçi ve emekçiler sermayeye ucuz işgücü olarak sunuluyor!

Özel istihdam büroları, yeni teşvik paketinin bir alt başlığı olarak gündeme getirilmiştir. Tayyip Erdoğan'ın ballandıra ballandıra anlattığı yeni teşvik paketi Türkiye'deki illeri ve bölgeleri 4 bölüme ayırmaktadır. Yeni teşvik projesine göre faaliyetini 1. bölgeden Kürdistan illerini içine alan 4. bölgeye taşıyan patronlara, hazineden ve İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanmak üzere devlet desteği verilecek. Böylece Kürt işçi ve emekçiler ucuz işgücü olarak sermayenin azgın sömürsüne sunulacak.

Teşvik programı adı altında bir kez daha işçi ve emekçilerin ücretlerinden kesilen vergilerle, temel tüketim maddelerine yapılan zamlarla oluşturulan hazine bütçesi ve İşsizlik Sigortası Fonu, sermayeye peşkeş çekilecek.

Teşvik programı kapsamında sosyo-ekonomik gelişmişlik düzeylerine göre 4 bölgenin dağılımı şöyle;

Birinci bölge: İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Eskişehir, Bilecik, Kocaeli, Sakarya, Düzce, Bolu, Yalova, Tekirdağ, Edirne, Kırklareli.

İkinci bölge: Adana, Mersin, Aydın, Denizli, Muğla, Antalya, Isparta, Burdur, Balıkesir, Çanakkale (Bozcaada, Gökçeada hariç).

Üçüncü bölge: Zonguldak, Karabük, Bartın, Manisa, Afyonkarahisar, Kütahya, Uşak, Konya, Karaman, Gaziantep, Adıyaman, Kilis, Hatay, Kahramanmaraş, Osmaniye, Kayseri, Sivas, Yozgat, Kırıkkale, Aksaray, Niğde, Nevşehir, Kırşehir, Samsun, Tokat, Çorum, Amasya.

Dördüncü bölge: Trabzon, Ordu, Giresun, Rize, Artvin, Gümüşhane, Malatya, Elazığ, Bingöl, Tunceli, Kastamonu, Çankırı, Sinop, Erzurum, Erzincan, Bayburt, Şanlıurfa, Diyarbakır, Mardin, Batman, Şırnak, Siirt, Ağrı, Kars, Iğdır, Ardahan, Van, Muş, Bitlis, Hakkari, Çanakkale'nin Bozcaada ve Gökçeada ilçeleri.

Bölgesel gelişmişlik farklılıklarını azaltmak, rekabet gücünü arttıracak, teknoloji ve ar-ge içeriği yüksek büyük ölçekli yatırımlara destek olmak, sektörel kümelenmeyi desteklemek, desteklenecek yatırım konularında ekonomik ölçek kriterlerini öne çıkarmak argümanlarıyla gerekçelendirilen teşvik paketi sermayeye kurumlar/gelir vergisi indirimini, SSK primi işveren hissesinin hazine tarafından karşılanmasını, faiz desteğini, yatırım yeri tahsisini, KDV istisnasını, gümrük vergisi muafiyetini getirmektedir.

Tekstil, konfeksiyon ve hazır giyim, deri ve deri mamülleri sektörlerinde faaliyette bulunan, asgari 50 kişilik istihdam sağlayan işletmelerin 5 yıl süreyle kurumlar vergisi oranı yüzde 20 yerine yüzde 5 oranında uygulanacak, 5 yıl süreyle mevcut istihdam da dahil olmak üzere bu tesislere taşındıkları bölgede (3. ve 4. bölgeler) uygulanan SSK işveren primi desteği sağlanacak, bu tesislerin 3. ve 4. bölgelere nakliye giderleri Hazine tarafından karşılanacak. İlave olarak işe alınan gençler ile tüm kadınların işveren primleri, 5 yıl boyunca belirli oranlarda İşsizlik Sigortası Fonu tarafından ödenecek.

DESA deneyimi üzerine

Ağır çalışma koşullarına ve sefalet ücretine karşı sendikal örgütlenmeyi seçen DESA işçileri patronun saldırısıyla yüz yüze kaldılar. Önce Düzce DESA'da gruplar halinde toplam 45 işçi, ardından da Sefaköy DESA'da sendikalaşmayı seçen tek işçi olan Emine Arslan kapı önüne konuldu.

DESA patronu ne Düzce'de ne de Sefaköy'de böyle kararlı bir direnişin olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Katmamıştı çünkü; her biri 5-10 yıllık olan işçileri yıllardır ne ağır sömürüye ve ne de baskı ve hakaretlere maruz kaldıkları halde bir direniş iradesi ortaya koymamışlardı. Düzce'nin gerici siyasal yapısı da DESA patronu için bir güvence oluşturuyordu. Fakat DESA işçileri öncelikle örgütlenerek, sonra ise örgütsüzleştirme saldırısına karşı direnişi seçerek DESA patronunu şaşırttı.

Fakat şaşkınlığını kısa sürede üzerinden atan DESA patronu saldırılarını arttırdı. Düzce'de jandarmasını, Sefaköy'de polisini, sivilini, çeviğini, zabıtasını direnen işçilerin karşısına çıkarttı. Fakat DESA işçileri bu saldırıları göğüslemeyi bildiler. Dahası saldırılar direnişi daha da güçlendirdi, işçileri eğitti, bilinçlerini geliştirdi. DESA direnişçileri kolluk güçlerinin kimin yanında olduğunu net bir şekilde gördüler.

Böylelikle sendika yönetiminin de katkılarıyla uzun soluklu bir direniş süreci örgütlenebilmiştir. 2008 yılının Haziran'ında Düzce'de, 3 Temmuz 2008'de Sefaköy'de başlayan direnişler 1 yıla yakın sürmüş, bu süre boyunca da başlangıçtaki tüm darlıklarını aşarak yurtiçi-yurtdışında geniş bir destek bulmuştur.

Sınıf devrimcilerinin tutumu

Sefaköy DESA'da Küçükçekmece İşçi Platformu sürece doğrudan müdahale ederek direnişte önemli bir rol oynamıştır. Sınıf devrimcileri direnişi Sefaköy'deki ilerici-devrimci güçlerle bütünleştirmek için seferber olmuştur. Diğer taraftan direnişi içeriden güçlendirebilmek amacıyla ulaşılabilen, ulaşılabilecek tüm DESA işçileriyle görüşülmeye çalışılmıştır.

Buradan şunu söyleyebiliriz ki, ısrarlı bir sınıf çalışması hiç hesapta olmayan imkanları da açığa çıkarmıştır. Direnişin daha ilk gününde DESA'da yükseltilen direniş bayrağının yalnız olmadığını dosta düşmana gösterecek biçimde bir eylem yapılmıştır. 2. günü Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı bir bildiriyle yine işçi ve emekçilere direnişin sesini duyurmuştur. Direnişteki işçiyi bu refleks inanılmaz derecede şaşırtmış, güven vermiştir. Kararlılığının artmasında ve iradesinin güçlenmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Platform hemen ardından Sefaköy Dayanışma Platformu kurulmasında da etkin bir rol oynamıştır. DESA direnişi devrimci faaliyetimizde tali değil temel bir yer tutmuştur. Sektör çalışmaları ve semt çalışmalarımızın yönü bu direnişe çevrilmiştir. Bu çaba direnişe moral güç taşıdığı gibi aynı zamanda örgütsüz ve yalnızlaştırılmaya çalışılan sınıf bölüklerine yol göstermiştir. Sınıf devrimcileri olarak bildiriyle, ozalitle, bültenlerle, toplantılarla devrimci sınıf çizgisi DESA direnişine taşınmıştır.

Sendikalaşma sürecindeki Güven Elektrik başta olmak üzere bölgedeki bir dizi fabrikadan dayanışma ziyaretleri örgütlenerek anlamlı bir pratik sergilenmiştir. Fabrika içinde de sınıf dayanışması ve

desteğini büyütmeyi hedefleyen bir hat izlenmiştir. Genel siyasal süreçler ve tarihsel deneyimler direniş yerine taşınarak sınıf bilinci geliştirilmeğe çalışılmıştır.

Bölgedeki Fanset, Papatya, Coca Cola, Oktaş, Texim, Güven Elektrik (Rowenta) gibi sendikalaşma çalışmalarının yürütüldüğü fabrikalarda DESA'nın direniş ruhu taşınarak öncü bir rol üstlenilmiştir.

Sınıf dayanışmasının belirleyici rolü

DESA direnişine ilerleyen süreçlerde sendika, kurum ve kuruluşlardan destek ziyaretleri gerçekleştirilmiştir. Yurtdışındaki destek ve dayanışma adımlarıyla birlikte direniş uluslararası alana taşınmıştır. Birçok ülkeden destek ziyaretleri gerçekleştirilmiştir.

DESA direnişinin enternasyonal bir dayanışma ile güçlendirilmesi direnişin uzun soluklu olmasında önemli bir rol oynamıştır. Yurtdışında süren kampanyalara direnişçilerin de katılması başka bir olumluluktur. Bu direnişçilerin sınıf bilincini daha güçlendirmiştir.

Direnişin başlamasından kısa bir süre sonra kurulan Sefaköy DESA Direnişiyle Dayanışma Platformu yanı sıra bir de, feminist grupların oluşturduğu DESA Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu oluşturuldu.

Alınteri, Halkevi, ÖDP, EHP ve BDSP'nin bir araya gelerek oluşturduğu platform, direnişin ön sürecinde aktif rol oynadı. Fabrika içinde de örgütlenmeyi temel alan platform, ısrarcı bir tutum sergiledi. İmkanları zorladı fakat fabrika içerisinde istenilen etkiyi yaratamadı. Belli bir uyumla hareket eden platform bileşenleri özel sayılar, basın açıklamaları, afiş ve etkinlikler vb. araçlarla yoğun bir çaba ortaya koydu. Böyle bir sınıf dayanışmasının sergilenmesi sınıf güçleri üzerinde olumlu bir etki bıraktı.

Platform çalışması dayanışma etkinliği ile zirveye ulaştı. Bu sonuçtan etkilenen birtakım sol güçler platforma dahil oldular. Ardından gelen yerel seçimlere odaklanmalarıyla birlikte DESA direnişi

Haziran 2009 | Sefaköy DESA öni

onlar için anlamsızlaşmaya başladı. Direnişe karşı üstlenilen sorumluluklar bir tarafa itilerek kendi dünyalarına döndüler. Böylece direniş platformu ortada bırakıldı.

Feminist platform ise kendi varlığını doğallığında sınıfsal mücadeleden yalıtılarak da olsa, 15 günde bir DESA satış mağazalarının önünde basın açıklamaları ve kimi toplantılar yaptı. Bu platform direnişi sonuna kadar destekledi ve eylemli tutumunu sürdürdü.

Sendikannın tutumu

Deri-İş Sendikası'nın Türk-İş'in içerisinde muhalif bir sendika olduğunu biliyoruz. Deri-İş Sendikası'nın süreç boyunca direnişçilere sahip çıktığını ve yalnız bırakmadığını daha önce vurgulamış bulunuyoruz. Sendika maddi-manevi imkanlarını seferber etmeye çalışmıştır. DESA patronunun "şu işçiyi alacağım, bu işçiyi almayacağım!" dayatmalarına karşı net bir tutum alarak direnişçilerin yanında olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Bunlar kuşkusuz bir anlam ifade etmekle birlikte yeterli olmadığını da belirtmek gerekiyor. Neden yeterli değildir?

Sınıf sendikacılığı dediğimiz durumda sendikannın özellikle direnişçi işçileri bilinçlendirmesi, işçilerin

iradesini ve inisiyatifini geliştirebilmek için çok yönlü bir çaba göstermesi gerekiyordu. Direniş kuşkusuz bir okuldur fakat bunu sınıf bilinciyle güçlendirmek gerekmektedir. Kazanımların kalıcılılaşabilmesi, işçinin bilincinin keskinleşmesi için ciddi bir eğitim sürecinden geçilmelidir. Oysa sendika ortaya koyduğu tüm olumlu pratiğe rağmen müdahalenin bu yanını eksik bırakmıştır. Gerçekleştirilen birkaç eğitim semineri bir yıl süren bir direniş düşünülüğünde yetersiz kalmaktadır.

Kendisini Türk-İş'in içinde muhalif bir sendika olarak tanımlayan Deri-İş Sendikası'nın, yine bu muhalifliğin gereği olarak, diğer muhalif ve duyarlı sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin de dikkatini bu direnişe çekebilme sorumluluğuyla davranması gerekiyordu. Oysa sendikaların bir kısmı birer kez yönetim düzeyinde ziyaret yerine gelerek yasak savmışlardır.

Direniş boyunca karar alma sürecine direnişçiler ortak edilmemiştir. Daha çok sendikanın tek yanlı olarak aldığı kararlar direnişçilere bildirilmekle yetinilmiştir. Direnişin gidişatı, sorunları ve ihtiyaçları yeterince paylaşılmamıştır. Bu da işçinin sendikanın kararlarına kendi yönünden etkin bir katılım sağlamasını güçleştirmiştir.

Ayrıca bazı sendika yöneticilerinin sınıf devrimcilerine yönelik yok sayma tutumlarının sendika yönetimince hoş görülmesi yaşanan sorunlar arasındadır.

Direnişin kazanımları

* Direniş kendi talepleri bakımından asgari bir kazanımla sonuçlanmıştır. DESA direnişi sonucundan bağımsız olarak zaten kazanmıştı. Sermayeye karşı mücadelede bir an bile geri durmayarak tereddütsüz biçimde direnenek sınıfa mal olmuş örnek direnişler hanesine adını yazdırmıştır. DESA direnişinin anlamı ve gücü buradan gelmekte, böylece işçi ve emekçilere izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

* Emine Arslan-Ramazan Arslan şahsında kadın sorununun sınıf mücadelesi içerisinde nasıl çözüldüğü görülmüştür.

* Direniş aslında kısa sürede sonuç da verdi. Şöyle ki, direnişin başlamasından birkaç ay sonra DESA fabrikasında yoğun zorunlu mesailer kaldırıldı, maaşlar yükseltildi, yemekler düzeldi, mesailer verildi, sigortalar düzenli yatırıldı, hakaretler ve baskılara son verildi.

* Fabrika patronuna yaşıttılan bu korku doğallığında çevre fabrika patronlarının da korkusu haline geldi. Sermayenin kolluk kuvvetleri bile "eski günlere dönecek böyle giderse, bu işi halledin, direnişin arkasında farklı güçler var!" demişlerdir.

Küçükçekmece İşçi Platformu

KİP çalışanı işçilere dönük gerici saldırı

KİP çalışanı işçilere "aile" terörü!

Küçükçekmece İşçi Platformu, 29 Haziran günü yazılı bir açıklama yaparak 28 Haziran akşam saatlerinde üyelerine yönelik gerici-faşist saldırıyı protesto etti.

Saldırıyı gerçekleştirenler platform üyelerinden Sevinç Biber'in'nin akrabaları olduğunu söyleyen platform, Sevinç Biber'i mücadeleden alıkoymak amacıyla gerçekleştirilen bu fiziki saldırı sonucunda Biber'in kaçırıldığı, yanında bulunan diğer Platform üyelerinin de yapılan saldırı sonucu yaralandığını belirtti.

Bu saldırının, bir kadın işçinin gerici feodal ilişkileri bir tarafa iterek devrimci mücadele yolunu seçmesine yönelik olduğu söyendi.

Küçükçekmece İşçi Platformu

KİP : "Sevinç yoldaş yalnız değildir!"

Küçükçekmece İşçi Platformu 30 Haziran akşamı Sefaköy İnönü Mahallesi'nde gerçekleştirdiği eylem ile yoldaşları Sevinç Biber'e akrabaları tarafından 28 Haziran akşamı yapılan gerici-faşizan saldırıyı protesto etti.

Eylemde "Gerici-faşizan baskı ve saldırılara boyun eğmedik, eğmeyeceğiz! – Sevinç yoldaş yalnız değildir! / KİP" pankartı açıldı ve kızıl bayraklar taşındı.

Basın açıklamasında Sevinç Biber'in akrabalarının sergiledikleri saldırının karşı-devrimci bir saldırı olduğu, devrimcilere düşmanlığın fiziki saldırıya kadar varıldığı vurgulandı.

Açıklamada, "Sınıf mücadelesi içerisinde uzun süredir tanıdığımız Sevinç Biber (Bozteke) ve iki yoldaşımıza yönelik Bozteke'nin akrabaları tarafından 28 Haziran Pazar akşamı sözlü ve fiziki saldırı gerçekleştirildi. Kadının, özellikle de bir işçinin özgür iradesi ile kendi yaşamı hakkında birtakım kararlar alabilecek olmasını yadsırcasına geri bir tutum olarak faşizan bir yaklaşım ile bizlere saldıran bu grup aynı zamanda sadece bununla yetinmemiş, gözü dönmüş biçimde çetevari bir örgütlenme ile yoldaşımız Sevinç'i kaçırmıştır." denildi.

Başını Namık Bozteke'nin çektiği gerici grupun yaptıklarının yanlarına kalmayacağı,

gereken cevabın işçi sınıfının devrimci mücadelesi ile verileceği söylendi ve açıklama "Bu yolda engel olarak karşımıza çıkan her türlü engeli aşacak güçte olduğumuzu biliyoruz, farkındayız. Yoldaşlarımıza yapılan bu saldırının Sabra Tekstil örneğinde olduğu gibitüm işçi-emekçilere, ezilenlerin kurtuluşu için mücadele eden devrimcilere yapılmış gerici, faşizan bir saldırı olduğunu tüm kamuoyuna ilan ediyoruz. Gücünüz bizi geri adım attırmaya yetmeyecektir!" sözleriyle son buldu.

Açıklamanın ardından cadde üzerinde bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Eyleme Sefaköy Halkevi destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gerici saldırı protesto edildi!

protesto etti.

İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleşen basın açıklamasını Biber ve aynı saldırıya maruz kalan KİP temsilcisi gerçekleştirdi. KİP temsilcisi konuşmasında saldırıyı anlattı ve yaşanan saldırının bir benzerinin KESK'te, Sabra'da yaşandığını söyleyerek sermaye düzeninin işçi ve emekçiler üzerindeki ideolojik hegemonyasını kırmak için mücadeleyi büyüteceklerini belirtti.

Ardından Biber basın açıklamasını okudu. Biber, 12 yaşından beri tekstil atölyelerinde çalıştığını, bu süreç içerisinde ailesi tarafından eve para getiren bir nesne olarak görüldüğünü, kadın olduğu için sürekli aşağılandığını ve küçük yaşlardan itibaren ailesi tarafından başının türban ile kapatıldığını anlattı. Aile baskısından kaçmak için evliliği bir kurtuluş olarak gördüğünü fakat evlilik boyunca da aynı muameleyle karşılaştığını belirtti. Biber, devrimci mücadele ile tanıştığında, işçi sınıfının kurtuluşu olmadan emekçi kadınların da gerçek kurtuluşu olmayacağını anladığını ve bu bilinçle yaklaşık 4 yıldır çalıştığı fabrikalarda, oturduğu semtte mücadele ettiğini, KİP'in, BDSP'nin ve Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin çalışmalarında yer aldığını, mücadele içerisinde özgürleşmeye çalıştığını ifade etti. Kadının ancak mücadele içerisinde özgürleşebildiğini ve bunu bizzat yaşadığını vurguladı.

Basın emekçilerinin sorularının ardından basın toplantısı sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı sonrası çalışmamızda yeni bir dönem başlamıştır!

Krizinizin faturasını ödemeyecek, baskı ve zorbalıklara boyun eğmeyeceğiz!

Esenyurt, başka sektörlerin yanında tekstil işçilerinin yoğun olarak yaşadığı ve çalıştığı önemli bir sanayi bölgesidir. Beylikdüzü, Haramidere, Kıraç, Çakmaklı ve Hadımköy gibi sanayinin yoğunlaştığı bölgeler sermaye için ucuz emek cenneti, adeta birer köle pazarıdır. İşsizlik sopsasını da kullanan patronlar düşük ücretleri, yoğun mesailer ve ağır çalışma koşullarını dayatmaktadır. Patronlar örgütlü bir şekilde ortak hareket ederken, diğer bölge işçileri gibi tekstil işçileri de örgütsüz ve savunmasızdır.

Yaşanan krizle birlikte Esenyurt'ta da işçilere ağır faturalar ödettirilmekte, sömürü ve sefalet artmaktadır. Bu tablo içinde tekstil işçilerinin yaşadıkları sömürü ve sefalet ise daha katmerli olmaktadır. Bölgede, işçilerin örgütsüzlüğünden dolayı bu saldırılara karşı anlamlı tepkilerin yükseltildiğini söylemek ise mümkün değildir. Fabrikalarda yaşanan sömürü ve baskılara karşı içten içe biriken tepkiler doğru kanalları bulamadığı için genellikle bireysel çıkışların sınırında kalmaktadır. Çoğu zaman patronların keyfi tutumlarına ise sessiz kalınmaktadır. Belirtmek gerekir ki, patronların krizin faturasını fırsat bilen tutumlarını, "ne yapalım patron krizde, işler az, bu kriz ortamında iş de bulamayız" vb söylemlerle, kanıksayan işçilerin sayısı hiç de az değildir. Tüm bunlar, sınıfın bağımsız çıkarları etrafında örgütlenmesi için üzerimize düşen görevlere her zamankinden daha fazla çaba ve enerji ile yüklenmemiz gerektiğinin altını çizmektedir.

Belli bir süredir Esenyurt İşçi Platformu Tekstil Komisyonu olarak bölgede tekstil işçilerinin yaşadıkları sömürü ve baskılara karşı bilinçlenmesi ve örgütlenmesine yönelik çalışmalar yürütmekteydik. Kriz koşullarıyla birlikte sermayenin artan saldırılarına karşı, başta çalıştığımız fabrikalardan tok bir yanıt verebilmek ve bölge genelinde örgütlü bir duruş sergilemek için devrimci sınıf mücadelemizin bizlere yüklediği görev ve sorumluluk gereği Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'nı örgütleme kararı aldık. Kurultay, hem bölgede şimdiye kadar tekstil işçileri arasında yürütülen çalışmaların deneyimlerinin değerlendirilerek önümüzdeki dönem için ön açıcı işlev taşımalıydı, hem de bölgede öncü işçilerinin birliği doğrultusunda somut adımların atılmasına hizmet etmeliydi. Bu amaçla "Krizin faturasını ödeme, emeğine ve haklarına sahip çık! Emeğimiz ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf mücadelesini yükseltelim!" şiarıyla kurultay çalışmalarını başlattık. Hazırlık komitemiz, yaklaşık 2 aylık bir çalışma takvimi oluşturarak, kurultay gündemli faaliyetini fabrikalara ve işçi semtlerine taşıdı. Bu süreçte işçi toplantıları, bülten, bildiri, afiş vb. araçları amaca uygun ve hedeflerimize bağlı bir biçimde değerlendirmeye çalıştık.

Bu hazırlık çalışmaları esnasında Sabra Tekstil patronunun silahlı saldırısı ve ardından polis ve yargı terörüne maruz kaldık. Kuşkusuz, bu saldırı kurultay çalışmalarının farklı bir boyutta sürmesine vesile olmuştur. Sabra saldırısı ve sonrasında yaşananlar düzen ve devlet gerçeğini oldukça net özetlemektedir ve bizlerin sınıf kinini bilemekten öte bir işe yaramamıştır. Patron-polis-yargı terörü ve buna karşı

gösterilen militan direniş kurultay çalışmalarımızın coşkusunu ve hızını arttırmıştır. Nitekim kurultay kürsümüz, krizin faturasına ve patron saldırılarına karşı tüm netliğiyle tokça yanıt verildiği ve mücadele karalılığının öne çıktığı bir kürsü olmuştur.

Kurultay kürsüsünden, krizin işçi ve emekçilerin yaşamında yarattığı yıkıcı etkileri, krizin tekstil sektöründeki ve bölgedeki yansımaları, kapitalizmin krizine karşı örgütlü mücadele ve öneriler genişçe tartışılmıştır. Yanı sıra sunulan tebliğlerde tekstil işçilerinin yaşadığı sigortasız, iş güvencesiz, sağlıksız çalışma koşulları karşısında mücadele yol ve yöntemleri somut talepler üzerinden gündeme getirilmiştir. Bu sorunlar kadın tekstil işçilerinin ve çorap işçilerinin hazırladıkları tebliğlerle daha somut olarak tartışılmıştır.

Kurultayda tekstil işçilerinin emeklerini korumak ve hak gasplarının önüne geçmek için işletmelerde ve fabrikalarda taban örgütlülükleri oluşturarak yürüteceği dişe diş mücadelenin belirleyici önemi geçmiş deneyimlerden de hareketle bir kez daha vurgulanmıştır. Tekstil işçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesine katılımının sağlanması gerekliliğinin altı bir kez daha çizilmiştir. Bu doğrultuda Esenyurt'ta tekstil işçilerinin ortak mücadelesi için "Tekstil İşçileri Birliği"nin oluşturulma ihtiyacı tartışılmıştır. Ayrıca sürmekte olan grev ve direnişler kurultayda öne çıkan bir diğer gündem olmuştur. DESA ve Entes deneyimlerinin bizzat direnişçileri tarafından aktarılmış olması kurultaya coşku katmış, sınıf

dayanışmasının önemi bir kez daha kurultay kürsümüzden vurgulanmıştır.

Sonuç itibarıyla, kurultayımız bahsedilen çerçevede verimli tartışmalar yapıldığı, önümüzdeki dönem için ön açıcı önerilerin sunulduğu bir platform olmuş, kurultay kürsüsü amacına ve işlevine uygun bir şekilde kullanılmıştır. Kurultayda dile getirilen öneriler ve alınan kararlar ışığında hazırlanacak ve kamuoyunun bilgisine sunulacak sonuç bildirgesi ile birlikte önümüzdeki dönem çalışmalarımıza hızımızı kesmeden devam edeceğiz. Şunu büyük bir rahatlıkla söyleyebiliriz ki, kurultay sonrasında bölge tekstil çalışmamızda yeni bir dönem başlamıştır. Sermayenin her türden saldırısının yoğunlaşacağı yoğun süreçlerin bizi beklediğini biliyoruz. Devrimci sınıf mücadelemizin omuzlarımıza yüklediği görev ve sorumlulukların farkındayız ve önümüzdeki yeni döneme bu doğrultuda hazırlanıyoruz.

Haklı bir davanın savunucuları olarak bir kez daha yinelemek istiyoruz ki, hiçbir güç işçi, emekçilere ulaşmamıza, örgütlenmemize, kan emiciler sürüsünü alaşağı etmemize, sömürü düzenini devirip yerine insanca yaşanacak bir dünya kurmamıza engel olamayacak. Hiçbir kurşun, hiçbir duvar devrimci soluğumuzu kesemeyecek. Sermaye düzenine karşı işçi sınıfının kızıl bayrağını taşıyan bizler, şimdiye kadar bu saldırılara karşı boyun eğmedik, bundan sonra da eğmeyeceğiz. İşçi sınıfının kızıl bayrağını onurla taşımaya devam edeceğiz.

Esenyurt İşçi Platformu Tekstil Komisyonu

Sabra saldırısında yaralanan devrimci işçiden kurultaya mesaj...

“Sermaye bizden korkuyor!”

Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlar!

Sizleri en içten devrimci duygularıyla selamlıyor, Esenyurt İşçi Kurultayı'nın başarıyla geçeceğini ümit ediyorum.

Patronların krizi derinleşirken, bu krizin faturasını biz işçi ve emekçiler ödüyoruz. Kriz ortaya çıktığından bu yana yüzbinlerce işçi işinden oldu, işçilerin sosyal hak ve kazanımları tırpanlandı. İkramiyeler kaldırıldı, maaşlar düşürüldü. Birçok yerde alınan üç kuruşluk ücretimizi de gününde ödemeyerek, zaten zor olan yaşamımızı daha da zorlaştırdılar. Bize yoksulluğu ve sefaleti reva gören patronlar kendileri zevki sefa içinde yaşıyorlar...

Sosyal hak ve kazanımlarımızın gaspedilmesiyle birlikte yoksulluğun ve sefaletin katmerlenmesi, patronların olası bir sosyal patlamayı düşünmesine neden oluyor. Öyle ki, bu korkularından dolayı işçi sınıfı ve emekçilerin başını kaldırmaması, bu kölelik düzenine karşı çıkmaması için sürekli ve sistemli bir baskı altında tutmaya çalışmaktadır bizleri. İşçilerin en basit hak arama mücadelesine dahi devletin polisi-askeri saldırmakta, demokratik hak ve özgürlüklerimiz kısıtlanmaktadır.

Kardeşler!

Bizler devrimci işçiler, işçi sınıfını ve emekçileri

sömürünün, yoksulluğun, sefaletin kaynağı olan bu kölelik düzenine karşı mücadeleye çağırıyoruz. Seminerlerle, toplantılarla, kurultaylarla işçileri bir araya getirmeye ve işçiler arasında var olan güvensizliği kırmaya çalışıyoruz. Bu ısrarımız ve faaliyetimiz bu düzenin efendilerini epeyce rahatsız ediyor. Sabra Tekstil'in önünde bildiri dağıtırken uğradığımız silahlı saldırı bu rahatsızlığın ve korkunun bir ifadesiydi. Patronlar ve onların devleti, yapılan her haksızlığa boyun eğen kimliksiz, onursuz bir işçi sınıfı istiyor. Daha fazla kâr elde etmelerinin ve saltanatlarını daha da güçlendirmenin en temel koşulu bu. Fakat, hiçbir alçakça saldırı, hiçbir tutuklama bizleri bu haklı davamızın mücadelesini vermektan geri durduramayacak. Bu kölelik düzenini alaşağı edinceye kadar mücadelemiz kararlılıkla sürecek.

Kurultaya katılan tüm dostlarımızı, işçi kardeşlerimizi sömürüye, adaletsizliğe ve eşitsizliğe karşı militanca bir mücadeleye çağırıyoruz. Sermaye bizden korkuyor. Ancak, biz işçiler henüz onların korkularını gerçeğe dönüştürecek örgütlü güçten yoksunuz. Tez elden bu gücü sağlamak için adım atmalı, onların korkularını gerçeğe dönüştürmeliyiz.

Tahsin Alıcı

Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı gerçekleşti!

Hazırlık çalışmaları, Sabra Tekstil patronunun silahlı saldırısına uğrayan Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı, 28 Haziran günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde başarıyla gerçekleştirildi.

Kurultay, Esenyurt İşçi Platformu Tekstil İşçileri Komisyonu tarafından "Krizin faturasını ödeme, emeğine ve haklarına sahip çık! Emeğimiz ve geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim!" şiarıyla örgütlendi. Kurultay, Sabra patronunun silahlı saldırısı ve ardından saldırıyı protesto eden BDSP'lilerin tutuklanmasından sonra apayrı bir anlam ve önem kazanmıştı.

Kurultay'a çok sayıda işçi ile birlikte Sabra saldırısından dolayı il genelinden katılımlar oldu. Kurultay coşkusu daha programdan önce başladı. Özellikle içlerinde Emine Arslan'ın da olduğu bir grup işçi ve devrimcinin coşkulu sloganlarla yürüyerek gelmesi dikkat çekiciydi.

"Kurultay tekstil işçilerinin sorunlarına verilmiş bir yanıttır"

Program, saygı duruşuyla başladı.

Ardından kurultay programı aktarıldı. TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu tarafından gerçekleştirilen konuşmada, kurultayın tekstil işçilerinin sorunlarına yanıt olabilecek bir platform olduğu vurgulandı.

Patron-polis-yargı terörüne değinen Nihadioğlu, saldırı karşısında ortaya konulan iradeyi selamladı. Bununla birlikte Tuzla tersaneler bölgesinde de benzer saldırı örnekleri olduğunu belirterek bunun patronların giderek işçi sınıfına karşı yaygınlaşan bir tutumu olduğunu vurguladı.

Nihadioğlu'nun konuşması sırasında OSB-İMES İşçileri Derneği üyesi işçiler, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, GOP İşçi Platformu'ndan işçiler, soruşturmalara ve okuldan uzaklaştırmalara karşı üniversite önünde direnişe geçen YTÜ öğrencileri sloganlarla yürüyerek kurultayın gerçekleştiği salona geldiler.

KHK: Sabra saldırısı işçi sınıfına, emekçileredir!

Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan açılış konuşmasında, Sabra patronunun saldırısı, polis ve yargı terörü kınandı. Kurultay çalışmaları sırasında sadece Sabra Tekstil'de değil, Sabra patronunun akrabalarının işlettiği Sempa, Erdal Çorapları ve Maydın fabrikalarında da baskı ve şiddete maruz kalındığı vurgulanarak saldırının işçi sınıfına yapılmış bir saldırı olduğu belirtildi. Saldırıların bu denli yoğunlaşmasının nedeninin işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden ve dağınıklığından kaynaklandığı belirtildi. Kurultayın bu örgütsüzlüğe ve dağınıklığa karşı bir müdahale aracı olduğu vurgulanarak, bölgedeki fabrikalarda yaşanan kurlarsız çalışma koşulları aktarıldı. Tek çıkış yolunun örgütlenmekten geçtiği vurgulanan konuşmada, geçmiş mücadele deneyimlerinden dersler çıkarılarak kriz karşısında verilecek mücadelenin önemine işaret edildi.

Ardından tebliğ sunumlarına geçildi. Bir tekstil işçisi tarafından kurultaya sunulan "Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için sınıfa karşı sınıf mücadelesini yükseltelim!" başlıklı ilk tebliğde, kapitalist sermaye düzeninin doğası gereği belli aralıklarla ekonomik krizler yaşadığı, son yaşanan krizin

kapitalizmin sürekli erteleyerek biriktirdiği ve döne döne kendini tekrarladığı yapısal krizler dalgasının bir parçası olduğu vurgulandı. Krizin işçi ve emekçilerin yaşamında yarattığı yıkıcı etkiler, krizin tekstil sektöründeki ve bölgedeki yansımaları, kapitalizmin krizine karşı örgütlü mücadele ve öneriler başlıklı alt bölümlerine değinildi.

Alıcı: Patronların korkularını gerçeğe dönüştürelim!

Ardından Tahsin Alıcı'nın kurultaya gönderdiği mesaj okundu.

Alıcı, patronların korkularını gerçeğe dönüştürmek için kurultaya katılan tüm işçi ve emekçileri sömürüye, adaletsizliğe ve eşitsizliğe karşı militanca bir mücadele ile harekete geçmeye çağırdı.

Ardından tekstil işçileri tarafından sırasıyla "Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır! İşçi sağlığı taleplerimiz etrafında örgütlenelim, mücadeleyi büyütelim!", "Kadın işçiler, çorap işçileri ve örgütlenme sorunları"na ilişkin tebliğler sunuldu. Son tebliğe ilişkin bir deneyim sunumu gerçekleştirildi. Bir tekstil işçisi tarafından yapılan sunumda, geçmiş dönemde bölgede gerçekleşen BJ, Castleblair, Colins, Cemtaş ve Benteks deneyimleri aktarıldı. Mevzi direnişlerin çoğaltılıp, sınıf dayanışması ile büyütülmesi gerekliliğine vurgu yapıldı.

Esenyurt İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun gerçekleştirdiği şiir dinletisinin ardından ara verildi.

Emine Arslan'dan örgütlenme ve mücadele çağrısı

Kurultay programının 2. bölümünde kürsü, direnişteki işçilere bırakıldı. Salonunda atılan sloganlarla direnişçi işçiler selamlandı. Kürsüye ilk olarak Sefaköy DESA Deri'de 1 yıla yakın bir süre direnişini sürdüren Emine Arslan çıktı.

Arslan yaptığı konuşmada, DESA Deri'deki çalışma koşullarına, işten atılma sürecine, DESA patronunun sendikaya karşı tutumuna, kendisine yönelik baskı, tehdit ve yıldırma saldırılarına değindi. İşe iade davasını kazandıklarını, patron tarafından işe alınmadığını, yasaların patronlardan yana olduğunu, yasalar karşısında 15-16 Haziran ruhuyla durulması gerektiğini söyleyen Arslan, "Biz işçiler birlik olsak önümüzde kimse duramaz. Hepsi kaçacak delik arar" dedi. Arslan konuşmasını "Emeğimizi, arkadaşlarımızı satmayacağız. Hak verilmez alınır! şiarıyla hedefimize doğru yürümeliyiz" sözleriyle sonlandırdı.

Kobatan: Saldırıları karşısında birlikte mücadele

Ardından 46 gündür kararlı direnişini sürdüren Entes direnişçisi Gülistan Kobatan kürsüye çıktı. Konuşmasına patron-polis-yargı terörünü kınayarak başlayan Kobatan, işten atılma sürecini aktardı, OSB-İMES İşçileri Derneği yöneticisi olması nedeniyle işten atıldığını vurguladı. "İşimi geri istiyorum" şiarıyla direnişe geçtiğini söyleyen Kobatan, ekonomik hakları için değil, kriz bahanesiyle işten atılan binlerce işçinin yürümesi gereken yolu göstermek için direndiğini ifade etti. Saldırıları karşısında birlikte hareket etmek için kurulan Direniş Platformu'na değinen Kobatan, platformun direnişteki işçilerin sesi olması gerektiğini

belirtti.

Direniş Platformu adına yapılan konuşmada ise platformun sınıf mücadelesinde ortak bir mücadele verilmesi açısından önemli olduğunun altı çizildi.

BDSP: İşçi sınıfının önündeki engellerin kaldırılması için militan mücadele!

Kurultayın "Serbest kürsü" bölümü BDSP adına yapılan konuşmayla başladı. BDSP temsilcisi, sınıf devrimcilerine yönelik patron-polis-yargı terörünün sermaye sınıfının işçi sınıfına karşı duruşunun bir göstergesi olduğu vurgulandı. Kriz bahanesiyle saldırılarını arttıran patronların planlı ve kapsamlı bir şekilde saldırdığını, Sabra Tekstil örneğinde ortaya konulan iradede olduğu gibi saldırılar karşısında işçi sınıfının da cephe mücadelesi vermesi gerektiğini ifade etti. Sınıf devrimcilerine yönelik patron-polis-yargı terörünün siyasal bir tutum olduğunu belirtti ve işçi sınıfının önündeki engellerin kaldırılması için militan bir mücadelenin örgütlenmesi gerektiğini, ancak böyle bir örgütlenme ile yasaların yerle bir edileceğinin altını çizdi.

Ardından kürsüye çıkan bir çorap işçisi, İLGP'li bir öğrenci, Öрма Tekstil'den bir işçi, GOP İşçi Platformu, Emekçi Kadın Komisyonu, TİB-DER, OSB-İMES İşçileri Derneği, Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi ve YTÜ öğrencileri adına konuşmalar gerçekleştirildi. Ayrıca, Ekim Gençliği ve BATİS gönderdikleri mesajlarla kurultayı selamladılar.

Kurultay, sonuç bildirgesinin ilerideki bir süreçte kamuoyuna duyurulacağı ifade edildi.

Coşkulu bir atmosferde geçen ve yaklaşık 150 işçi ve emekçinin katıldığı kurultay, sadece tekstil işçilerinin mücadele ve örgütlenme sorunlarının tartışıldığı bir kürsü olmadı. Aynı zamanda mevzi direnişlerinin sesinin, sınıf mücadelesinin soluğunun taşındığı bir kürsü oldu. En önemlisi ve öne çıkan ise Sabra patronu, polis ve yargı terörüne karşı verilen tok bir ses oldu.

Esenyurt Meydanı'na yürüyüş ve eylem!

Esenyurt İşçi Kültür Evi önünde "Emeğimiz ve geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim! / Tekstil İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi" parkartı açılarak coşkulu sloganlarla Esenyurt-Köyüğü Cumhuriyet Meydanı'na kadar yüründü.

Burada Tekstil İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi adına bir açıklama yapıldı. Patronların krizin faturasını işçi ve emekçilere kestiği bir süreçten geçtiği, saldırıların ancak ve ancak işçi sınıfının bağımsız devrimci siyasal eylemi ile durdurabileceği vurgulandı. Sınıf mücadelesinde gerek patronların gerek kolluk güçlerinin baskısıyla karşı karşıya gelindiği, bunun son örneğinin ise Sabra Tekstil olduğu ifade edilerek, polis ve yargı terörüyle sermaye sınıfının işçi sınıfı karşısına açık bir sınıf kimliği ve tutumuyla çıktığı belirtildi.

Saldırıları karşısında örgütlenmekten, kan emici patronlar sınıfına karşı dış bir mücadele ortaya koymaktan, tek yumruk hareket etmekten başka alternatifin olmadığı söylenerek, işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı.

Esenyurtlu işçi ve emekçiler eyleme yoğun ilgi gösterdi.

Emekçi kadın mücadelesi ve sendikalar

Bugün yaşadığımız kapitalist toplumda kadınlar yedek işgücü olarak görülmekte, kapitalizmin kadına biçtiği rol ve toplumsal sorumluluklarıyla birlikte, kadınlar üretimde hem daha sınırlı, hem de ucuz işgücü olarak yer almaktadırlar. '80'lerden sonra neoliberal politikaların hayata geçirilmesiyle birlikte işçi ve emekçilerin sosyal hakları tırpanlanmış, kayıt dışı-güvencesiz çalışma yaygınlaşmıştır. Kuşkusuz ki bu süreçten en fazla kadınlar etkilenmişler, bugüne kadar kazanılmış haklarını da kaybetmişlerdir.

2006 yılının rakamlarına göre kadınların ¼'ü üretimde istihdam edilmektedir. Bunların %17'si özel sektörde, %9'u kamu alanında çalışmaktadır. 3 milyon 927 kadın ise kayıt dışı işlerde çalışmaktadır. Bu sayının kendisi toplam kadın istihdamının neredeyse %37'sini oluşturmaktadır.

Hele ki 2008 yılından bu yana dünya ölçeğinde patlak veren ekonomik krizin Türkiye'de de belirgin bir şekilde yaşanmasıyla kadınlar bu süreçte en fazla kayba uğrayan kesim olmuştur. Bir yandan kitlesel işsizlik ilk önce kadınları vurmuş, bunun yanı sıra krizi fırsata çeviren sermaye sınıfının işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp etmesiyle birlikte başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçiler yaygın bir şekilde kayıt dışı ve güvencesiz çalışmaya yönlendirilmişlerdir.

Kadınların istihdamı kamu alanında biraz daha farklılık taşımaktadır. Halen öğretmenlerin yarısının kadınlardan oluştuğunu düşündüğümüzde, kamuda halen ciddi oranda kadın istihdam edildiğini söyleyebiliriz. Kamu alanında da iş güvencesinin ortadan kaldırılmasını hedefleyen Kamu Personel Rejimi yasasıyla birlikte iş güvencesinin ortadan kaldırılmasıyla, kadınların da bu süreçten etkilenmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Kadınlar, üretimde erkek işçi ve emekçilere nazaran daha az yer aldıkları gibi, örgütlenme süreçlerine de daha sınırlı olarak katılmaktadırlar. İşçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikalarda kadınlar daha az sayıda örgütlü oldukları gibi sermaye sınıfının her geçen gün artan saldırıları ile bu sayı gün geçtikçe azalmaktadır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Ocak 2007 yılında verdiği rakamlara göre, 5 milyon 210 bin 46 işçinin 3 milyon 23 bin 732'si sendika üyesidir.

Sendika üyelerinin 463 bin 332'si ise kadınlardan oluşmaktadır. Bu rakam %15'e tekabül etmektedir.

Bakanlığının verilerinin yanı sıra Tek Gıda İş Sendikası'na yapılan araştırma kapsamında toplu iş sözleşmesinden faydalanan işçi sayısının 700 bin olduğu söylenmekte, gerçek sendikalaşma oranının %5-7 olduğu ifade edilmektedir. Bu rakamlara göre sendika üyesi işçilerin %10'unu da kadınlar oluşturmaktadır.

Kamu alanında ise KESK üyelerinin %30'unu kadınlar oluşturmaktadır.

Bu rakamların kendisi gerek işçi sendikaları gerekse de kamu sendikalarında kadınların sınırlı bir yer tuttuklarını göstermektedir.

Kadınlar sendikalarda neden bu kadar az?

Kadınların sendikal örgütlülük içindeki sayısal azlığı kuşkusuz istihdamda daha az yer almalarıyla doğrudan bağlantılıdır. Ama aynı zamanda kadınların yoğunlukla kayıt dışı işlerde çalışması, güvencesiz (sigortasız, gündelikli işler, ev eksensli çalışma, part-time işler vs) olduğunu düşündüğümüzde kadınlar zaten çalışmıyor gözükmekte, yani görünmeyen emeği temsil etmektedirler.

Kadınların örgütlenme süreçlerinde katılmasında kuşkusuz toplumsal sorumluluklarının (ev ve çocuk bakımının), ataerkil aile ilişkilerinin, geri bilinçlerinin, sendikaların kendileri için ne ifade ettiklerini bilmemelerinin önemli bir payı vardır.

Ama tüm bunların ötesinde kadınların da sendikal süreçlerin dışında kalmasındaki temel etken Türkiye'de varolan sendikal yapıların bürokratik icazetçi yapılarıdır.

Mevcut sendikaların kadın sorunu ve kadınların örgütlenmesi deyince akıllarına sadece 8 Mart gelmektedir. 8 Mart'ın takvimsel olarak örgütlenmesi, mitinglere katılım, işyerlerinde bir basın açıklaması okunması, çalışan kadınlara sembolik karanfiller hediye edilmesinin ötesine geçmemektedir. Mevcut sendikal yapılar, aynı zamanda kadınların örgütlenmesi için özel hiçbir çaba içine girmemektedirler.

Aynı zamanda kadın işçilerin sınıfsal sorunları yanında kadın olmaktan kaynaklı sorunları sendikaların gündemine bile girmemektedir. Kadın işçilerin doğum izni, çocuk bakımı, cinsel taciz, eşit iş

eşit ücret vb. yaşadığı sorunlar için gündelik mücadele verilmediği gibi, bu talepler toplu sözleşme taslaklarının içinde bile yer almamaktadır.

Kadın işçilerin örgütlenmesi için her şeyin başında kadınların örgütlenmesi için özel yol yöntemlerin, araçların hayata geçirilmesinden sorumlu olacak kadın işçi komisyonları/büroları/ komiteleri kurulmamakta, kurulsun bile yetkileri sınırlandırılmakta, bütçe ayrılmamakta ve zamanla güdükleştirilmektedir. Hatta bu tür örgütlülükler, örgütsel işleyiş içinde güvenceye dahi alınmamaktadır.

Kadınlara yönelik eğitimler yapılmamakta, yapılanlar ise çok sınırlı olarak sendikada yönetici konumunda olan sınırlı sayıda kadını ve sınırlı sayıda temsilciyi kapsamaktadır. Bu eğitimlerin kendisi bile kadınların toplumsal sorumlulukları gözetilmeden yapılmakta, aynı zamanda gündemler ve içeriği itibarıyla de ihtiyacı karşılamaktan uzak olmaktadır.

ICFTU'nun 2001 yılında yaptırdığı 'Bir işçi kadına sorularım' anketinin sonuçları kadınların neden sendikalarda örgütlenmediğinin nedenlerini tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Kadınların sendikalara katılmamalarının 5 nedeni var:

- Sendikaların onlara neler sağlayacağını bilmiyorlar.
- Evdeki işlerinden dolayı zamanları yok.
- Sendikadan onlarla kimse ilişki kurmamış.
- Sendikalar hakkında olumsuz fikirlerinin olması.
- Sendikaların ihtiyaçlarına cevap veremeyecek

konusundaki inançları. (Kaynak: Betül Urhan-Görünmezlerin görünür olma mücadeleleri-Çalışan kadın örgütlenmeleri- Çalışma ve Toplum Dergisi-2009/2)

Sendikalardaki mevcut tabloya baktığımızda ise: Tük İş bünyesinde kadın işçilerin varlığı özelleştirme saldırısının ardından ciddi anlamda zayıflamıştır. Bir dizi kamu işletmesinde kadınlar çalışırken, hatta geçmişten beri kazanılmış kimi haklara da sahipken, özelleştirme kadınların kaybetmesine yol açmıştır. (Özellikle Sümerbank, Tekel, vb..) Şu an Türk İş bünyesinde Kadın İşçi Bürosu varlığını sürdürmektedir. Ancak yapılan işler bir takım akademik araştırmaların, ETUC ve devlet kurumları ile yapılan ortak işlerin ötesine geçmektedir. Türk İş bünyesindeki kimi kadın sendikacının

çalışmaları ise anlamlı ama çok sınırlıdır. Bunların tek istisnası Petrol İş Kadın dergisidir. Sınırlı destek ve özverili çabalarla çıkan Petrol İş Kadın dergisi 5 yıldır yayın hayatını sürdürmekte, Petrol İş'te örgütlü kadınların sorunlarını ele almakta, Petrol İş üyesi erkek işçilerin eşlerini de hedeflemektedir.

DİSK'te ise tablo daha da vahimdir. DİSK Kadın İşçi Komisyonu'nun işlevi sadece 8 Mart'ın örgütlenmesi ve bir takım kadın platformlarında DİSK'in temsil edilmesinden öteye geçmemektedir. Son 8 Mart'ta İstanbul'da gerçekleşen mitinge 20 kişilik kortejle katılmaları bile Komisyonun çalışmadığının, DİSK'in gündeminde kadınların örgütlenmesi gibi bir sorunun olmadığını, komisyonun işlevsizliğinin, bileşenin sadece bir takım kadın yöneticilerden ibaret olduğunun somut göstergesidir.

KESK'in tablosu daha farklı gözükebilir. KESK'te ve bağlı sendikalarda kadın komisyonlarının olması, kadınlara yönelik pozitif desteğin KESK'te tüzük tarafından güvenceye alınması, komisyonların kadına yönelik saldırılar ve gelişmeler karşısında tutum alması, eylemli tepki örgütlemesi, geçmiş dönemde kurultaylar örgütlemesi vb. diğer sendikalara nazaran daha farklı bir tablo çizmektedir.

Ancak tabana yönelik bir çalışma yürütülmemekte, emekçi kadınların taleplerine yeterince sahip çıkılmamakta, onlardan kopuk kararlar alınmakta, kadın komisyonları sözkonusu olduğunda ise eylemli tepkiler ve çalışmalar bizzat yönetimlerde ve komisyonlarda olan kimi güçler tarafından hayata geçirilmektedir.

KESK'e hakim reformist anlayış kadın komisyonlarına da sirayet etmektedir. Yine hakim durumdaki feminist anlayış ise, kadın ve erkek kamu emekçilerin birlikte ortak mücadelesini bölen bir rol üstlenmektedir. 8 Mart'ların 2 ayrı şekilde kutlanmaya başlanmasının ardından KESK'te yaşanan tartışmalar ve sergilenen ayak oyunları bilinmektedir.

Yine en son 8 Mart'ta Tokat'ta Sosyalist Kamu Emekçileri'nin de içinde yer aldığı Emekçi Kadın Komisyonu üyelerine yönelik soruşturma ve hatta Eğitim Sen kadın sekterinin 'emekçi' kavramına karşı tahammülsüzlüğü KESK'e hakim anlayışı tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Kadınlara sendika yönetimlerinde yer yok!

Kadınlar sendikal örgütlenme süreçlerine sınırlı katıldıkları gibi sendika yönetimlerinde bir o kadar da az yer almaktadırlar. Toplumdaki ataerkil yapı sendikalarda da kendini göstermekte, kadınlar sendika yönetimlerinde temsili düzeyde bulunmaktadır.

Türkiye'de 2006 yılında toplam 96 sendika başkanından sadece 3'ü kadındır. Kamu sendikalarında ise bu sayı % 9 oranındadır. Türk İş bünyesinde ise 35 sendika yöneticisinden sadece 3 kadın Genel Merkez Yöneticisidir.

Türk İş'in 2004 yılında yaptığı bir araştırmaya göre, sendikalarda yer alan kadınlar büyük ölçüde aileleri tarafından değil, ancak (anket yapılan kadınların %22'si) erkek meslektaşları tarafından engellendiklerini ifade ediyorlar. Yine kadınların %67'si kota, nispi temsil vb. yollarla sendikalarda kadınlara yönelik pozitif ayrımcılığın teşvik edilmesi gerektiğini düşünüyorlar.

Ankete katılan kadınlar, en zor işin ise aile, iş ve sendikacılığın birlikte yürütülmesi olduğunu ifade ediyorlar.

DİSK içinde bu durumun nasıl yaşandığına ilişkin verinin olmaması ise DİSK'in durumunu anlamamızı güçleştiriyor. Ancak kadın yönetici olmadığı gerekçesiyle genel merkez düzeyinde kadın işçi komisyonuyla bir erkek yöneticinin ilgilenmesi ise DİSK'in tablosunu anlamamıza yetiyor.

Kadınlar örgütlenmeye, mücadeleye!

İşçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikalarda kadınların örgütlenmesini sağlamak için her şeyin başında mevcut sendikal yapının ve anlayışın değişmesi, bunun için sendikal bürokrasiye karşı amansız bir mücadelenin yürütülmesi gerekiyor. Aynı zamanda sendikaların işçilerin olduğu bir an bile unutulmadan örgütlülükler sıkı sıkıya sarılmak, güçlendirmek ve büyütme gerekiyor.

Kadınların sendikalarda daha fazla ve etkin yer almaları için;

*Sendikalarda kadınların örgütlenmesinde ön açıcı olacak, özel yol ve yöntemlerin geliştirecek, yüzünü işçi ve emekçilere dönecek, bizzat tüzük ve sendikal mekanizmalar tarafından güvence altına alınacak, yetki verilecek ve bütçe ayrılacak emekçi kadın komisyonları/kolları/komiteleri kurulmalarıdır.

* Emekçi kadınların aşağıdaki taleplerine sahip çıkılmalı ve bu uğurda mücadele yürütülmelidir:

-Eşit işe eşit ücret

-Her türlü fazla mesai ve gece çalışmasının

yasaklanması

-Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalışmasının yasaklanması

-Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım

-Şiddet gören kadınlar için tedbirlerin alınması, cinsel şiddete karşı taleplerin yükseltilmesi

-Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.

* Kadınların yoğunluklu olarak kayıt dışı güvencesiz işlerde çalıştığı gözetildiğinde sendikaların bu alanlarda örgütlenmesi için yönelim sergilenmelidir.

* Sendikalarda kadınlara yönelik sistematik eğitimler gerçekleştirilmeli, eğitimler kadınların ihtiyaçlarına göre yapılmalı, eğitimlerde kadınların toplumsal sorumlulukları (ev ve çocuk bakımı vb) gözetilmelidir. Aynı zamanda sendika üyesi erkek işçi ve emekçilere yönelik destekleyici eğitim seminerleri verilmelidir.

* Kadınların sendika yönetimlerinde etkin bir şekilde yer almaları sağlanmalı, bu amaçla pozitif ayrımcılık ilkesi uygulanmalıdır.

“İşkence Görenlerle Dayanışma Günü”nde ortak açıklama!

İHD İstanbul Şubesi, TİHV ve TOHAV 26 Haziran “Uluslar arası İşkence Mağdurları ile Dayanışma Günü” nedeniyle 25 Haziran günü İHD İstanbul Şubesi binasında sanatçıların katılımıyla basın toplantısı gerçekleştirdi.

Açıklama öncesinde sanatçılar Lale Mansur, Derya Alabora ve Zeynep Tanbay toplumsal gösterilere katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alınan çocukların yaşadıkları işkenceleri aktardı

Kurum temsilcileri işkencenin günümüzde dünyanın pek çok ülkesinde toplumlara karşı insanlık dışı bir cezalandırma ve yıldırma aracı olarak kullanıldığını söyledi.

Açıklamada “İşkencenin otoriterlerce cezasız bırakılması, işkenceyi mümkün kılacak yasal düzenlemelerin yapılması, işkence yöntemlerini geliştirmek üzere bilim ve teknoloji, bilhassa da tıbbın ve psikiyatrinin olanaklarından yararlanılması, işkence eğitiminin yanısıra işkence aletlerinin üretim ve ticaretinin legal bir sektör haline getirilmesi üzüntü ve kaygı vericidir” denildi.

İşkence ve kötü muamele görenlerin dökümünün verildiği açıklamada, Türkiye'de saptanmayan işkence ve kötü muamele boyutunun

daha da yüksek olduğu ifade edildi. İşkence olgusunun bu denli ağır bir sorun olarak gerçekliğini korumasının nedenlerinin başında mevzuatta yapılan değişikliklerin yetersizliği ve yasa uygulayıcılarının algı ve zihniyetlerinin korunuyor olması gösterildi.

“İşkence insanlık suçudur!”

Ankara İHD ve TİHV 26 Haziran günü “İşkence insanlık suçudur, 26 Haziran Dünya İşkence Mağdurlarıyla Dayanışma Günü / TİHV, İHD Ankara Şube” imzalı pankartı ile basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında dünyanın her yerinde işkence ve kötü muamelenin varlığını sürdürdüğü ve bunun bir devlet politikası olduğu ifade edildi. Devletin topluma ve onu oluşturan bireylere, bireylerin ise yine bireylere yönelik şiddetinin çarpık bir yaşam anlayışı olarak yerini koruduğuna dikkat çekildi.

“İşkence yoktur varsa bile münfettir” diyenlerin sözlerine değinilerek bu sözlerin insan hakları savunucuları için hiçbir anlam ifade etmediği çünkü yargısız infazlarda kaybedilenlerin, işkenceden geçmiş bedenlerin kimsesizler mezarlıklarından ya da kuyulardan çıkarılmalarına tanık olunduğu ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara

Güler Zere'ye özgürlük!

TAYAD'lı Aileler, Güler Zere'nin serbest bırakılması için İstanbul, Ankara, Adana ve Antakya'da basın açıklamaları düzenledi.

Antakya

TAYAD üyeleri 25 Haziran günü yapılan basın açıklaması ile Zere'nin serbest bırakılmasını talep etti ve emekçi halkı ve demokratik kitle örgütlerini bu konuda duyarlı olmaya ve Güler Zere'nin yaşam hakkını savunmaya çağırdı.

İstanbul

27 Haziran günü gerçekleşen eylemde “Tecrit sürüyor. Güler Zere serbest bırakılın / TAYAD'lı Aileler” pankartı açıldı.

Açıklamada Elbistan hapishanesinde kalan Güler Zere'nin tecrit ve imha politikası soncu kanser hastalığına yakalandığı ancak muayene ve tedavisinin

bilinçli olarak geciktirildiği ifade edildi. Zere'nin hastaneye sevkinin çıkmasına rağmen çeşitli gerekçelerle tedavisinin engellendiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından Ruhan Mavruk bir şiir okudu. Eylemden sonra, İstiklal üzerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Ankara

27 Haziran günü “Bu bir acil yaşam çağrısıdır” şiarıyla yapılan açıklamada insan yaşamı söz konusu olduğunda herkesin oturduğu yerden bile bir şeyler yapabileceği ifade edildi. AKP'nin izlediği tecrit politikasından vazgeçmesi gerektiği söylendi.

Adana

26 Haziran'da yapılan basın açıklaması ile Zere'nin serbest bırakılması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - Adana - Antakya

Honduras'ta amerikancı faşist askeri darbe!

ABD destekli faşist çeteler, halkların militan direnişiyle püskürtülecektir!

Honduras, askeri diktatörlükler ülkesi diye anılır. Zira 1963'te yapılan ABD destekli darbe ile başlayan diktatörlükler dönemi, 1981 yılına kadar kesintisiz bir şekilde devam etmiştir. Bu tarihten sonra ülke "sivil" yönetime geçse de, militarizmin koyu karanlık gölgesi bu ülke işçi ve emekçilerinin üstünden eksik olmamıştır. Vahşi neoliberal politikaları militarizmin sopası sayesinde uygulayan ABD destekli Honduraslı egemenler, ülke nüfusunun (7 milyon) yüzde 50'sini yoksulluk sınırının altında yaşamaya mahkum etmişlerdir.

İşte ülkeyi emekçiler için cehenneme çeviren bu faşist çeteler ve onların arkasındaki sermaye kesimi, 28 Haziran'da gerçekleştirdikleri askeri darbe ile bir kez daha yönetime el koydular.

Faşist çeteler, Manuel Zelaya'nın Hugo Chavez ile Evo Morales'e yakınlaşmasından korktular!

Ordunun silah zoruyla devirdiği Honduras Liberal Partisi'nden Manuel Zelaya, 27 Kasım 2005 yılında yapılan başkanlık seçimlerini kazanmış, fakat rakiplerinin itirazından dolayı Ocak 2006'da devlet başkanlığı görevine gelebilmişti.

Amerikancı militarist güçlerin saldırıya geçmesi, Zelaya'nın son bir yılda Venezüella ve Bolivya'yla yakın işbirliği yapmaya başlamasından kaynaklanıyor. Cuntalar dönemi boyunca döktükleri kanın hesabını vermeyen militarist şefler ile onlara destek sunan burjuva kesimler, Zelaya'nın Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales gibi ilerici liderlerden etkilenmesinden korkmaya başladılar. Zira nüfusun ezici çoğunluğunun yoksul olduğu bu ülkede, emekçilerden yana politikaların hayata geçirilmesi, bu asalak çetelerin korkulu rüyası haline gelmiş görünüyordu.

Venezüella, Bolivya, Ekvador gibi ülkelerde uygulanan emekçilerden yana politikalar, sadece sömürücü asalakların artıdeğer yağmasından aldıkları payı azaltmıyor. Sorun bundan ibaret olsaydı, belki buna tahammül edebilirlerdi. Fakat bundan da önemlisi, söz konusu politikaların emekçi kitlelerin politikleşmesini daha da pekiştirmesi ve zaten güçlü olan kitle hareketinin etkisini giderek arttırmasıdır. Nitekim Zelaya'nın "sola yönelişi", Honduraslı emekçilerden aldığı desteği kayda değer bir şekilde

arttırmıştır.

Görünürde sorun, Zelaya'nın ikinci kez devlet başkanlığına seçilmek için referandum düzenleme ısrarından kaynaklandı. Zelaya'nın referandumda görev almayı reddeden Genelkurmay Başkanı'nı görevden alması, referandumdan kaynaklı bir gerilim olduğunu doğruluyor. Fakat yine de asıl sorun, Zelaya'nın Fidel Castro ve Hugo Chavez önderliğindeki Latin Amerika için Bolivarcı Alternatif (ALBA) üyesi olmaya karar vermesi ve Küba, Venezüella, Bolivya, Ekvador gibi ülkelerle işbirliğini pekiştirmesidir. Yanısıra, Zelaya'nın da ABD dayatmalarına karşı Chavez, Morales gibi liderleri örnek almaya başlaması ve bunun Washington'da yarattığı rahatsızlığı da eklemek gerekiyor.

Darbeye karşı direniş!

Faşist çetelerin silah zoruyla görevden alıp Kosta Rika'ya gönderdiği Zelaya, Merkezi Venezüella'nın başkenti Caracas'ta bulunan uluslararası televizyon kanalı TELESUR'a yaptığı açıklamada, Honduras halkını direnişe çağırdı.

Anayasanın üçüncü maddesi uyarınca halkın, haklarının ihlali durumunda ayaklanma başlatma yetkisinin bulunduğunu belirten Zelaya; Honduras halkını, kurumları ve sendikaları biraraya gelmeye, barışsever bir şekilde, şiddete başvurmadan mücadele etmeye çağırdı.

Açıklamada nasıl kaçırıldığını da anlatan Zelaya, silahlı kuvvetlerin kendisini küçük düşürdüğünü, sabahın erken saatlerinde konutuna gelerek kapıyı kırdıklarını belirtti. Zelaya şunları söyledi: "Honduras'ta katılımcı demokrasiyi yerleştirmeye çalışan ve iyi bir Honduras için çalışmaktan başka bir şey yapmayan benim gibi birisi için bu yapılanlar vahşi bir kaçırma"dır.

TELESUR ile yaptığı telefon konuşmasında, görevinde kalacağını, hiçbir siyasi sığınma talebinde bulunmadığını da vurgulayan Zelaya, "Nikaragua'nın başkenti Managua'da yapılacak olan Orta Amerika Devlet Başkanları Toplantısı'na katılacağını ve burada ülkesinde gerçekleşen darbeyi kınayacağını, anayasal düzenin tekrar kurulması talebinde bulunacağını"

belirtti.

Zelaya darbeye meydan okurken, sokaklar çıkan binlerce Honduraslı'nın da darbeye karşı direnişe geçtiği bildirildi. Gelen haberlerde başkentteki göstericilerin bir bölümünün Başkanlık Sarayı'na ulaştığı, kolluk kuvvetlerinin ise silah sıkarak halkın başkanlık sarayına yaklaşmasını önlemeye çalıştığı belirtildi. Bu arada diğer şehirlerden binlerce kişinin de başkent Tegucigalpa'ya ulaşmak üzere harekete geçtiği gelen haberler arasında.

ABD destekli faşist çetelerin darbesine karşı ortak bildiri yayınlayan Honduras'ın ilerici örgütleri de, darbeye izin vermeyeceklerini ve bu faşist saldırıya karşı mücadele edeceklerini deklere ettiler.

Darbeye karşı tepki Honduras ile sınırlı kalmadı. Venezüella, Nikaragua, Küba ve Latin Amerika'nın diğer ülkelerinin bir kısmında darbeye karşı kitle gösterileri gerçekleştirildi. Darbe tehlikesinin hissedilmesi üzerine 28 Haziran'dan önce başlayan kitle gösterilerinin yayılarak devam etmesi, Amerikancı faşist çetelerin kirl emellerine ulaşmasını önlemenin yolunu açabilir.

Latin Amerikalı liderler darbeye karşı!..

Manuel Zelaya'nın önünü kesmek için uğraşan darbeci ordunun yönetime el koyması, Chavez ile Morales başta olmak üzere, Latin Amerikalı liderlerinin çoğu tarafından anında mahkum edildi.

Bekleneceği üzere en sert tepki Hugo Chavez'den geldi. Canlı yayınlanan bir açıklama yapan Chavez şunları söyledi: "Latin Amerika'da 10 yılı aşkındır, buna benzer gaddarca hükümet darbeleri gerçekleşmektedir. Askeriyenin arkasında, Kuzey Amerika'nın askeri ve politik çıkarlarını kollayanlar, Honduras'ı bir muz cumhuriyetine dönüştürerek zengin olmayı arzulayan Honduras burjuvazisi vardır". Bu arada Chavez, "Askerler tüfeklerini halka karşı değil, oligarşiye karşı dolu tutmalıdır" çağrısında da bulundu.

Küba, Venezüella, Nikaragua büyükelçilerinin kaçırıldığı haberi üzerine yaptığı açıklamada ise, "Bu askeri cunta fiili bir savaş durumunda. Askeri olarak dahil harekete geçmeliyiz. Eğer Büyükelçimize zarar

verirlerse eli kolu bağlı kalamam” diyen Chavez, ALBA, UNASUR, OEA gibi kıtasal birlikler üzerinden diplomatik ve siyasi araçları kullanarak darbenin boşa çıkartılacağını, gerekirse askeri müdahale alternatifinin de gündeme gelebileceğini ifade etti.

Darbeye tepki gösteren Venezüella Dışişleri Bakanı Nicolás Maduro Moros ise, Latin Amerika hükümetlerinin Honduras'ta devlet başkanı Zelaya'ya karşı gerçekleşen askeri darbeyi bozguna uğratacağını ve darbeden sorumlu olanları yargılayacağını garantisini vermesini istedi.

Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales, Ekvador Devlet Başkanı Rafael Correa, Arjantin Cumhurbaşkanı Cristina Fernandez Kirchner, Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega, Kosta Rika Devlet Başkanı Oscar Arias darbeyi kınayıp, Manuel Zelaya'ya ilk destek veren liderin oldu.

Bu arada Kosta Rica'dan Nikaragua'nın başkenti Managua'ya geçen Zelaya'nın da katılımıyla, Latin Amerika için Bolivarcı Alternatif'in (ALBA) liderleri olağanüstü zirve düzenledi. Toplantıya katılan liderler, bir kez daha faşist çetelerin darbesini mahkum edip, Manuel Zelaya'ya tam destek verdiler.

Öte yandan, Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) Daimi Konseyi'nin darbe gündemine ilişkin toplantısında da “Honduras darbesinin şiddetle kınanması ve başkan Manuel Zelaya'nın derhal anayasal görevlerine geri getirilmesi çağrısında bulunulması” kararı çıktı.

Kamuoyuna da deklare edilen toplantının sonuç belgesinde şu açıklamalara yer verildi: “Honduras'ta gerçekleştirilen hükümet darbesi, evrensel insan hakları anlaşmasını, Honduras anayasasını ve temel insan haklarına dönük bütün diğer anlaşmaları açıkça ihlal etmektedir. Daimi Konsey, Honduras'ta gerçekleşen hükümet darbesini şiddetle kınar ve antidemokratik biçimde anayasal konumunu kaybeden Honduras devlet başkanı Manuel Zelaya'nın görevine derhal iade edilmesi çağrısında bulunur.”

Latin Amerika haklarının direnişi darbeyi püskürtebilir!

Venezüellalı emekçiler, 11 Nisan 2002'de Chavez'e karşı gerçekleştirilen CIA patentli darbeyi püskürtmeyi başarmıştı. ABD destekli Bolivya burjuvazisi de, tüm girişimlerine rağmen, halen Evo Morales'e karşı darbe yapmayı başaramadı. Zira bu iki ülke başta olmak üzere, kıta halklarında faşist darbelere ve neoliberalizme karşı bir hassasiyet oluşmuştur. Kitlelerin Honduras'taki darbeye karşı harekete geçmesi, bu duyarlılığın somut göstergelerindedir.

Latin Amerikalı liderlerin yanısıra, Amerika için Bolivarcı Alternatif (ALBA), Orta Amerika Entegrasyon Sistemi (SICA), Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) gibi bölgesel oluşumların da darbeye karşı tavrı alması, Honduras'taki faşist çetelerin anında gayrimeşru duruma düşmelerini sağladı. ABD Başkanı Barack Obama bile, darbeden endişe duyduğunu söylemek zorunda kaldı. Görünen o ki, hiçbir güç faşist çetenin yönetimini açıktan savunmaya cesaret edemiyor.

Ancak bu kadarı faşist çetenin alt edilmesine yetmeyebilir. Nitekim generallerin başkanlığa atadığı Roberto Micheletti adlı kukla, Honduras'ta darbe olduğunu reddetme gücünü kendinde bulabildi. Kan dökmeye alışık militarist aygıtın kuklası, “bir darbe olduğunda kan aktığını, oysa bu olayda bir damla kanın bile akmadığını” iddia ederek, yönetimine meşruluk arayışına girdi.

Vurgulamak gerekiyor ki, darbenin püskürtülmesi, Honduralı emekçiler başta olmak üzere Latin Amerika halklarının cunta karşıtı eylemlerini güçlendirmesi ile mümkün olacaktır. Zira kitle eylemleri, devlet başkanlarının daha kararlı bir tutum almaları için de basınç oluşturacak. İlerici-devrimci akımlar politik önderlik rolünü oynayabilirse, militan mücadele geleneğine yaslanan Latin Amerika halkları, üzerine düşeni yerine getirmekte güçlük çekmeyeceklerdir.

Latin Amerikalı ve Türkiyeli işçilerden Honduras darbesine karşı deklarasyon

DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar tarafından İzmir Seferihisar Tek Gıda-İş Tesisleri'nde yapılmakta olan Dünya Genç İşçi Buluşması'na katılan Latin Amerika Delegasyonu, Honduras darbesine tamamen karşı çıktıklarını açıklayarak Cumhurbaşkanı Zelaya'nın göreve iade edilmesini istedi.

Latin Amerika delegasyonu, 30 Haziran günü, Honduras darbesine yönelik bir açıklama yaptı. Deklarasyon, Türkiye'deki sendikaların da imzasına açıldı.

Deklarasyonda, darbenin faşist bir darbe olduğu belirtiliyor ve şunlar söyleniyor:

“Şu anda Türkiye'de yapılmakta olan Dünya Genç İşçi Buluşması'ndaki kadın ve erkek işçiler ve sosyal hareket temsilcileri olarak biz Honduras Cumhurbaşkanı Jose Manuel Zelaya Rosales'e karşı ekonomiyi elinde tutan oligarşik güçlerce çıktığımızı açıklıyoruz.

Latin Amerika'nın trajik tarihinden çok iyi bildiğimiz sadece ekonomik güçlere ve çok uluslu şirketlere kar sağlayarak halklara ise acı getiren bu gayrimeşru hükümetleri ve darbecileri şiddetle kınıyoruz. Ayrıca darbeye karşı direnen halkın her kesimine yapılan baskının durdurulmasını mücadele

yürüten halkın militanlarının takip altında tutulmasına son verilmesini şu anda kayıp olan yoldaşlarımızın bulunmasını ve demokratik bir şekilde seçilmiş olan Cumhurbaşkanı Zelaya'nın başkanlık görevine iade edilmesini talep ediyoruz.

Dünyanın bütün işçilerini Honduras halkı için gerçek bir trajedi anlamına gelen bu darbeye karşı çıktıklarını buldukları her yerde açıkça göstermeye ve protesto etmeye çağırıyoruz. Honduras halkı için özgürlük ve adalet”

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

Bangladeş'te onbinlerce tekstil işçisi grevde

Bangladeş'in Savar bölgesindeki Ashulia tekstil fabrikasında 1800 işçi ücret artışı ve ödenmemiş ücretlerinin ödenmesi talepleri ile greve çıktı. 25 Haziran günü işverenin işçilerin taleplerini kabul etmesi üzerine tekstil işçileri yeniden işyerlerine döndü.

İşyerinin grevde aktif rol oynayan 3 işçi önderini işten atması üzerine Cumartesi günü işçiler bu kez arkadaşlarının işlerine dönmeleri için grev kararı aldı. Polisin eylemdeki işçilere saldırması ve iki işçiyi öldürmesi üzerine eylemler yayıldı ve diğer fabrika ve atölyelerin de katılımıyla bir işçi isyanına dönüştü. Polisin saldırgan tutumu sonucu bu süreçte bir işçi daha hayatını kaybetti. Eylemlere kısa sürede katılım 50 bin kişiyi buldu. Eylemcilerin yüzde 80'i kadın işçi. Kadınlar otobanları işgal etti, polis ile sokak çatışmalarına girdi.

İngiltere'de Lidsey-Total-Rafinerisinde grev kazanımla sonuçlandı

İngiltere'de Lidsey-Total-Rafinerisi'nde grev kazanımla sonuçlandı. Rafinerinin yapımında çalışan 1200 işçi işten atılan 51 arkadaşının yeniden işlerinin başına dönmesini talep ederek greve gitmiş, işveren ise 647 işçiyi işten atmıştı. Bunun üzerine greve giden işçilere diğer inşaatlardan ve rafineriden destek geldi ve böylece binlerce işçi greve gitti. 27 Haziran günü işveren işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı ve işine son verdiği tüm işçileri yeniden işe aldığını duyurdu.

Güney Afrika'da doktorlar 1 haftadır grevde

Güney Afrika'da KwaZulu-Natal bölgesinde doktorların ücret artışı, daha iyi çalışma ve sağlık koşulları talepleri için başlattığı grev birinci haftasını doldurdu. Doktorlar yargının işlerinin başına dönmesi kararını vermesine rağmen eylemlerini sürdürüyor. Hükümet doktorları işine son vermekle tehdit ediyor.

Almanya: Grev hakkı devre dışı!

Almanya'nın Hamburg kentinde Ver.di ve GEW sendikalarının greve gitmeleri mahkeme kararıyla durduruldu. Sendikaların liman kenti olan Hamburg'da, ana okullarında sağlık koşullarının iyileştirilmesi için başlattıkları mücadele iş mahkemesinin, Belediye İşverenler Birliği'nin başvurusu üzerine verdiği kararla durduruldu. Ver.di grevi iptal etti ama eyalet mahkemesine başvuracağını açıkladı.

Molla rejimi halk hareketini devlet terörüyle sindirmeye çalışıyor!

İran'da patlak veren halk hareketi, sarsıntıya uğrayan gerici molla rejiminin baskı ve terörüyle şimdilik durulmuş görünüyor. "Besic" diye adlandırılan rejimin paramiliter tetikçilerinin kitlelere ateş açarak çok sayıda eylemciyi katletmesi, yaygın tutuklamalar, kaçırımlar, basına uygulanan sıkı sansür, devletin tepesi kabul edilen dini şef Ali Hamaney'in savurduğu tehditler, burjuva kesimin "reformcu" kanadının lideri Mir Hüseyin Musavi'nin geri tutumu, daha da önemlisi Tahran sokaklarını işgal eden yüz binlerin henüz bağımsız bir siyasal inisiyatif koyabilme hazırlığındaki yetersizliği... Tüm bunlar halk hareketindeki durulmanın başlıca nedenleri olarak sıralanabilir.

Kismen yansıyan haberler, hareketin durulmasını fırsat bilen mollalar rejiminin baskı ve terörün dozunu arttırdığını gösteriyor. Uygulanan sıkı sansür ise hem yapılan eylemlere dair yeterli haber almayı engelliyor hem baskının boyutu hakkında somut bilgilere ulaşılabildiğini zorlaştırıyor. Buna karşın İran'dan gelen sınırlı haberler devlet terörünün yaygınlaştığını oraya koyarken, kitle eylemlerinin de yer yer devam ettiğine işaret ediyor.

Halk hareketini tetikleyen sorunlar çözülmek bir yana ağırlaşıyor

Hareketin durulması, mollalar rejimini kısa süreliğine rahatlatılabilir. Ancak olursa eğer, bu rahatlama geçici olmaya mahkumdur. Zira halkı ayaklandıran sorunların hiçbiri çözülmüş değil. Bazı bölgelerde oyların yeniden sayılmasının, burada sözünü ettiğimiz sorunla ilgisi yok. Bu durumda mollaların oyların bir kısmını yeniden saymak zorunda kalması, egemenler arası çatışmada belki etkili olur. Buna karşın sokaklara taşan yüz binlerin esas derdi, hiç de oyların yeniden sayılması değil.

Sömürüye, işsizliğe, rejimin zorba, cinsiyetçi, antidemokratik niteliğine karşı sokaklara taşan yüz binlerin talepleri, tüm yakıcılığıyla yerli yerinde duruyor. Bu taleplerle sokaklara taşan genç kadın ve erkeklerin silah zoruyla susturulmak istenmesi, ancak varolan öfkeyi daha da derinleştirebilir. Rejimin adeta süre avına başlamış olması ise, uzak olmayan bir gelecekte yeni patlamaları mayalamaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bunun farkında olan rejim şeflerinin, bir süre sonra bazı iğreti "reformlar"la ortalığı yatıştırma yoluna başvurması mümkündür.

30 yıl önceki devrimin inisiyatifini mollalara kaptıran İran'ın işçileri, emekçileri, yoksulları ve gençleri ise bu mücadele sürecinde molla rejimini tarihin çöplüğüne atacak bir devrimin köşe taşlarını döşemekten başka çıkış yolu olmadığını farkına varmakta güçlük çekmeyecektir.

Ahmedinecad-Hamanev ikilisi "Batılıların kışkırtması" demagojisine sarıldı

Ekonomik, sosyal, demokratik hakları uğruna isyan eden yüz binlerle gerici şiddetin diliyle konuşan rejimin şefleri, sorumlusu oldukları yakıcı sorunların üstünü örtmek kaygısıyla, sorunu dışarıya havale etme gayretini içindeler.

ABD ile batılı emperyalistlerin İran'daki halk hareketiyle ilgili açıklamalarını bahane eden cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad, bu ülkelere seslendiği hitabında, "Müdahaleci açıklamalarınıza devam ederseniz, İran halkının cevabı çok sert ve pişman edici olacaktır" dedi. "Biliniz ki artık vurkaç dönemi sona ermiştir. Her hareketiniz, İran halkı karşısında pişmanlıkla neticelenecek" şeklinde konuşan Ahmedinejad, "Bundan sonra uluslararası camiada onların yakasından tutup adalet masasına çekeceğiz" dedi.

"Mazlum milletlerin, merhametsiz ve acımasız bir şekilde Batılı ülkelerce katledildiğini" belirten Ahmedinejad, "Elleri milletlerin kanına bulaşanlar ve dosyaları binlerce günahsızın kanyıyla dolu olanlar demokrasiden dem vuruyorlar" dedi.

Batılı güçleri, İran'ın içişlerine karışmamaları konusunda uyarın İran dini lideri Ayetullah Ali Hamanev de, benzer sözler kullandı.

"ABD ve Batılı ülkelerinin Afganistan, Irak, Filistin ve Pakistan'da halka karşı katliam yaptığını" söyleyen Hamanev, "Bunlar, merhamet ve insan sevgisinden uzaklar. Şimdi kalkıp da İran halkının yanında yer aldıklarını ifade ediyorlar. Onların hedefi belli ve halk da bunun farkında" ifadesini kullandı.

Batılı emperyalistlerin İran haklarının dostu olmadıkları kesin. Bu güçlerin sicillerinin fazlasıyla kanlı olduğu da bir gerçektir. Ancak bu olgu, Hamanev-Ahmedinecad ikilisinin İran halklarına karşı işledikleri ağır suçların üstünü örtemez. Demokratik sosyal haklar ve özgürlük talebiyle Tahran sokaklarını dolduran kitlelerin üzerine kurşun sıkanların, hak arama mücadelesi veren işçi liderlerini zindanlara dolduranların elleri de, batılı emperyalistler gibi kanlıdır.

Hamanev-Ahmedinecad ikilisinin başvurduğu demagoji halklar nezdinde suçlu oldukları gerçeğini değiştirmeye yetmeyeceği gibi, İran halklarının isyan etmesinin esas nedeninin molla rejiminin neo-liberal, gerici, saldırgan politikalarının dolaysız sonucu

olduğunu da gözlerden saklama gücünden yoksundur.

Gerici rejimleri telaşlandıran Tahran'daki isyan, halkların umudunu büyütmüştür!

Yakın geçmişte görülen kitle hareketlerinin çoğu, CIA-Soros patentli "renkli devrim"lerin dolgu malzemesi olarak kullanılıp bir kenara atıldı. Bu tür girişimlerde halkların düşmanı ABD emperyalizmi, çürümüş rejimlere karşı mücadele eden halkların dostu kılığına girebilme fırsatı buluyordu. Ancak Gürcistan'da görüldüğü gibi, bu tür organizasyonlarla işbaşına getirilen rejimlerin gerici, zorba, kokuşmuş oldukları birkaç yılda gözler önüne serilmiştir.

Oysa İran'da patlak veren halk hareketi ne emperyalist kışkırtma ve yönlendirmelere prim verdi, ne molla rejiminin batı karşıtı söylemlerine kandı. Sınıf çatışmalarının biriktirdiği öfkenin dışa vurumu olan bu hareket, Ortadoğu'da halkların emperyalizme ve gericiliğe karşı direnme iradesinin çarpıcı bir örneği olmuştur. Hareketin bu niteliğinin, sadece molla rejimin şeflerini değil, bölgedeki diğer gerici rejimlerin şeflerini de tedirgin etmesi bundandır.

İran'daki halk hareketi, bölge halkları açısından ise, bu haliyle bile umutları güçlendirici bir rol oynamıştır. Zira gerici rejimlerin zorbalığı ile neoliberal politikaların yoksullaştırıcı/yozlaştırıcı baskısı altında ezilen bölge halklarının bu boğucu ablukayı parçalayacak bir çıkışa acilen ihtiyacı vardı. İran'da yakılan isyan ateşi, kısa vadedeki akıbetinden bağımsız olarak, bu ihtiyacı belli ölçüde karşılamıştır.

Halkların sömürü ve zorbalığın saltanatına son verebilmeleri için Tahran'da yakılan isyan ateşinin bölgeye yayılıp yangına dönüştürülmesi gerekmektedir. Tahran sokaklarını işgal edenler, bunun mümkün olduğunu dostu-düşmana gösterdi. Ötesi, bölge halklarıyla ilerici-devrimci akımlarının bilinç açıklığı, kararlık ve direnme iradesinin geliştirilmesine bağlıdır.

İranlı işçilerle dayanışma eylemi!

Dünya Gıda, Tarım ve Otel İşçileri Birliği (IUF), Uluslararası Taşımacılık Konfederasyonu (ITF), Eğitim Enternasyonal ve Dünya Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), İran'da sendikal haklara yönelik kısıtlama ve baskılara dikkat çekmek amacıyla 26 Haziran gününü dayanışma günü olarak ilan etmişti.

Eylemin Türkiye ayağında, TÜMTİS başta olmak üzere diğer sendika yöneticileri ve üyeleri Çağaloğlu'nda bulunan İran Konsolosluğu önünde eylemdeydiler.

Çağaloğlu Türkiye İş Bankası önünde bir araya gelen TÜMTİS üyeleri, "İran'da tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın Yaşasın Uluslararası dayanışma / TÜMTİS" pankartı açarak sloganlarla İran Konsolosluğu önüne yürüdüler. Eylemde ayrıca, "İstiklal, azadi, hukümet merdami / İran halkının yanındayız. / Sodarity with, Iranian people" pankartı da açıldı.

İran Konsolosluğu önüne gelindiğinde, TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz bir konuşma yaptı ve İran'ın içinde bulunduğu kaos ortamından bir an önce çıkılmasını, dışarıdan müdahale değil İran halkının kendi iradesiyle seçimlerin yapılmasını istedi. Yılmaz, İran'daki olaylardan önce sendikacılara yönelik baskı ve tutuklamaların gerçekleştirildiğini, eylemin nedeninin de tutuklu sendikacıların serbest bırakılması talebini yükseltmek olduğunu ifade etti.

Ardından Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel basın açıklamasını okudu. Türkel, İran hükümetinin Mansour Osanloo, Ebrahim Madadi ve Faryad Kamanger gibi tutuklu sendika yöneticilerinin, 1 yıl hapis cezası verilen Şeker İşçileri Sendikası (TAPEH) yöneticilerinin ve 1 Mayıs gösterileri sırasında tutuklanan sendikacıların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Uluslararası Kızılhaç raporu:

Siyonist İsrail'in soykırımcı politikası bir kez daha tescil edildi!

1.5 milyon Filistinli'nin yaşadığı Gazze Şeridi, Ocak 2007'den beri İsrail savaş makinesinin kuşatması altında tutuluyor. Refah sınır kapısını kapatan amerikancı Mısır rejimi, Gazze'nin dünyadan izole edilmesini sağlayan İsrail'le suç ortaklığı yapıyor.

Kuşatma altındaki Filistin'in bu küçük (uzunluğu 40 km, genişliği 8-12 km) parçası, 2009'un ilk günlerinde İsrail savaş makinesinin vahşi saldırısına maruz kalmıştı. Kapitalist/emperyalist düzenin efendileri tarafında desteklenen 22 günlük saldırıda Gazze önemli ölçüde tahrip edildi. Üçte biri çocuklardan oluşan bin 500'e yakın Filistinli'nin katledildiği saldırıda 50 bin dolayında ev, 800 kadar işletme, 200 dolayında okul ya tamamen yıkılmış ya da ağır hasara uğramıştı. Saldırıda hastane, kilise ve camiler de hedef alınmıştı.

İsrail savaş makinesinin sistemli bir şekilde üretici güçleri tahrip edip, Filistinliler'i dışarıdan gelecek yardımla yaşamaya mahkum etme politikası, Ocak saldırısı ile yeni bir boyut kazandı. Çünkü İsrail savaş makinesi Gazze'deki tüm işletmeleri yerle bir etti.

60 yıldan beri Gazze'de yaşayan Filistinliler'i "ölüm ya da göç" ikilemiyle karşı karşıya bırakan siyonist rejim, Ocak saldırısı ile Gazze şahsında insanlığa karşı işlediği suçlara yenilerini ekledi.

İsrail'in "yıkım, katliam, abluka" üçgenine sıkıştırdığı Filistin halkına, güya Gazze'nin yeniden inşası için yardım edilecekti. Filistin halkının direnme iradesinin kırılabileceği beklentisiyle Gazze saldırısına destek veren emperyalist güç odakları, İsrail vahşetinin ardından yardım vaadinde bulunmuştu. Emperyalist kapitalizmin efendileri, yeniden inşa için Filistin'e 4.5 milyar dolar yardım sözü verdiler. Oysa aradan geçen beş ayı aşkın süreye rağmen, yeniden imar konusunda kayda değer tek adım atılmadı.

Gazze'deki son durumla ilgili rapor hazırlayan Uluslararası Kızılhaç ise, siyonist İsrail'in yeniden imara izin vermek bir yana, Gazze'de yaşayanlara karşı soykırımcı politikasının zerre kadar esnemediğini tescil etti. Raporda İsrail'in Ocak'taki askeri saldırısının sona ermesinden bu yana, Gazze Şeridi'nde yaşayanların durumunda bir değişim olmadığı, hastaların gerekli tedaviyi göremediği, 6 ay önce evleri tahrip edilenlerin ise evlerini

onaramadıkları belirtildi.

İsrail ablukasının bölgede işsizliğin artması ve ekonomik çöküşe yol açtığı belirtilen raporda, "Özellikle en yoksul Gazzeliler'in bu durumla başa çıkma mekanizmalarını tükettiğine ve yeterli yiyecek satın alabilmek için sıklıkla eşyalarını satmak durumunda kaldıklarına" dikkat çekildi.

Rapor, Gazze'deki vahim durumu şöyle özetledi:
* Gazze'de İsrail saldırılarında tahrip olmuş mahalleleri yeniden inşa etmekte kullanılacak çimento ya da çelik bulunamıyor.

* Ağır hastalar ihtiyaç duydukları tedaviyi alamıyor.

* Temiz su kaynakları sınırlı olduğundan yeterli hijyen de sağlanamıyor; Gazze'de bu açıdan çöküşün eşğine gelindi.

Gazze'de bulunan Uluslararası Kızılhaç yetkilisi Antonie Grand ise, gözlemlerini şöyle dile getirdi: "Yaşam standartlarındaki düşüş, uzun dönemde halkın sağlığı üzerinde olumsuz bir etkiye neden olacaktır. Bundan en fazla etkilenen de Gazze nüfusunun yarısından fazlasını oluşturan çocuklar olacaktır."

Filistinli çocukları hedef almak, siyonist İsrail'in temel politikalarından biridir. Bu politika, ırkçı-siyonizmin soykırımcı/Nazi zihniyetinin somut kanıtlarından birini oluşturur.

Kızılhaç raporunda, acil olarak alınması gereken önlemler şöyle sıralandı; tıbbi malzeme ithalatının kolaylaştırılması, çimento ve çelik gibi inşaat malzemesinin girişine izin verilmesi, Gazze'deki ürünlerin ihracatına getirilen sınırlamaların kaldırılması, terminallerin açılarak giriş-çıkış imkanının geliştirilmesi, Gazzeli çiftçilerin tampon bölgelerdeki arazilerine ulaşma imkanının sağlanması ve Gazzeli balıkçılara da daha derin sularda güvenli olarak avlanma izni verilmesi.

Uluslararası Kızılhaç raporunun yayınlanması üzerine İngiliz yayın kuruluşu BBC'ye açıklama yapan siyonist rejimin bir sözcüsü, Gazze'ye uyguladıkları ablukanın kaldırılmayacağını ilan ederek, utanmadan bu vahim durumdan Hamas'ın sorumlu olduğunu iddia etti.

Barack Obama'nın Filistin sorununun çözümü üzerine büyük laflar ettiği günlerde bile İsrail'in bilinen küstah tutumunda ısrar etmesi, ABD başkanının vaatlerinin kofluğunu birkez daha gözler önüne serdi.

Gazze'deki tablo da gösteriyor ki, siyonist İsrail'in önceliği barış görüşmelerine katılmak değil, çocuklar başta olmak üzere, Gazze'de yaşayan 1.5 milyon Filistinli'yi imha etme saldırısını sürdürmektir.

Bielefeld'de dayanışma pikniği!

Esenyurt'taki Sabra Tekstil saldırısını, patron-polis-yargı ilişkisinin gerçek yüzünü kitlelere duyurmak, işçi ve emekçilerin desteğini kazanmak, bu saldırıların hesabını sormak için mücadeleyi yükseltmek ve tutuklanan sınıf devrimcilerine maddi ve manevi destek sunabilmek için 29 Haziran günü Bielefeld BİR-KAR bir dayanışma pikniği düzenledi.

Pikniğe katılanlarla tek tek sohbetlerin yanı sıra, bütün katılımcılarla ortak sohbetler gerçekleştirildi. Yaşanan saldırı ve dayanışmanın gerekliliği üzerine konuşuldu. Sohbet sırasında olumlu tepkiler alındı.

Düzenlenen pikniğe 60'ın üzerinde kişi katıldı. Piknikte dayanışma için toplanan bağışın başlatılan kampanya ile daha da büyütmesi hedeflendi.

Bielefeld BİR-KAR

“İşçi sınıfı ya devrimcidir, ya da hiçbir şey!”

“Buharın sanayide kullanılışından beri hep aynı işçinin işi kolaylaşmıştır, kas gücünden tasarruf edilmiştir; ama işin kendisi, başından sonuna, anlamsız ve tekdüze hale gelmiştir; zihin çabasına yer veren hiçbir alan kalmamıştır; yalnızca, işçiyi başka şey düşünmekten alıkoyacak yeterlikte bir dikkat gerektirir o kadar. Ve böyle bir işe mahkumiyet, onun tüm zamanını alan, yemek ve uyumak için bile pek az zaman bırakan, açık havada yürüyüş yapması ya da doğanın tadına varması için hiç vakit bırakmayan bir işe mahkumiyet, zihinsel çalışma için çok az zaman bırakan bir işe mahkumiyet insanı hayvan düzeyine indirgemez de ne yapar? Yineleyelim, işçi seçimini yapmalıdır; ya kaderine razı olmalıdır; “iyi” bir işçi haline gelmeli, burjuvazinin çıkarlarını “sadakatle” gözetmelidir — böyle bir durumda kesinlikle bir hayvan haline gelir; ya da isyan etmeli, insanlığı için sonuna kadar savaşmalıdır, bunu da ancak burjuvaziye karşı savaşarak yapabilir.” (İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu – F. Engels)

1842 yılında İngiltere’de azgın sömürü koşullarını ve işçi sınıfının kurtuluşunu böyle tanımlıyordu Engels. Aradan geçen 157 yıllık zaman dilimi, kapitalizmin gelişim süreciyle beraber sömürünün biçimini değiştirse de asıl olarak sömürünün özü aynı kalmıştır. Bugünden bakıldığında kapitalizm işsizlik, yoksulluk, ağır çalışma koşulları, ahlaki çöküntü ve kültürel yozlaşma üretmeye devam etmektedir. İşsizliğin %15’e vardığı, %10'lara varan reel ücret düşüşünün yaşandığı “modern” kapitalizmin sömürsünü daha da arttırdığı 21. yüzyılda işçi sınıfına dayatılan koşulların 1840’tan çok da farklı olduğunu söyleyemeyiz.

Ortaçağ köleliği

“Harcayacak para yok diyenler yanılıyor. Kusura bakmayın arkadaşlar, para var. Para yok diye bir şey yok. Biz 2008 yılında memurlarımızın ortalama maaşını %19.7 arttırdık. Para var” Böyle diyor sermaye uşakları, birbiri ardına geçirilen İş Kanunu, İşsizlik Sigortası Kanunu ve SSGSS Yasası gibi saldırılara ek olarak “2009 yılına münasır olmak üzere” İşsizlik Sigortası Fonu’nun nema gelirlerinin dörtte üçü (yaklaşık 70 milyar TL) bütçeye gelir olarak kaydediliyor. Özel istihdam bürolarını teşvik ederek danışmanlık adı altında işçinin alım-satımını organize eden ve bundan komisyon sağlayan bir pazar yaratılıyor. Bu işçi kiralama büroları aynı zamanda işçinin iş güvencesini, kıdem tazminatını, emeklilik ve diğer sosyal haklarını elinden alıyor. İşte AKP hükümeti ve sermayenin krize çözüm olarak sunduğu teşvik ve istihdam paketinin sonuçları, ya da işçi ve emekçilere ortaçağ köleliğinin dayatılması...

Aynı sermaye sınıfı bir yandan emek üstünden süzebileceği bütün alınterini kendi kasasında biriktirirken bir yandan da azgın sömürü koşullarının yaratacağı sonuçların tedirginliğini taşıyor. “Küresel iyileşme haftası”, “kriz döneminde sosyal korumaya önem vermeli”, “eve kapanma pazara çık”, “Kriz varsa çaresi de var” gibi birtakım önlemler ve kampanyalar düzenliyor ve bunu işçi ve emekçilerin işsizliği, yoksulluğu, sefaleti karşısında insani bir kaygı olarak değil, tam da kendi sınıfının çıkarlarını

koruma güdüsüyle yapıyor. Bu durumda sermayenin sunduğu tüm çözüm önerileri doğallığında aldatmacadan öteye gitmiyor.

Gücünü kullan!

İçerisinde TOBB, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, TESK, TİSK, TİM, TÜSİAD, MÜSİAD ve Kamu-SEN’in bulunduğu “Üreten Türkiye Platformu” nun krize karşı çözüm yolu olarak sunduğu şiarlardan biri “Gücünü kullan!” Bi şiarla sermaye sınıfı işçi ve emekçileri tüketime davet ediyor! Ve göbekli patronla tulumlu işçinin yanyana durduğu afişte gülerek sesleniyor: “Önce üret, sonra ürettiğini tüket!” %10'lara varan ücret düşüşü ile mi? Çoğu yerde uygulanmayan asgari ücretle mi? Sigortasız, işgüvencesiz çalışma şartlarıyla mı?

İşten çıkartılan ve aylardır ücretlerini alamayan İSKA Kablo işçisinin ödemeleri 9 taksite bölünürken... Sabra Tekstil’de işçiler 450 TL’ye sigortasız ve ağır çalışma koşullarına mahkum edilirken... Tersanede aylardır maaşları ödemeyen taşeron firmalar dururken...

On binlerce, yüzbinlerce işçi işten çıkarılmayadevam ederken, haklarını savunan işçileret ehdipler, kurşunlar, tutuklamalar dayatılırken, sermayedarların ve savunucularının karşımıza çıkıp pişkin pişkin öğütler vermesine, emirler ve “teşvikler” yağdırmasına artık sınıfın vereceği bir yanıt olmalı!

Tam da Sinter’de, Kurtiş’te, Entes’te, Kent-AŞ’de direnişler sürerken, tam da ülkenin dört bir yanında açlık, sefalet koşulları artarken, evet işçi sınıfı gücünü kullanmalı. Ürettiğini, var ettiğini bilerek, bir avuç asalağa karşı milyonlarca olduğunu bilerek...

Ve son olarak bizler de Engel’in “işçiler neden grev yapıyorlar” sorusuna verdiği yanıtla işçi ve

emekçilere sesleniyoruz:

“Yapıyorlar çünkü, her ücret indirimine, zorunluklar dikte etse bile, karşı durmak zorundalar; yapıyorlar çünkü, insan olarak toplumsal koşullara boyun eğdirilmemeleri gerektiğini, tam tersine toplumsal koşulların, insan olarak onların karşısında eğilmesi gerektiğini ortaya koymak durumunda olduklarına inanırlar; yapıyorlar çünkü, onların susması, bu toplumsal koşulları kabul etmeleri demek olur; burjuvazinin iyi günlerde işçileri sömürme, kötü günlerde de açlığa terketme hakkını kabul etmeleri demek olur. Emekçiler, insanlık duygularını yitirmedikleri sürece, buna isyan etmek zorundalar” (İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu – F. Engels)

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’nden

BDSP’li tutsaklar

29 Haziran 2009

Patron-polis-mahkeme terörü zindanda da sürüyor...

Sabra Tekstil’de yaşanan polis terörünü protesto eyleminde gözaltına alınan BDSP’liler 10 Haziran günü çıkarıldıkları mahkemeye tutuklanarak cezaevine gönderilmişlerdi.

Emine Burcu Eker, Sergül Tarhan ve Melek Can Bakırköy Kadın Çocuk Tutukevi’nde siyasi tutsakların kaldığı B-4 koğuşunda kalıyorlar. Tutuklulara cezaevi idaresinin değişmesi gerekçe gösterilerek mektupları verilmiyor. Bugüne kadar neredeyse yazılan hiçbir mektuba ulaşamayan tutukluların yazdığı mektuplardan da sadece birinin adresine ulaştığı öğrenildi. Gazete, dergi ve kitapların da çok azı BDSP’lilere verildi.

Deniz Edemir ise Metris Cezaevi’ne gönderildi. Metris Cezaevi’nde siyasi tutsakların bulunmaması nedeniyle Edemir adli mahkumların kaldığı T2C5 koğuşuna yerleştirildi. Metris Cezaevi idaresi, Deniz Edemir’i adli tutuklu statüsünde kabul ettiği için Edemir’e ayakta sayım verme dayatmasında bulunuyor.

Erdemir’in siyasi olduğunu söylemesi ve ayakta sayım uygulamasını reddetmesi üzerineyse

cezaevi’nde siyasi koğuş olmadığı gerekçe gösterilerek Edemir tecrit hücrelerine alındı. “Ya adlilerle kal ayakta sayım ver, ya da tecritte kal!” dayatmasıyla karşılaşan Edemir 2 haftadır tecritte kalıyor. Edemir’e tecritte olduğu gerekçesiyle mektup ve gazete verilmiyor, mektup yazması engelleniyor. Kaldığı hücre ise hayli sağlıksız olan Edemir, bronşiti olması nedeniyle hücre koşullarından olumsuz etkileniyor.

Deniz Edemir’in ayakta sayım vermemekte ısrar etmesi sonucu Silivri F Tipi’ne sevk edilmesi de gündemde.

Kapitalizmin krizi yıkım üretiyor, sermaye cephesi daha fazla fedakarlık istiyor...

Krizin faturası kapitalistlere!

Dünyada kapitalist sistemin krizi derinleşerek sürüyor. İşçi ve emekçiler de azgın saldırılarla karşı karşıya.

Hükümetin yeni tedbir ve istihdam paketiyle birlikte TOBB'un başını çektiği, içerisinde Hak-İş ve Türk-İş'in bulunduğu 19 kurum bir araya gelerek krizi daha ucuz atlatma kampanyası başlattılar. TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu 3. oturumun açılış konuşmasında memnuniyetini şöyle dile getirdi: "Türkiye'de bu ilktir. 19 kurumun yan yana gelmesi, bir dayanışma içerisinde olması güven ve istikrarın temini için oldukça mutluluk vericidir."

Söz konusu bileşenler 5 başlık altında 5 toplantı yapacaklar. "Kriz varsa çare de var", "Eve kapanma, pazara çık", "Kimse işsiz kalmam", "Güven ve istikrar" söylemleri bu toplantıların mantığını ifade eden sloganlar. Toplantıda hükümet sözcüsü ve ekonomiden sorumlu devlet bakanı Babacan da vardı. Babacan, Başbakan'ın açıkladığı istihdam paketini açıkladı. Babacan, söze güvenden bahsederek girdi. "Her şeyden önce birbirimize güvenmeliyiz. Güven ve istikrar her şeyin başıdır" dedi. İstihdam paketinden söz ederken de şunları söyledi, "Bu kriz ortamında bile biz aradığımız meslekte işçi bulamıyoruz diyen iş adamlarımız oldu. Dolayısıyla bizde 200 bin kişilik bir işçi kesimine mesleki kurs veriyoruz. Hem verimli bir çalışmayı artırma hem de böylesi bir ihtiyacı gidermeyi hedefledik. Bu işçilere de yol parası, öğlen yemeği yanı sıra masrafları için günde 15 TL veriyoruz." Sonrasında da ise şunları söyledi, "Diyelim ki işverenimiz işçi aldı. İşçiyi işe aldığı günden itibaren 6 ay işçinin sigorta primini biz ödeyeceğiz. Yani devlet ödeyecek."

Görülüyor ki bütün bu alınan tedbirler sermaye sahipleri içindir, işveren kesimi faydalanmaktadır. Türkiye'de çeşitli meslek kursları her zaman vardı. Buralarda yetiştirilen işçiler ucuz iş gücü olarak patronlara sunuluyor, kriz bahanesiyle daha yoğun bir sömürü devam ediyor.

Hükümet bu tür manevralarla işçi ve emekçiler arasında ham hayaller yaymaya çalışıyor. Ülkede krizin etkisinin fazla görülmediğini, ortamın sakin olduğunu, işçi-işveren bütünleşmesinin ülkenin bekası için önemli olduğunu öne çıkararak işçi ve emekçileri aldatmaya çalışıyor.

Hükümet esnafı da unutmadı. Babacan, esnafa şu sözlerle akıl vermeyi ihmal etmedi, "Esnaflarımızdan bir ricam var. Her gün camlarınızı silin, yerleri paspaslayın. Her yer pırıl pırıl olsun. Yüzünüzden güllükler eksik olmasın."

Kapitalizm krizler üretir ve onun yol arkadaşı işsizliktir. Bu gerçek ortada dururken nasıl işsiz kalmayacağız, nasıl pazarda alışveriş yapacağız ve nasıl güvende olacağız?

Kriz nasıl oluşur? Kapitalist sistemde her şey metaya bağlıdır, işçinin iş gücü bile. Kâr etmede sınır yoktur. Her kapitalist fazla kâr sağlamak için meta üretir. Üretimde plansız anarşi içinde kapitalist alabildiğine meta üretir. İhtiyaca göre değil kâr dayalı bir üretim olduğu için fazla üretilen metalar krize neden olur. Fazla üretimin neden olduğu krizin belirtileri ortaya çıkar. Ticarete durgunluk olur. Biriken mallar satılmaz. Fiyatı düşer veya satılmaz.

Bütün bunlar yaşanırken fabrikalarda da üretim durur, fabrikalar kapanmaya başlar, işçiler işten atılmaya başlar. Fazla üretimden doğan ekonomik krizlerin başlıca nedeni kapitalizmin çelişkisi olan üretimin toplumsal niteliğidir.

Şimdi sormak gerekiyor. Sizin düşündüğünüz bu tedbirler krizi çözmüyor. Sorunun çözümü için kapitalizmin yapısal olan bütün çelişkilerinin giderilmesi lazım. Böyle bir şeyin kapitalist sistemde mümkün olmadığı için krizde bitmiyor. "Kriz varsa çare de var" söylemi bir safsatadan ibaret kalıyor. Krizlerin bitmesi ve bir daha yaşanmaması için kapitalist sistemin değişmesi gerekiyor. Yerine sosyalizmin kurulması gerekiyor.

Kapitalizm işsizlik sorununu çözemez. Çünkü üretim sürecinden kopan bütün işçiler, işsizler ordusunu yaratır. Kapitalist sistemde işsizliğin birkaç nedeni vardır. Kapitalist sermaye iki bölümden oluşur. Değişen sermaye ve değişmeyen sermaye. Kapitalist sermayede değişen ve değişmeyen sermaye birleşmesinden sermayenin organik bileşimi oluşur. Üretimin gelişmesiyle hammadde, makine, alet avadanlık kitlesi üretime giren emek gücü miktarına göre artar. Değişmeyen sermaye payı makine-hammadde-yakıt-bina artarken, yalnız sermaye içinde değişen sermaye, işçinin iş gücü payı da düşer. Değişen sermaye iş gücüne yatırılan sermaye miktarında düşüş yaşanırken işçi kesiminin bir bölümü kapitalistin yatırdığı bu sermayeye oranla fazla bulunur. Fazla kalan işçiler işsiz kalır.

İkincisi kapitalistler işçi fazlalığını bahane ederek bunu fırsata çevirir. Birkaç işçinin yaptığı işi bir işçiye yaptırmaya, kadın ve çocuk işçileri ucuz iş gücü olarak çalıştırmaya başlar.

Küçük üretici de yıkım ve iflasın eşiğindedir. Tarımda gelişen kapitalizm tarımda bir işsizler ordusu yaratır. Dolayısıyla yukarıdaki örneklerin bütünü yığınca işsiz demektir.

Bu gerçekler karşısında hükümetin "kimse işsiz kalmayacak" sözü bir aldatmacadır. Türkiye'de resmi rakamlara göre 3.7 milyon işsiz var. İşsizliği azaltmak için istihdam edilen 200 bin kişi ise deve de kulaktır. Sorunun çözümü değildir, patronlara ısmarlamadır. Halbuki TOBB, Hak-İş, Türk-İş, TESK, TİSK, Kamu-Sen, TÜSİAD, MÜSİAD... Bu kurumların işsizliği çözme diye bir sorunları yoktur. Onlar kapitalist sistemi korumayı düşünmektedirler.

İşsizliğin sona ermesi, kapitalist sistemin yıkılması

yerini sosyalizmin kurulmasıyla mümkündür.

Her geçen gün binlerce işçi işten atılırken, yoksulluk ve sefalet artarken, geçimsizlik her gün yeni bir boyut kazanırken, geniş bir kesimin başını sokacak evi dahi yokken "evde kalma sokağa, pazara çık" söylemi boş bir yalandır. Para mı var ki pazara çıkılsın!

Ekonomik kriz politikayı da etkiliyor. Var olan kriz döneminde Kürt sorunu söz konusu olunca krizden eser kalmıyor. DTP'ye kapsamlı operasyon yapıyor. Yöneticilerin bir kısmı cezaevlerine gönderiliyor. PKK'ye yönelik sınır dışı operasyon dahil her gün sınırlar içinde, dışında dağ-taş bombalanıyor. Trilyonlarca para harcanyor. Kürt halkı bastırılmaya, yok edilmeye çalışılıyor. Kriz ortamında ayrıca Kürt illerine ayrı bir ekonomi paketi hazırlandı. Zaten işi gücü olmayan binlerce emekçi var, bu ekonomi paketi ile birlikte bu illere yatırım yapan iş adamlarına düşük ücrete Kürt işçi çalıştırma yolu açılıyor.

Hükümet yeni zamlarla, işten atmalarla, ücret düşürmelerle, sosyal hak gasplarıyla, yeni çıkarılan tedbir paketleriyle bütün bunları "refah, istikrar programı" olarak sunmaya çalışıyor. Burjuvazi, devlet ve hükümet yetkilileri işçi ve emekçilerden daha fazla "fedakarlık" istiyorlar. Ama işçi sınıfı ve emekçilerin fedakarlık yapacak durumu yok. İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının krizin faturasını patronlara ödetmek için kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi yükseltme zorunluluğu var.

Güzeltepe'den bir emekçi

Taraftarlarımızın, dostlarımızın ve kamuoyunun bilgisine....

Sol güçlerin ilkesiz tutumları kabul edilemez!

16 kurumun bir araya gelerek oluşturduğu Gazi 2 Temmuz Platformu Sivas katliamı ile ilgili bir program oluşturdu. Bu program çerçevesinde Gazi Büyük Park'ta bir etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlikte ortak açıklamayı okuma görevi alan EMEP, platformun bilgisi dışında ortak metne kendi politikalarına uygun ekleme yaparak mevcut birlikteliğe zarar vermiştir. Aynı etkinlikte DTP de program dahiline alınmadığı halde İstanbul İl Başkanları Dursun Yıldız kürsüye çıkarak DTP adına bir konuşma yaptırmıştır.

Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen ortak eylem ve etkinliklerde bu durum özellikle DTP tarafından sürekli gerçekleştirilmektedir.

İlkesel birlikteliğin zemininin yitirildiği platform zemininde yapılan tartışmada DTP ve EMEP'e

platformun yaptırım uygulaması önerimiz kabul görmemiştir. Bazı kurumlar platform zemininde verilecek özeleştirinin yeterli olduğunu bazıları ise mevcut program dışı yapılan bu davranışların kendileri için sorun olmadığını ifade ederek sorunu başka bir toplantıya havale etmiştir.

Mevcut mesele başkaları için sorun dahi olmazken bizim için ilkesel bir meseledir. Gazi 2 Temmuz Platformu'nda ilkesel birlikteliğin zemini tamamen tahrip olmuştur. Bu nedenle GOP BDSP olarak Gazi 2 Temmuz Platformu'ndan çekildiğimizi taraftarlarımıza, dostlarımıza ve kamuoyuna ilan ediyoruz.

Durumla ilgili kapsamlı bir değerlendirmeyi önümüzdeki günlerde kamuoyu ile paylaşacağız.

GOP-Sultangazi BDSP

Ulusal Sorun–Kürt Sorunu Sempozyumu

DHF'nin düzenlediği "Ulusal Sorun-Kürt Sorunu Sempozyumu" 27-28 Haziran tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirildi.

İbrahim Kaypakkaya anısına düzenlenen sempozyumda Kürt sorunu; kuramsal, tarihsel, güncel ve çözümsel yönleriyle tartışıldı.

Sempozyumun ilk gününün programının "Marksizm ve Ulusal Sorun" başlıklı oturumunda Emrah Cilasun, Ender Helvacıoğlu, Metin Kayaoğlu, Yüksel Akkaya yer alırken "Kürt Ulusal Sorunu, Kemalizm, Liberalizm" başlıklı ikinci oturumda İsmail Beşikçi, M. Kemal Coşkun, Sait Çetinoğlu, Şehmus Güzel, Temel Demirel konuşmacı olarak yer aldılar.

DHF adına yapılan açılış konuşmasıyla başlayan sempozyum konuşmacıların sırayla söz almasıyla ilerledi.

İlk sözü alan **Kayaoğlu**, Marks ve Engels'in ulusal sorunu ele alış biçimlerine ve Sovyetler'de ulusal soruna değindi. Ezilen halkların mücadelesinin esas alınması gerektiğini söyledi.

Helvacıoğlu, Kürt sorununun üç ana ekseninde tartışılması gerektiğini söyledi. İlk eksenin anti-emperyalizm, ikincisinin feodalizmin tasfiyesi, üçüncü noktanın ise birlik ve kardeşlik temelinde bir çözüm olduğunu ifade etti.

Yüksel Akkaya, kapitalizme karşı olmayan bir mücadelenin başarı şansı olmadığını, soruna sınıfsal bakmak gerektiğini belirtti.

Cilasun, konuşmasında Kürt hareketine ve Türkiye devrimci hareketine sert eleştiriler yöneltti. Öcalan'ın "Bir Halkı Savunmak" adlı kitabından alıntılar yaparak Öcalan'ın teslimiyetçi çizgisini ifade etti.

İkinci oturumda konuşmaya "Kürt sorununun kendisi nedir?" sorusuyla **Beşikçi** başladı ve Kürtlerin bağımsızlık hakkının gaspedilemeyeceğini belirtti.

Demirel, devletin Kürt açılımının, Kürt hareketi tarafından "demokratikleşme" yolundaki olumlu adımlar olarak değerlendirilmesini eleştirdi. Ulusal sorunun çözümünün ulusların kendi kaderini tayin hakkının verilmesinden geçtiğini söyledi.

Coşkun, tablonun liberal burjuvazi ve ulusal burjuvazi çatışmasından çıkarılıp, emek-sermaye çatışmasına evriltilmesi gerektiğini belirtti.

Çetinoğlu, Kürt hareketinin geçmişine dair tarihsel bir sunum gerçekleştirdi.

Salonda bulunamayan son konuşmacı **Şehmus Güzel**'in gönderdiği sunum metni ise bir başkası tarafından okundu. Metindeki vurgu noktası, ulus devlet modelinin sönmüldüğü ve federal yapılanmalara dikkat çekilmesi gerektiği idi.

Sempozyumun 2. günü

Sempozyumun ikinci günkü ilk oturumu ise "Ulusal sorun ve emperyalizm"di. Babür Pınar, Sibel Özbudun, Sinan Çiftiyürek, Muzaffer Oruçoğlu ve Recep Maraşlı'nın söz aldığı bu oturumda konuşan Oruçoğlu İbrahim Kaypakkaya'nın "Kürt sorunu emperyalizme karşı bir mücadele sorunudur" tespitine katılmadığını ifade etti. Ulusal sorunun esasta pazar sorunu olduğunu vurguladı.

Pınar ulusal sorunun kapitalizmin gelişiminin doğal bir sonucu olduğunu vurguladı.

Özbudun Kürt hareketi ve düzen cephesindeki gelişmeler üzerinden Kürt sorununu ele aldı.

Maraşlı ise Kürt sorununun bir sömürge sorunu olduğunu belirterek silahlı mücadelenin ulusal hareketin önemli bir parçası olduğunu dile getirdi.

Çiftiyürek sömürgecilik, sanayileşme, modernizm ve emperyalizm gibi kavramların birbirinden kopuk olmadığına değindi ve güncel olarak Kürt sorununun çözümünde genel af, anayasal hak ve anadilde eğitim taleplerini sıraladı.

Sempozyumun son oturumunda DHF, Emek Partisi, ESP, Partizan, Sosyalist Parti, DTP temsilcileri konuştu.

DHF temsilcisi kapitalist sistemin ortaya çıkmasıyla birlikte ulusal soruna tanıklık edildiğini belirtti.

Ulusal sorununun ekonomik temelden yoksun, kültürel bir sorun değil bir pazar sorunu olduğunu, çözümünün de sınıfsal bir önderlikle mümkün olacağını vurguladı.

Sosyalist Parti'den **Mustafa Kahya**, Kürt sorunu konusunda ister gönüllü birlik, ister ayrı bir devlet kurma ya da farklı bir siyasal formülasyon olsun ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunulması gerektiğini dile getirdi.

Barış ve Demokrasi Partisi'nden **Demir Çelik**, 1970'lerin şiddete dayalı devrim anlayışının günümüzde işlevsiz olduğunu, Kürt sorununun çözümünün meşruiyete dayalı demokrasiyle, halklaşmayla mümkün olacağını ileri sürdü.

Emek Partisi'nden **İbrahim Akkaya**, genelde ulusal sorun özeld Kürt sorununda güncel görevlerle ilgili, yazılı bir tebliğ sundu.

ESP adına konuşan Sıtkı Görür PKK'ye bugün destek verilmesinin yürüttükleri mücadelenin demokratik bir temelde olmasından dolayı olduğunu söyledi ve 29 Mart yerel seçimlerini iyi değerlendirmek gerektiğine dikkat çekti.

Partizan adına konuşan **Kenan Özyürek**, ulusal sorunun demokratik bir yönü olduğuna değindi ve

Galatasaray'da 222. hafta...

Kayıp yakınları 27 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde 222. kez yaptıkları oturma eyleminde, 1 Aralık 1995 tarihinde Mardin / Dargeçit'teki evlerine yapılan baskın sonrası gözaltında kaybedilen 7 kişiden birisi olan Abdurrahman Coşkun'un akıbetini sordu, sorumluların yargılanmasını istedi.

Eylemde, "Failleri belli. Kayıplar nerede? / İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon" pankartı ile kayıp resimleri ve karanfiller taşındı. Basın açıklamasını komisyon adına, 12 Eylül 1994 tarihinde gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin gerçekleştirdi. Açıklamada Abdurrahman Coşkun'un dosyasının da Ergenekon kapsamına alınması istendi. İrfan Bilgin, Abdurrahman Coşkun'un askerler tarafından evlere yapılan baskınlarda 6 kişi ile birlikte gözaltına alındığını belirterek, bir daha kendilerinden haber alınmadığını söyledi. Coşkun'un ailesinin Dargeçit Savcılığı ve askeri tabura yaptığı başvurulardan da bir sonuç alamadığını belirtti. Dargeçit Jandarma Tugayı, Mardin Jandarma Tugayı ve Askeri Özel Harp Dairesi ve ona bağlı yapılanmaları sorumlu tuttuklarını belirten Bilgin, sorumluların

"Davutpaşa'yı unutmamak, unutturmayacağız!"

31 Ocak 2008'de 21 kişinin hayatını kabettiği, 117 kişinin yaralandığı Davutpaşa katliamında yaşamını yitirenlerin ve yaralananların aileleri, katliamı unutturmamak ve sorumluların yargılanması talebini yükseltmek amacıyla başlattıkları eylemin ikincisini 27 Haziran günü Taksim tramvay durağında gerçekleştirdi.

Eylemde, "Davutpaşa'yı unutmamak unutturmayacağız" şiarının ve katliamda yaşamını yitirenlerin isimlerinin yazılı olduğu 2 pankart taşındı.

Basın açıklamasını katliamda yaşamını yitiren Orhan Saday'ın babası Adnan Saday gerçekleştirdi. Saday, bilirkişi raporunda sorumlular gösterilmesine rağmen 18 aydır ceza davasının açılmadığını ifade etti. Bu acıların bir daha yaşanmaması ve yeni canların yanmaması için davaların takipçisi olacaklarını söyledi ve ceza davası açılıncaya kadar her Cumartesi 11.00'de Taksim'de olacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

yargılanmasını istedi.

Bilgin, 1995 yılından itibaren kayıp olan Hasan Ergül'un ailenin mücadelesi sonucu bulunduğunu belirterek, 5 Haziran 1995 tarihinde JİTEM tarafından gözaltına alınarak kaybedilen Ergül'un cesedinin, Elazığ Kimsesizler Mezarlığı'nda bulunduğunu ve DNA testi ile kimliğinin tespit edildiğini hatırlatarak, "Ancak faillerden hala hesap sorulmadı" dedi.

Abdurrahman Coşkun'un yengesi Mukaddes Coşkun'da yaptığı konuşmada, sorumluların yargılanmasını istedi. Ruhan Mavruk'ta Cumartesi Anneleri'ne yazdığı bir şiirini paylaştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Devletin Ulucanlar terörü sürüyor...

Behsat Örs'e keyfi tutuklama!

Ulucanlar katliamını yaşamış devrimci tutsaklardan biri olan Behsat Örs 22 Haziran günü sudan bir gerekçeyle tutuklandı.

Ulucanlar katliamı ile ilgili olarak devlet terörüne maruz kalan devrimci tutsakların yargılandığı Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın Şubat ayındaki duruşmasında Behsat Örs'ün ifade eksikliği olduğu gerekçesi ile ifadesine başvurulmak üzere tutuklanmasına karar verildi. 22 Haziran günü polisler tarafından gözaltına alınan Örs, ardından çıkartıldığı Küçükçekmece 1. Sulh Ceza Mahkemesi'nce Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nin aldığı tutuklama kararı göz önüne alınarak Metris Cezaevi'ne konuldu.

"Yol tutuklaması" olarak bilinen bu uygulama tümüyle kişilik haklarını zedelemektedir. Zira aslında salt İstanbul'dan Ankara'ya sevkini tutuklu olarak yapılması gereken Behsat Örs halen Metris Cezaevi'nde tutulmaktadır. Dahası ne kendisine, ne de avukatlarına sevk işleminin hangi gün yapılacağına ilişkin olarak bir açıklama yapılmamaktadır. Bu haliyle henüz yargılanan ve hatta yargılamanın esasına dair hakkında tutuklama kararı bulunmayan, yalnızca mahkeme önünde ifade vermesi güvence altına alınsın diye tutuklanması öngörülen Behsat Örs'ün özgürlüğü haksız bir biçimde kısıtlanmaktadır.

Bütün bunlara ek olarak Örs, Metris Cezaevi'nde siyasi koşul bulunmadığı gerekçesi ile cinayet suçlularının bulunduğu T1A24 koğuşuna konulmuştur. Örs'ün avukatları sevk sürecinin uzaması halinde gerekli başvurularla birlikte konuyu kamuoyunun gündemine getireceklerini belirtiyorlar. Avukatlar, yol tutuklamasının, gözaltı işlemi gibi algılanması gerektiğini ve şüpheli kişinin kişilik hakları zedelenmeden, hürriyeti kısıtlanmadan olabilecek en kısa sürede mahkeme karşısına çıkartılarak ifadesinin alınmasının sağlanması gerektiğini, aksi halde ortaya çıkan ifade almak amacıyla alınan güvenlik önleminin hapis cezası ile eşdeğer bir sonuç doğuracağını da altını çizdiler.

Açık ki, bu olayda devlet hukukunu istediği gibi eğip bükerek devrimcileri cezalandırmaya çalışıyor. Örs'ün tutukluluğunun sürmesinin bundan başka bir açıklaması yoktur.

Behsat Örs serbest bırakılsın!

Sabra saldırısında tutuklanan Burcu Eker'den mektup...

Merhaba yoldaşlar,
Tarih boyunca duvarlar arasına hapsedilen ama yenilmeyenlerin bıraktığı mirasla, burada direnmeye devam eden, sistemin vahşi saldırılarına, baskılarına inat, inançla, umutla yaşama ve mücadeleye sarılan güzel insanların, kavga coşkusuyla sizleri selamlıyorum. İşçi sınıfının haklı davası uğruna mücadele ediyoruz ya, işte bu dava insanı birçok engelle, baskıyla karşı karşıya getiriyor. Ve o anda iki seçenek kalıyor insana: Ya sisteme boyun eğip sistemin boşluğunda kaybolmak, sıradanlaşmak ve yabancılaşmak, ya da sistemin seni ele geçirmesine karşı mücadele etmek ve sistemi ele geçirecek iradeyi ve gücü yaratmak.

Ümit yoldaşın bir yazısından yola çıkarak soruyorum, "Sınamalı insan kendini", boyun eğmeye mi yazgılı, inadına direnmeye mi?

Bugün burada, bu kuşatılmışlık, bu beton yapının içerisinde başarabiliyorsa insan kalmayı, insanca yaşamayı, insanca hissedip insanca düşünmeyi ve paylaşmayı, başarabiliyorsa kimliğini korumayı hem de birkaç gün değil, birkaç yıl değil, on yıllarca yapabiliyorsa bunu, dışarıdaki canlı mücadele içerisinde yaşam için nefes alan insanlar için ilk seçenek geçersizdir artık.

Yoldaşlar, burada gazete ve haberleri takip edebiliyoruz. Okumak için yeterince kitaba ve zamana sahibiz. Bolbol okuyor, volta atıyor, türkü

söylüyor, voleybol maçları yapıyoruz. Paylaşımın, dostluğun ve siper yoldaşlığının en üst düzeyini yaşıyoruz. (...)

Tüm yoldaşları sevgiyle kucaklıyorum, sizlerle birlikte aktif olarak mücadeleye katılabileceğimiz günleri özlemle...

Yoldaşça sevgilerimle...

Emine Burcu Eker

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi B/4

"Sizleri mücadelemize destek olmaya çağırıyoruz!"

Biz uzun yıllardır HGF'de çalışan bir grup temizlik işçisiyiz. Sabahın erken saatinden akşamın geç saatine kadar ağır koşullar altında çalışıyoruz.

Sosyal konutların bakımını ve merdiven temizliğini yapıyoruz. Mola verip dinlenebilecek yerlerden mahrumuz. Öğle vaktinde yemeklerimizi ısıtıp yiyebilecek koşullardan bile yoksunuz. Çoğumuz izne, hastalık iznine ve Weihnachts parasına bile sahip değiliz. Buna rağmen HGF patronu bizi daha az ücretle daha fazla çalışmaya zorladı. Bu bizim daha fazla mesaiye kalmamız demektir.

Ayrıca patron 3 aydır aylıklarımızı düzenli ödemiştir.

Hatta kar temizliğinde çalıştığımız parayı bile ödemedi. Bunun üzerine içimizden bir arkadaş mesai ve kar parasını talep etti. Patron arkadaşımızın talebini reddedip, hakaret ederek onu işten kovdu. Bunun üzerine biz de arkadaşımızın tekrar işe alınması, mesai ve kar paralarımızın ödenmesi talebini patrona iletmek

için aramızdan bir sözcü seçtik.

24 Haziran günü arkadaşlarla birlikte çalışmak için işyerinin deposuna gittik. Patron bütün firmanın yetkilileriyle birlikte depodaydı. Hakaretler savurarak üzerimize yürüdüler. Sözcümüzün konuşmasına bile izin vermediler. Patron, "İşten attığım arkadaşın ismini duymak istemiyorum, siz de onu destekliyorsanız anahtarlarınızı verin, buradan çıkıp gidin" dedi.

Biz de patrona isteklerimizi yazılı ilettik. Gönderdiğimiz yazılı açıklamayla ilgilenmedi. Bunun üzerine HGF patronunun iş aldığı şirketlerle görüşmeler yaparak uğradığımız haksızlıkları dile getirdik.

Bundan sonra uğradığımız haksızlıklar sonlandırılıncaya dek mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz.

Sizleri bu konuda duyarlı olmaya ve mücadelemize destek olmaya çağırıyoruz.

Frankfurt HGF işçileri adına

Murat Yılmaz

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **120.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Karanlığa meşale olanlar,
küllerinden yeniden doğarlar...*

Sivas'ta asan da, yakan da devlettir!

**Katil devlet hesap
verecek!**

